CAZINOUL GROAZEI

Anthony King

Poliția criminală

Cazuri Speciale

ANTHONY KING

CAZINOUL GROAZEI

POLIȚIA CRIMINALĂ
„CAZURI SPECIALE”
NR. 8

www.virtual-project.eu

Editura NAȚIONAL
2000

CAPITOLUL 1

Se uită la bărbatul pe care-l cunoştea atât de bine şi din prima clipă îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu el.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Îl întrebă April îngrijorată.

Dar cum el nu răspunse, mulţumindu-se s-o fixeze cu o privire tulbure, intră fără să vrea în panică. Frica îşi făcu loc în mintea ei, amplificându-se de la o clipă la alta.

— De ce nu-mi spui ce e cu tine? Încercă fata încă o dată să poarte un dialog, mai mult pentru a trage de timp decât din nevoia de a sta de vorbă cu el.

Nici de această dată nu primi vreun răspuns. Mai mult – acum îşi dădea seama cu certitudine – bărbatul acesta îi ţinea calea. Ea nu mai putea înainta pe culoarul destul de îngust dacă nu i se făcea loc. Încercă să se retragă cu spatele, dar el o urmări.

— Ce vrei de la mine? intră balerina de-a dreptul în panică. Lasă-mă să trec, ce, ai înnebunit?

La un moment dat, i se păru că totul nu era decât o halucinaţie sau un vis. Bineînţeles că această scenă neverosimilă nu se putea petrece în realitate, încercă să-şi controleze respiraţia, iar suflul îi reveni treptat la normal. Şi bătăile inimii i se mai domoliră când se ambiţionă să creadă că nimic din ceea ce i se întâmpla nu putea fi adevărat. Totul va trece într-o clipită! îşi mai zise April Miller în sinea ei, încercând să se încurajeze. Dacă se va ciupi, va constata că nu se afla pe un tărâm real.

Deodată, rânjind ca un bezmetic, bărbatul se repezi la ea, îi petrecu un şnur pe după gât şi începu să strângă uşor, înghiţind-o din priviri.

Iniţial, fata nu reacţionă în niciun fel, aşteptând ca în orice clipă să se trezească din somn. Dar asta nu se întâmplă. Dimpotrivă, simţi cu claritate că nu mai putea respira în voie şi că o strângea ceva de gât. Era în stare să perceapă până şi respiraţia greoaie a bărbatului din faţa ei, care îi sufla în nas.

Ăsta nu mai este vis, cu siguranţă, realiză ea, încercând să

inspire încă o gură de aer înainte ca mintea să i se întunece complet.

Avea să moară? Dacă da, atunci măcar să se lupte pentru viaţa ei!

April prinse a izbi disperată cu pumnii în agresor, însă furibunda ei înverşunare nu făcu altceva decât să-l provoace şi mai mult pe acesta.

— Aşa, bravo! se bucură el, îndemnând-o cu o voce sugrumată de emoţie: salvează-te!

Dar loviturile deveneau în fiecare clipă tot mai anemice, şnurul de nailon intrându-i în carne în mod ireversibil.

El îşi dădu seama cu satisfacţie că nu era nevoie să mai strângă. Trebuia doar să aştepte. De aceea, apucă „arma" crimei cu o singură mână, iar cu cea rămasă liberă rupse bluza şi sutienul balerinei. Vederea unui sân bine conturat, cu sfârcul în vânt, îl făcu să închidă puţin ochii, de parcă aşa ar fi putut percepe mai bine o senzaţie nemaipomenită, numai de el ştiută.

În acel moment, ştiindu-se pierdută, April nici nu luă seama la goliciunea ei. Cu imaginea morţii înaintea ochilor, ar fi dat orice, numai să fie lăsată în viaţă. Ce mai conta dacă o viola? Numai să scape cu zile… Ar fi vrut să-l implore, să-i promită toate economiile ei din ultimii doi ani, însă nu mai putu articula niciun sunet din cauza strânsorii.

O ceaţă care devenea din ce în ce mai groasă îi acoperi privirea şi, la început, subconştientul ei se bucură de asta. Nu mai era nevoită să privească chipul acela posedat de sadism, care-i lua viaţa fără niciun motiv.

Devenind moale, genunchii i se îndoiră şi îşi pierdu cunoştinţa.

Nici măcar atunci bărbatul nu îşi slăbi strânsoarea, însoţindu-şi victima pe podea. Apoi se instală confortabil alături, contemplând cum ultimul strop de viaţă se scurgea irefutabil din trupul balerinei, îi venea s-o soarbă din priviri, atât de mult îi plăcea acel spectacol…

Cu un inconfundabil rânjet inuman pe chip, bărbatul mângâie trupul tânăr ce se afla la dispoziţia lui şi îl dezgoli de costumul de scenă. Acum era încă şi mai frumoasă… Slăbi încet strânsoarea din jurul gâtlejului ei şi, văzând câteva urme de

sânge în locul în care şnurul îi intrase în carne, le tamponă grijuliu cu o batistă umezită cu limba.

— Acum e bine, te-ai liniştit… vorbi el de unul singur, convins că ea încă îl asculta şi îl dorea.

Această obsesie îl încuraja să-şi vadă mai departe de incalificabila treabă pe care o începuse, îi aranjă capul într-o poziţie cât mai comodă (după părerea lui), potrivindu-i câteva şuviţe de păr pe frunte. Aşa îi plăcea să o vadă pe scenă sau în culise, în timpul spectacolelor sau la repetiţii. Era atât de frumoasă şi de tânără! Emana numai prospeţime în jurul ei.

Bărbatul simţi că nu mai putea rezista tentaţiei sexuale ce pusese stăpânire pe el şi se descheie grăbit la şliţ. Apoi îi depărtă picioarele, făcându-şi loc între ele. Nu se putu abţine să nu sărute sfârcurile şi sânii aceia pe care îi divinizase până atunci în taină. Ba chiar îi muşcă, cuprins de excitaţia morbidă ce îi furase minţile.

Era timpul să ia ceea ce i se cuvenea şi să-i dea balerinei ceea ce credea el că avea nevoie.

Într-un ritual numai de el visat, asasinul îşi penetră victima şi începu să împingă, transpirând abundent, în vreme ce întregul său corp fu cotropit de acea sinistră împerechere…

* * *

Poliţiştii se uitau unii la alţii ca proştii. Aşa ceva nu se mai întâmplase în Las Vegas în ultimii douăzeci de ani! Trebuiau luate cele mai operative măsuri pentru prinderea psihopatului, însă lipsa unor urme elocvente şi a martorilor făcea imposibilă începerea anchetei.

Nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. În afară de urmele de spermă de pe pubisul decedatei, detectivii nu aveau de ce se agăţa.

După două zile de studiu, Laboratorul de Medicină Legală din Las Vegas ajunse la următoarea concluzie, pe care o menţionă în raportul de expertiză:

„Prin metoda absorbţiei pe care am utilizat-o, am ajuns la concluzia că petele de spermă sunt amestecate cu secreţia vaginală a victimei. Din acest motiv, nu s-a putut determina grupa sanguină a făptuitorului şi nici ADN-ul acestuia. În orice

caz, contactul sexual a avut loc după ce femeia a sucombat, ceea ce ne îndreptăţeşte să considerăm că avem de-a face cu un caz de sadism urmat de raporturi necrofile.”

În concluzie, nicio pistă pentru poliţişti. Totuşi, ei au cerut detalii în ceea ce priveşte aceste perversiuni sexuale, primind următorul răspuns:

„Necrofilia reprezintă raporturile sexuale cu cadavre şi indică grave tulburări psihice de intensitate psihotică. De asemenea, sadismul constă în exercitarea unor leziuni de violenţă asupra victimei, ce sunt adesea letale. Ca instinct al posesiunii absolute, sadismul este un amestec de eros şi thanatos (Eros – zeul dragostei; Thanatos – zeul morţii) pentru unii cercetători. Numele acestei perversiuni extreme vine de la marchizul de Sade care, în cărţile sale blestemate (deşi Apollinaire spunea că, din punct de vedere literar, sunt geniale), a susţinut că nu există Dumnezeu, ci numai natura crudă, că omul caută răul pentru a suplini lipsa lui de însemnătate în societate. Sadismul exprimă şi o sexualitate eşuată, ce determină amplificarea agresivităţii. Acest sindrom apare la subiecţii care prezintă o angoasă a impotenţei, sentimente de umilinţă şi diverse frustrări ce împiedică erecţia. Cu cât victima îi va implora mai mult, agresivitatea lor va deveni mai exacerbată. Sadismul poate fi definit şi ca o «haită de simţuri la pândă sau ferocitatea celor slabi în faţa femeii»”.

Departe de a se lumina câtuşi de puţin, poliţiştii nu avură de ales şi puseră „Dosarul balerinei” în fişetul cu cazuri nerezolvate, fără însă a-l clasa.

CAPITOLUL 2

Cu un clarinet în mână şi costumat ca pentru scenă, Paul se pregăti să le cânte spectatorilor un marş. În acel moment, din culise apăru Paulino mirosind o floare. Acesta din urmă purta o redingotă foarte largă, sub care ascundea o mulţime de instrumente muzicale.

— Ce e cu tine aici? îl întrebă Paul pe un ton răstit.

Adoptând o atitudine blajină, micuţul Paulino îşi măsură partenerul din cap până-n picioare, după care îi răspunse:

— Dar cu tine ce e?

— Eu, vezi bine, voi cânta pentru aceşti distinşi spectatori.

De parcă atunci constata pentru prima oară unde se afla, Paulino privi surprins în jur şi dădu roată scenei cazinoului.

— Şi ei te vor asculta numai pe tine? – făcu el, plin de admiraţie.

Cu un aer superior, Paul îi răspunse, după ce îl privi ca pe o muscă:

— Bineînţeles! Asta pentru că eu ştiu să cânt foarte frumos!

Clovnul cu redingota văzu clarinetul ce-i fusese vârât sub nas şi-l privi din nou pe Paul, de data asta cu o admiraţie sinceră.

— Atunci cântă, maestre!

Dar când „maestrul” îşi umezi buzele, pregătindu-se să sufle, continuă:

— Dar n-ai vrea să cântăm împreună?

— În niciun caz! fu răspunsul acestuia. Tu pleci, eu rămân!

Şi începu să-l împingă spre culise, punându-i piedică din când în când.

Gata-gata să cadă de câteva ori, Paulino se redresă în ultimul moment, ajungând în cele din urmă în spatele cortinei. Dar reveni imediat, găsindu-şi un loc mai retras, în spatele „maestrului”.

Când Paul intona primele acorduri ale melodiei, Paulino, cu o vioară scoasă de sub redingotă, începu să-l acompanieze.

Surprins şi nervos, Paul îi confiscă arcuşul, se duse în mijlocul scenei şi se pregăti din nou să cânte.

Micuţul Paulino, însă, nu se potoli defel. Scoase de sub haină un arcuş mai scurt şi prinse a cânta cu voioşie o melodie folclorică scoţiană.

În total, îi fură confiscate 12 instrumente, de la cimpoi până la muzicuţă, dar „maestrul" tot nu reuşi să cânte în faţa spectatorilor, spre hazul acestora.

Numărul lui Paul şi al lui Paulino fu răsplătit cu multe aplauze, la fel ca şi alte giumbuşlucuri interpretate de ei de-a lungul întregului spectacol.

În general, după numerele lor, care stârneau multă veselie printre spectatori, pe scenă se producea un duo de contorsionişti, format din Reed Parker şi Roger Greene, doi artişti proveniţi din familii de acrobaţi de marcă.

Înainte de spectacolul din fiecare seară, mai bine-zis înainte de repetiţiile zilnice de la ora 18:00, cei patru luau masa la restaurantul „Comedy Stage", aproape fără să-şi vorbească, după care se retrăgeau în camerele lor pentru o scurtă siestă.

Ajunseseră la Las Vegas graţie impresarului Tim-Allan Levant, care le oferise câte un contract până la sfârşitul anului, în valoare de 20000 dolari de căciulă, plus cheltuielile. Acesta vizionase un spectacol la Circul „Savoy" din Londra şi fusese deosebit de încântat de evoluţia cuplurilor de artişti.

De fapt, „Comedy Stage" nu era un simplu local, aşa cum s-ar putea crede. Putea fi considerat mai degrabă un cazinou în toată regula. Restaurantul, având o capacitate de circa 300 de locuri, dispunea de o scenă imensă, pe care se organizau o mulţime de spectacole de circ şi de revistă. Cele câteva săli pentru jocurile de noroc puteau primi şi ele câteva sute de oameni, iar patronii stabilimentului nu se plângeau de clienţi. De asemenea, exista şi un hotel ocupat în permanenţă.

Paul şi Paulino, ambii italieni naturalizaţi ca supuşi britanici, fuseseră încântaţi de ofertă şi acceptaseră imediat angajamentul. După o săptămână şi câteva repetiţii, se urcară împreună cu acrobaţii pe scena americană şi fură încântaţi de mărinimoşii spectatori de dincolo de ocean, care nu făceau economie de

aplauze precum reţinuţii şi calculaţii englezi.

* * *

Jane Heron se întorcea din insula mexicană Guadalupe, după o săptămână de vis, departe de stresul cotidian al metropolei şi de cel al slujbei ei de detectiv. O tuse rebelă puse stăpânire pe ea când inhală smogul de pe Aeroportul Compton şi începu să înjure în gând, închipuindu-şi că la Los Angeles situaţia urma să fie şi mai critică.

Cu geanta de voiaj pe umăr, se înălţă pe vârfuri, în speranţa de a zări printre cei care îi aşteptau pe călători o figură cunoscută. Detectivul Eric Black, partenerul ei de serviciu, o aştepta întotdeauna când se întorcea dintr-o deplasare mai îndelungată, cum fusese şi aceasta. Spre surprinderea ei, îl zări până la urmă pe sergentul Steve Mann, care îi făcea vesel semn cu mâna. Se apropie de el, la fel de bucuroasă, şi îi sări în braţe:

— Îmi pare atât de bine că te văd, bătrâne! Să ştii că mi-a fost dor de tine! De fapt, de voi toţi.

— Şi nouă, te asigur! Mi se pare mie sau ai pus câteva kilograme pe tine?

— Nu este o iluzie. M-am îngrăşat cu vreo patru kilograme. Ce-i cu Eric? De obicei, el era cel care mă aştepta la aeroport.

— N-a putut veni. O răceală ticăloasă a pus stăpânire pe el de vreo trei zile şi l-a trântit la pat. I-a fost teamă să nu te molipseşti de la el şi m-a rugat pe mine să te întâmpin.

— Serios? Şi eu care credeam că este prea ocupat cu urmărirea şi prinderea răufăcătorilor…

— Mâine va veni la serviciu oricum, graţie antibioticelor pe care le-a luat cu pumnul.

— Da’ căpitanul West ce mai face? vru să ştie Jane despre soarta şefului ei direct.

— E mult mai liniştit în ultima săptămână.

— Asta pentru că am lipsit eu?

— Nici vorbă! Mai degrabă pentru faptul că directorul Larry Tillman nu ne-a venit pe cap cu cine ştie ce anchetă încâlcită.

— Cu alte cuvinte, şomaţi? Aţi rămas fără obiectul muncii…

— Cam aşa ceva. Doar Dr. Butch Harrison, „Specialistul”, mai are din când în când câte ceva de făcut, fiind solicitat de alte

servicii ale Departamentului Poliţiei Los Angeles ori de poliţiştii din provincie.

Din vorbă-n vorbă, cei doi prieteni ajunseră în parcarea aeroportului, unde-i aştepta o maşină cu însemnele Departamentului Poliţiei Los Angeles.

— *Boss*-ul mi-a pus la dispoziţie un automobil cu girofar şi sirenă? se miră Jane. Asta înseamnă că, în lipsă, am devenit o persoană importantă, nu glumă.

— De fapt, el nu ştie. Maşina a ieşit cu o zi mai degrabă de la reparat şi i-am făcut cinste celui care o are în primire ca să nu vin pe jos.

— Aha! râse poliţista de abilitatea sergentului de a se descurca în cele mai dificile situaţii. Vrei să spui că l-ai mituit puţin!…

— Nu chiar. Tot eu am intervenit pe lângă şeful garajului nostru ca să repare maşina mai repede. Deci, nimeni n-a pierdut nimic. Dar mai bine spune-mi unde vrei să mergi?

— Acasă, desigur. După ce fac un duş îl sun pe căpitan, iar dacă nu mă cheamă la sediu, mă ocup puţin de bârlogul meu, căruia nu i-am mai fost fidelă în ultima săptămână.

— OK! Cum zici tu.

* * *

— Nici n-a început bine toamna şi tu ai şi răcit, colega? îi zise Jane partenerului ei. Te-am sunat ca să te anunţ că am ajuns cu bine şi să te întreb de sănătate. Cum îţi merge?

— Bine ai venit! Mâine îmi fac apariţia la birou. Nu m-am refăcut complet, dar nu mai suport inactivitatea. Tu cum te-ai distrat?

— De minune!

— Ceva cuceriri galante?

— Numai la sex îţi este mintea?

— De obicei, da.

— Atunci află că nu-i treaba ta ce-am făcut eu în Guadalupe.

— Ai dreptate! Dar poţi să-mi spui măcar dacă ţi-au fost de folos prezervativele pe care ţi le-am strecurat în geantă la plecare.

— Mi le-au confiscat mexicanii pe aeroportul de pe insulă, glumi Jane. Să nu crezi cumva că n-am să ţi-o plătesc. Îţi dai

seama ce figură au făcut vameşii când au descoperit asupra mea cele 30 de cutii de prezervative pe care mi le-ai ascuns în bagaje?

— Nu.

— Râdeau cu toţii pe înfundate. Unul chiar a spus: „Doamna n-are de ce să se teamă în Mexic, fiindcă e bine protejată!" Dacă ai fi fost lângă mine, fii sigur că ţi-aş fi spart nasul. Cel puţin…

— Dar până acum ţi-a trecut supărarea, nu-i aşa? vru Eric să se asigure că persoana lui se afla în afara oricărei primejdii.

— Să zicem, însă răzbunarea mea depinde numai de tine. Depinde cum te comporţi pe viitor.

— În regulă. Voi lua notă maximă la bună purtare. Deci, ne vedem mâine?

— Mai întrebi?

CAPITOLUL 3

Unul dintre paznicii cazinoului se duse în spatele cortinei pentru o scurtă verificare. Stabilimentul se închidea în fiecare zi, între orele 06:00 şi 12:00. Câteva becuri fuseseră uitate aprinse, lucru destul de neobişnuit, de altfel. Mama Mary nu uita niciodată să stingă toate luminile, lăsând aprinse doar becurile roşii de control. Abia apoi se ducea la culcare, într-un ungher în care se găsea un micuţ pat de fier cu câteva zdrenţe pe el şi un sac în loc de învelitoare.

Bătrâna Mary Dickinson fusese cândva o mare balerină, iar frumuseţea ei ieşită din comun răpise multe inimi. Din cauza caracterului ei prea uşuratic, însă, nu putuse întemeia o familie. Singura ei tentativă în acest sens se sfârşise lamentabil, după un menaj de numai şase luni cu Norman Mayer, pe atunci un tânăr de toată isprava şi un artist talentat. O dată cu trecerea anilor, femeia îşi pierduse şarmul care făcuse furori şi nimeni nu se mai uita la ea. Totuşi, patronii nu uitaseră că fusese cândva o mare glorie a scenei şi a amorului, angajând-o pe post de femeie de serviciu la 40 ani. Această situaţie dură până când împlini 55 ani.

Noul director, un tânăr ambiţios şi pus pe economii, refuzase s-o mai plătească pentru o treabă pe care nu o făcea aşa de bine cum ar fi trebuit. Din fericire pentru ea, n-o aruncă în stradă, îngăduindu-i să doarmă în cazinou. În schimb, făcea pe gratis curat la toalete, cu două ore înainte de deschiderea cazinoului, adică între orele 18:00 şi 20:00.

Apropiindu-se de culcuşul mamei Mary, paznicul de zi Georges Lecamp nu observă nimic la început, deoarece venise de la întuneric la lumină. Dintr-o ţeava picura apă, dar nu suficient de tare pentru a provoca o inundaţie. Totuşi, lumina uitată aprinsă era un lucru neobişnuit. Bătrâna nu-şi neglija niciodată atribuţiunile.

— Mamă Mary, mormăi bărbatul ca pentru sine, iar te-ai

îmbătat?

Bărbatul se aşteptase s-o audă sforăind, dar degeaba. În plus, în jurul culcuşului ei era o harababură de nedescris.

— Răspunde, bătrâno, n-auzi! insistă el, apropiindu-se şi mai mult.

Totul era răvăşit, iar cele câteva cutii de carton în care femeia îţi ţinea lucrurile personale fuseseră răsturnate care încotro. Din ce în ce mai îngrijorat, bărbatul îşi concentră atenţia asupra femeii, ce se afla răstignită într-o poziţie nefirească, având hainele parcă smulse de pe ea.

— Dumnezeule! îngăimă Georges, aplecându-se asupra bătrânei pentru a vedea dacă mai respiră.

Un firicel de sânge i se închegase în jurul gâtului şi pielea îi era rece ca gheaţa. Probabil că murise de ceva timp.

Cine s-o fi omorât pe această femeie care nu făcea rău nimănui? se întrebă îngrozit paznicul. Vreun vagabond dintre cei pe care-i mai aducea la ea „acasă” ca să bea poşircă împreună sau vreo bestie criminală însetată de sânge?

Cu stupoare, mai observă că mama Mary nu avea chiloţi pe ea. Aceştia erau azvârliţi la doi metri depărtare, iar restul trupului ei era aproape complet dezgolit.

Să fi fost violată şi apoi strangulată? se întrebă martorul, nevenindu-i nici lui să creadă aşa o enormitate. Atunci, cu siguranţă că un psihopat i-a făcut felul.

Paznicul ajunsese prea târziu, altminteri poate ar mai fi putut-o salva. Încercă să ridice cadavrul în capul oaselor, neştiind că, în asemenea cazuri, nimic nu trebuia atins, dar renunţă repede la această intenţie. Rigiditatea şi greutatea membrelor femeii erau prea mari pentru constituţia lui mai degrabă firavă.

Mai bine să-mi iau tălpăşiţa de la locul crimei şi să chem poliţia! deveni omul precaut dintr-o dată.

Cel mai apropiat telefon care putea fi folosit se afla în cabina portarului de la intrarea artiştilor, aşa că Georges Lecamp se îndreptă grăbit într-acolo.

— Vă rog să veniţi urgent la cazinoul „Comedy Stage”! Aici există un cadavru.

— Cine este la aparat?

— Paznicul Georges Lecamp. Am descoperit-o pe femeie acum cinci minute. Veniţi?

— În câteva minute. Nu plecaţi de la locul faptei!

— Cum să plec?! Cine vă mai deschide? Aştept la intrarea principală!

Auzi ce tâmpenie şi la ei! mormăi bărbatul după ce închise telefonul, să nu plec… Unde dracu' să mă duc? Ce mai chestie şi cu crima asta. Cine s-o fi ucis? se întrebă Georges pentru a doua oară. Doar ea n-avea nici bani, nici bunuri de valoare care să constituie vreo tentaţie pentru un hoţ. Şi nici duşmani n-avea. Trăia din mila artiştilor, care îi mai aruncau din când în când câţiva cenţi sau îi aduceau de mâncare, ştiind că banii îi bea.

Pentru moment, nimic nu-i atrase atenţia paznicului. Deodată îşi aduse aminte de ceva şi alergă înapoi la intrarea din spate pentru a telefona domnului Burt Mondy, şeful pazei cazinoului.

Când, în fine, ajunse la intrarea principală, poliţiştii se aflau deja acolo, nerăbdători să intre în pâine.

— Se pare că asasinul care i-a făcut bătrânei de petrecanie nu s-a mulţumit cu un simplu viol, ci a şi percheziţionat-o, vorbi unul dintre poliţişti, inspectând cadavrul.

— Lasă asta şi priveşte în jurul gâtului ei! vorbi celălalt, aprinzând o lanternă pentru a putea vedea mai bine.

— Cred că a strangulat-o cu un şiret. Urma este foarte subţire şi a pătruns în carne.

— Georges! fu strigat paznicul care o descoperise fără viaţă pe bătrână. Spune-mi, te rog, victima obişnuia să „o pună" cu diverşi tipi nespălaţi ca şi ea, dacă înţelegi ce vreau să spun?

— Despre morţi numai de bine, dar cam aşa stătea treaba. Doar că violenţa nu era deloc necesară. Mama Mary, cum îi spuneam noi, nu refuza niciodată vreun bărbat, indiferent cât de urât şi de murdar ar fi fost acesta.

Unul dintre poliţişti cercetă cu atenţie împrejurimile, de parcă s-ar fi aşteptat să-l găsească pe asasin ascuns în cine ştie ce cotlon. Desigur, tentativa lui nu dădu niciun rezultat şi acesta se întoarse cu o mutră plouată alături de partenerul lui.

— Nimic demn de luat în seamă.

— Atunci ce facem?

— Cheamă prin staţie un legist, un criminalist şi o maşină pentru transportarea cadavrului la morgă. Pe urmă vom culege informaţii de la ceilalţi angajaţi ai cazinoului care intrau frecvent în legătură cu ea. Nu văd ce altceva am putea face. Tu?

— Nici eu. La ce oră încep repetiţiile, Georges?

— De obicei, la 18:00. Cazinoul „Comedy Stage" funcţionează între 18:00 şi 05:00.

Copoiul îşi cercetă ceasul. Abia se făcuse 07:30. Mai era destul timp până după-amiază.

* * *

Un electrician îngenunchea din loc în loc pentru a verifica luminile ce inundau scena. Începea repetiţia!

Orchestra îşi acorda instrumentele, iar jocurile de lumini îşi începuseră dansul nebunesc din fiecare seară. O cântăreaţă palidă cu glas de soprană strigă cât o ţinură plămânii spre maistrul de lumini:

— Pune mai multă lumină pe mine, altfel arăt ca o moartă!

— Aşa şi eşti! îi răspunse cel interpelat, însă foarte încet, pentru a nu fi auzit.

— Unde dracu' sunt macaronarii ăia cu instrumentele lor muzicale? zbieră regizorul, un ratat ajuns la vârsta pensionării fără a înregistra vreun succes notabil în viaţa lui.

— Mai bine ţi-ai pune ochelari, dacă nu baţi nici până la cinci metri, ripostă Paul nervos, ridicându-se împreună cu Paulino de la o masă unde aşteptau apatici începerea repetiţiilor.

Toată lumea era nervoasă. Moartea bătrânei îl marcase în mod vizibil pe fiecare dintre artiştii şi auxiliarii ce roiau de colo-colo.

— Mai mult albastru! strigă maistrul de lumini din coşmelia lui, amplasată la o înălţime de 15 metri de sol.

Cei doi poliţişti ce investigau condiţiile în care îşi dăduse duhul mama Mary intrară în marea sală a restaurantului fără a fi văzuţi şi ocupară două scaune în ultimul rând de mese.

— Hristoase, ce faună mai e şi aici! remarcă unul dintre ei.

— Mănâncă şi ei o pâine, ce-ai vrea să facă?

În acordurile de început ale orchestrei, pe scenă îşi făcură apariţia cei doi acrobaţi contorsionişti. Impresarul cazinoului, Tim-Allan Levant, îi observă pe copoi şi se apropie de ei,

prezentându-şi trupa:

— Acest duo este format din Reed Parker şi Roger Greene. Fata de colo este prezentatoarea spectacolului, pe nume Julia Dennehy. Mai avem o trupă de balet, în frunte cu solista Margaret Stanton, câţiva actori de comedie, nişte păpuşari, câţiva comedianţi, dar piesa de rezistenţă sunt clovnii aduşi de mine de la Londra. Paulino Brazzi şi Paul Scacchi fac pe toată lumea să râdă, fără excepţie. Nici nu ştiu de câte ori le-am văzut poantele, dar tot nu mă pot abţine să nu mă amuz.

Poliţiştii îşi notară conştiincioşi toate informaţiile primite în carneţelele lor cu coperte de culoare roşie.

— Iertaţi-mă, dar am omis să mă prezint! Tim-Allan Levant, impresarul show-ului, la dispoziţia dumneavoastră!

Orchestra cânta în surdină, iar contorsioniştii îşi vedeau liniştiţi de numărul lor acrobatic. Copoii păstrau tăcerea de teamă ca nu cumva să deranjeze. În cele din urmă, unul vorbi:

— Toţi artiştii o cunoşteau pe victimă?

— Pe care dintre ele? De fapt, nu contează, că le cunoşteau foarte bine pe amândouă.

Impresarul Levant făcuse referire şi la April Miller, balerina ce fusese omorâtă în urmă cu două săptămâni, în împrejurări asemănătoare.

— În acest caz, vom fi nevoiţi să stăm de vorbă cu toată lumea şi să luăm o mulţime de declaraţii.

Cred că nu vom termina nici în cinci zile. Ne-aţi putea pune la dispoziţie vreo încăpere în care să ne desfăşurăm ancheta?

— Cum să nu! M-am şi gândit la treaba asta şi v-am repartizat prima cabină de pe culoarul artiştilor. Este pentru vedetele de marcă. Fiind ceva mai retrasă, e cea mai potrivită pentru activitatea dumneavoastră. Dacă sunteţi amabil, vă rog să mă urmaţi!

Ajunşi la locul cu pricina, cei doi poliţişti se declarară mulţumiţi de condiţiile ce li se ofereau.

— Dacă tot sunteţi aici, n-aţi vrea să începem seria interogatoriilor chiar cu dumneavoastră? în felul ăsta câştigăm ceva timp.

— Cum să nu! Cu mare plăcere! Spuneţi-mi ce trebuie să fac!

— Mai întâi să ne răspundeţi la câteva întrebări simple, iar apoi să consemnaţi totul în scris, semnându-vă declaraţia.

— Ah, păi e simplu! Putem începe?

— Unde vă aflaţi ieri dimineaţa, în intervalul de timp dintre orele 02:00 şi 06:00?

— Cum totul mergea bine cu spectacolul, m-am instalat la o masă din barul Lorane de vizavi, pentru o mică gustare stropită cu whisky. Am stat de vorbă până pe la ora 06:00 cu Norman Mayer, un obişnuit al localului, cu patronul John Hartmann şi cu soţia acestuia, guraliva dar binevoitoarea Virginia.

— În acest interval, aţi părăsit barul?

— Nici măcar o singură dată. Dacă ar fi avut nevoie de mine, băieţii ar fi ştiut de unde să mă ia.

— Dar după ora 06:00?

— Am plecat acasă mulţumit că show-ul se terminase cu bine.

— Cam asta ar fi tot, domnule Levant.

— Excelent! Atunci am să scriu ce v-am spus şi am să semnez, OK?

Fără a mai aştepta aprobarea lor, Tim-Allan Levant se apucă conştiincios de caligrafiat. În cele din urmă, le întinse coala de hârtie, întrebându-i pe poliţişti:

— Deci, vreţi să staţi de vorbă cu întregul personal?

— Trebuie!

— Pe cine doriţi să vă trimit?

— Pe cine e liber acum.

— Vă propun să continuaţi cu portarul Kelly Blaine. El ştie foarte multe despre angajaţi, ca orice portar din lume care se respectă.

CAPITOLUL 4

După ce-l trimise pe Kelly Blaine în cabina unde se aflau copoii, Tim îşi făcu apariţia pe scenă, făcându-i semn regizorului să acorde o scurtă pauză.

— A început ancheta privind misteriosul deces al mamei Mary. Poliţiştii vă aşteaptă pe fiecare dintre voi la un scurt interogatoriu. Le spuneţi ce ştiţi, după care consemnaţi totul în scris şi semnaţi. Procedura e simplă. Veţi fi anunţaţi când vă vine rândul. Julia, tu urmezi!

Fata părăsi scena în spatele impresarului, fără să scoată o vorbă.

După ce ieşiră din scenă, Tim deschise o uşă care ducea în direcţia opusă cabinei poliţiştilor şi o îndemnă pe prezentatoare:

— Pe aici, Julia! Eşti foarte atrăgătoare astăzi! Bănuind cam ce avea să urmeze, fata nu spuse nimic, legănându-şi şoldurile apetisante în direcţia indicată. Biroul impresarului nu era departe. Acesta descuie uşa cu singura cheie existentă şi îi făcu din nou loc Juliei să treacă, ciupind-o pofticios de una dintre fese.

Ea se mulţumi să zâmbească doar, rotindu-şi ochii prin încăpere în căutarea unui loc adecvat poftelor sexuale ale bărbatului de care depinde cariera şi slujba ei.

Tim închise uşa cu cheia şi îşi scoase în grabă haina, cravata, cămaşa şi pantalonii, rămânând numai în chiloţi şi pantofii de lac.

— Vrei să rămân şi eu goală, îl întrebă prezentatoarea cu un zâmbet incitant în colţul gurii?

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, răspunse bărbatul, apropiindu-se de ea. Deschide-te la bluză şi, bineînţeles, scoate slipul de pe tine!

Ea execută comanda, după care se sui cu fundul pe birou, ajutată de Tim, şi începu să-i maseze tâmplele, trecându-i degetele prin păr.

Impresarul îşi introduse capul între sânii ei plăcuţi la vedere şi la pipăit, prinzând a-i săruta cu patimă pentru a se excita. Operaţiune care nu dură mai mult de două minute, după cum constată Julia când îi masă membrul ajuns în stare de erecţie completă.

Vru să coboare de pe birou pentru a-l stârni şi mai bine cu gura, însă bărbatul o opri, depărtându-i încetişor pulpele. Apoi îşi făcu loc între ele şi, ajutându-se de mâini, o pătrunse progresiv până la capăt.

Julia se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini şi oferindu-şi sfârcurile întărite spre a fi alintate.

El nu aşteptă să fie rugat şi, în timp ce o penetra cu putere, îi muşcă mugurii sânilor în diverse chipuri.

Fata începu să geamă la fiecare contră, ştiind că bărbaţilor le place foarte mult această manifestare, care le demonstrează cât de virili sunt. Concomitent, şoldurile ei prinseră a zvâcni înainte şi înapoi pe biroul de stejar, spre marele deliciu al şefului ei.

Deosebit de mulţumit de prestaţie, Tim ar fi vrut să trăiască această voluptate cel puţin o veşnicie, însă îşi aduse aminte că se afla în criză de timp. Din acest motiv, acceleră ritmul atacurilor sale, rămânând cu gura lui înfometată de amor în zona sânilor ei şi prinzând-o cu putere de şolduri.

Julia dădu senzaţia că se lăsa moale în mâinile lui puternice, însă, în realitate, participa activ la acel ritm susţinut al unei iubiri fizice fără de istorie şi viitor. Ştia că el nu mai rezista şi era de datoria ei să-l facă să termine cât mai repede posibil.

În vreme ce era trasă cu forţă de şolduri, fata simţi un val de căldură ce-i inundă întregul trup, dar mai ales locul acela intim dintre picioare. Juisase. Zâmbi fericită pentru acest mic cadou dinainte de spectacol, însă nu slăbi ritmul, gata să-l primească înăuntrul ei pe cel ce-i adusese un strop de fericire. Rămânând sprijinită într-o singură mână, îşi prinse un sân şi i-l oferi impresarului:

— Ia-l, Tim! Muşcă-l şi fă-i tot ce vrei tu!

El percepu la mare intensitate această scenă de un erotism aparte şi ejaculă, ţinând un sfârc între dinţi şi gemând la rându-i de plăcere. O plăcere nedisimulată în ceea ce-l privea…

Toată acea împreunare pătimaşă nu durase mai mult de cinci minute.

* * *

— Cred că am să înnebunesc din cauza inactivităţii! aproape că strigă detectivul Eric Black la un moment dat. Oare au intrat răufăcătorii în şomaj? Ce zici, Jane?

— Zic că habar n-am ce se întâmplă, asta zic! Să fie prea mult de lucru, înţeleg, dar deloc? Asta chiar că te scoate din sărite.

Poliţista se întorsese de două zile dintr-un bine-meritat concediu şi de atunci nu primise nicio misiune. Această problemă mai era cum era pentru ea, însă Eric, partenerul ei, care ardea gazul de vreo zece zile, mai avea puţin şi exploda.

— Eu intru peste căpitan şi-i cer ceva de lucru, izbucni din nou detectivul, aprinzându-şi o altă ţigaretă Camel fără filtru. Sau îmi dau demisia.

În ultimul timp, fumase peste două pachete pe zi şi băuse cafea cu tonele.

— Şi dacă n-are, de unde o să-ţi dea? îl râcâi şi mai tare sergentul Mann.

— N-are? Să facă bine să aibă, doar de-aia e şeful Diviziei „Cazuri Speciale” din cadrul Departamentului Poliţiei Los Angeles! Ştiu ce-i voi spune, adăugă Eric, ridicându-se de la locul său! Dacă n-are nici astăzi nimic de lucru, îi propun să provoace chiar el măcar un mic viol…

Tot biroul începu să râdă zgomotos, fiecare poliţist închipuindu-şi cam ce figură ar face căpitanul Corky West dacă i s-ar propune aşa ceva.

Asta dură până când *boss*-ul îşi făcu apariţia în uşa biroului său.

— De ce râdeţi aşa? Este vreun concurs de hlizeală?

Iar cum nimeni nu îndrăzni să-i răspundă, aşa cum era de fapt de aşteptat, continuă cu o voce autoritară:

— Detectivii Heron şi Black, la mine!

— Poate ne dă vreun caz! îndrăzni Eric să viseze cu voce tare.

— Poate ne dă vreo sancţiune, îl persifla Jane, luând-o înainte spre vizuina căpitanului.

— Aşezaţi-vă! îi invită acesta, după ce intrară. Mi se pare mie sau voi aveţi nevoie de câte un concediu de două săptămâni ca să

vă refaceţi forţele?

Detectivii trăiră cu groază senzaţia că le cădea tavanul în cap. Mai bine să primească o sancţiune, acolo, decât să fie puşi pe liber.

Gustând din plin reacţia negativă a subalternilor săi, West scoase tacticos dintr-un sertar o acadea cu gust de cafea, în încercarea sa de a renunţa la acea băutură despre care doctorul îi spusese că o să-l bage în mormânt dacă nu o dădea naibii.

De regulă, Eric îşi permitea să se amuze pe seama căpitanului când îl vedea cu acadeaua în gură, însă în acel moment se gândea la orice altceva, dar la glume nu.

Boss-ul păstra în continuare tăcerea, savurând mulţumit panica detectivilor. Se amuza copios să-i ducă pe aceştia la exasperare.

În cele din urmă, în birou îşi făcu apariţia şi directorul Departamentului Poliţiei Los Angeles, Larry Tillman, care îi salută.

Jane mai întâi, apoi Eric şi, în fine, West se ridicară în picioare, primii doi având un licăr de speranţă în ochi. Cel care vorbi fu însă căpitanul:

— Domnule director, aceşti detectivi, despre care se spune că sunt favoriţii mei – dar nu-i nici pe departe adevărat acest lucru – vor să-şi ia câte două săptămâni de vacanţă. Ce părere aveţi?

Intrând imediat în joc, Tillman vorbi la rândul său:

— Ce păcat! Tocmai aveam un caz interesant, „special”, ca să spun aşa, în capitala internaţională a jocurilor de noroc, Las Vegas. Un fel de schimb de experienţă. OK! În caz că detectivii Heron şi Black sunt prea surmenaţi, va trebui să apelăm la altcineva…

Gata să explodeze, Eric reuşi să vorbească printre dinţii strânşi:

— Dar eu n-am nevoie de niciun concediu de odihnă!

— Nici eu! sări Jane ca arsă, de teamă să nu rămână de căruţă. Tocmai am şomat o săptămână, ce, vreţi să ruginesc?

— Ce zici, Corky? îl privi directorul pe căpitan cu subînţeles. Dacă aşa stau lucrurile, le repartizăm lor noul caz?

— Eu ştiu? Dacă nu vor?

— Ba vrem! răspunseră detectivii în cor, râzând şi înţelegând abia atunci că li se jucase o festă.

Preţ de câteva secunde bune, amuzamentul celor patru poliţişti răzbătu dincolo de uşile biroului, până în sala detectivilor, spre marea uimire a acestora, care erau obişnuiţi să audă urletele căpitanului, nu hohote de râs. Când se liniştiră, Eric întrebă, gata de acţiune, ştergându-şi lacrimile din ochi:

— Despre ce este vorba, domnule director?

— Un caz deosebit de simplu pentru pregătirea voastră. Două crime purtând aceeaşi semnătură, la cazinoul „Comedy Stage" din Las Vegas, Nevada. Pentru detalii, dosarul se află la căpitanul vostru. Eu nu vă voi spune decât câteva lucruri. Pot începe?

— Vrea să ne fiarbă, la fel ca Dr. Butch Harrison, zise Eric către partenera lui, astfel încât să fie auzit şi de şefi.

Apoi se adresă directorului:

— Desigur, suntem numai ochi şi urechi!

— Mai mult ca sigur, avem de-a face cu un necrofil. Acesta şi-a omorât victimele, după care a făcut sex cu ele. Pe ultima a şi tâlhărit-o de o sumă însemnată, se pare. April Miller – o balerină – a fost strangulată acum 17 zile, iar Mary Dickinson – un fel de femeie de serviciu, fostă glorie apusă a cazinoului – în urmă cu trei zile. Poliţiştii locali n-au reuşit să ajungă la niciun rezultat până în prezent şi au apelat la Divizia „Cazuri Speciale".

— În concluzie, acum vom lucra în mod oficial, nu-şi putu stăpâni Jane entuziasmul.

— Nu tocmai. M-am gândit ca detectivul Black să se infiltreze printre angajaţii cazinoului, iar tu să fii anchetatoarea necruţătoare care calcă totul în picioare pentru a afla adevărul şi a-l prinde pe criminal. Tipul nu este un profesionist, însă avem de-a face cu un psihopat autentic, asta e sigur. Deci, fiţi cu băgare de seamă!

— Mai ales tu, Jane, îşi dădu detectivul în petic – căci nu cred că mă va omorî pe mine ca să facem pe urmă amor…

— Nu se ştie niciodată, îi tăie directorul elanul. Poate fi la fel de periculos pentru amândoi. Legistul care a efectuat autopsiile nu a descoperit nicio dovadă demnă de luat în seamă. „Specialistul" vostru, Dr. Harrison, a citit rapoartele necropsiilor şi a ajuns la concluzia că sunt bine întocmite. Aşadar, din acest punct de vedere nu avem niciun fir de care să ne agăţăm şi n-are

niciun rost să deschidem încă o dată cadavrele. Detectivul Black va locui în hotelul cazinoului, iar Heron la mică distanţă, în hotelul Voyajeur, de patru stele. Este de la sine înţeles că nu vă cunoaşteţi.

— Sub ce acoperire voi lucra? îndrăzni Eric să-şi afle destinul.

— Încă nu ne-am hotărât. Ori vei fi clovn ori acrobat la mare înălţime.

— Dar am înţeles că este un cazinou, nu un circ…

— Un cazinou şi un mare restaurant cu spectacole de circ şi revistă în fiecare seară.

— Şi cum credeţi că mă voi putea descurca eu, spre exemplu, în pielea unui saltimbanc, mai ales că îmi mai tremură şi mâinile câteodată? Ca să nu mai amintesc de postura de acrobat…

— Am glumit! îl asigură căpitanul. Vei face parte din echipa care asigură securitatea stabilimentului. Directorul de personal este singura persoană care colaborează cu noi şi te va angaja imediat ce ajungi la Las Vegas. În caz de necesitate extremă, poţi apela la el. Altfel, se va face că nu te cunoaşte. E clar?

— Ca lumina zilei! Când plecăm în Nevada?

— Aveţi bilete la avion mâine dimineaţă la ora 09:00, de pe Aeroportul El Maine. Le găsiţi la Melanie Pullman, secretara mea. Treceţi şi pe la financiar ca să luaţi nişte bani în avans pentru deplasare, dar cheltuiţi cu economie. Ceea ce nu se justifică va fi oprit din lefurile voastre. Înţeles?

— Da, să trăiţi! răspunseră din nou amândoi detectivii deodată.

— Domnule director, mai vreţi să le spuneţi ceva?

— Da, succes!

— Atunci sunteţi liberi!

Prea bucuros de noua misiune încredinţată, Eric uită să mai facă o glumă pe seama căpitanului pentru a-l scoate din sărite ca de obicei. Colegii de birou se uitară la el cu reproş, fiindcă le fusese răpită una dintre distracţiile cu care se obişnuiseră, însă detectivul nu mai vedea, pe nimeni, într-atât de fericit era.

Cât de mult îşi dorise să poată sta şi el câteva zile în această metropolă a jocurilor de noroc! Dar ştia că niciodată nu va reuşi acest lucru dintr-un salariu de poliţist. Poate doar la pensie, în caz că o mai apuca…

Nu chiar atât de entuziasmată precum partenerul ei, Jane Heron se gândea deja ce haine să-şi ia la ea. Unele sobre, cu ajutorul cărora să se impună în faţa poliţiştilor din statul Nevada, ori unele fistichii, pentru a nu se deosebi prea mult de ceilalţi vilegiaturişti? Oricum, nu îşi va încărca geamantanul cu prea multe ţoale. Măcar de s-ar vedea nevoită să-şi mai completeze garderoba…

CAPITOLUL 5

Paul Scacchi îşi dăduse întâlnire cu Paulino Brazzi la barul Lorane, aflat vizavi de cazinou. Se întorcea din oraş, de unde îşi cumpărase un ceas de mână, fiindcă al său se stricase. Pentru a scurta drumul, o luă printr-un gang. N-avea de ce să se teamă, doar era încă zi afară. Abia trecuse de ora prânzului.

Strecurându-se printre cazanele pline cu gunoi, fiare vechi abandonate şi tot soiul de cutii de carton, care serveau vagabonzilor drept adăposturi pe timp de noapte, Paul auzi deodată un glas:

— Salutare, *amigo*!

Era vocea unei femeiuşti creole, mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, care-şi etala fără scrupule trupul ce şi-l oferea spre vânzare.

— Nu vrei să guşti puţin din prăjitură? îl întrebă ea pe trecător, ridicându-şi fustiţa până sus de tot şi scoţând la iveală o crupă de iapă tânără în călduri. Te costă numai cinci dolari!

Văzând ezitarea bărbatului, ea rectifică:

— Am vrut să spun… trei.

Paul se simţi tentat pentru o clipă de această ofertă neaşteptată. Tânăra nu avea mai mult de 18 ani şi, în mod sigur, merita banii. Pe deasupra, nu mai avusese o femeie de ceva vreme, l-ar fi trebuit una…

— Hai, că nu-ţi cer o avere şi îmi poţi face tot ce doreşti! îl îndemnă fata spre păcat, scoţându-şi limba din gură şi executând în vânt câteva artificii măiestre.

M-a excitat, putoarea! se gândi Paul. Dar cine ştie ce boli or fi la fundul ei, îşi mai zise, văzându-ş în cele din urmă de drum.

— Neruşinato! îi aruncă el peste umăr, doar aşa ca să se autosugestioneze că… strugurii erau acri.

Puţin mai încolo, un bărbat între două vârste îmbrăcat într-un smoching ponosit nevoie mare, îşi exhiba având pe mutră o mină deosebit de satisfăcută.

— Fir-aţi ai dracului de nebuni, mai apucă Paul să spună înainte de a ieşi din gangul ce putea a mizerie şi a desfrâu. Dacă v-ar vedea Papa, ar face infarct!

Îşi cumpără un pachet de ţigări şi, în fine, ajunse la locul de întâlnire.

* * *

Paulino se afla deja la masă, în faţa unui păhărel de whisky Jim Beam, pe care-l savura în tăcere.

— Cel puţin, bine că n-ai întârziat! Ţi-ai cumpărat ceasul?

— Da, şi am dat 150 de dolari pe el. Vrei să-l vezi?

— Da, arată-mi-l!

— Altă dată. Acum n-am chef.

— Atunci de ce m-ai întrebat dacă vreau să-l văd?

— Ca să-mi bat joc de tine.

Niciunul dintre cei doi parteneri nu râse de această glumă, clovnii fiind mult prea obişnuiţi să se tachineze unul pe celălalt.

Paul desfăcu pachetul de ţigări şi i-l întinse lui Paulino.

De astă dată, nu mai scăpă fără replică din partea partenerului său:

— Eu cred că altul e motivul. Eşti un pic psihopat, nu-i aşa, Paul?

Dar acesta nu mai răspunse, vizibil deranjat de remarca la care nu se aşteptase câtuşi de puţin.

Câteva minute bune de tăcere îi calmară pe amândoi, iar pe Paulino îl făcură să deschidă un nou subiect:

— Spune-mi, Paul, dar de unde ai avut tu atâţia bani pentru ceas?

— Nu ştiam că îţi pasă de economiile mele. Eşti cumva invidios?

— Deloc, dar vreau, nu vreau, trebuie să-mi pese de tot ceea ce se referă de tine, căci în mod inevitabil se referă şi la mine.

— Ai devenit şi filozof, bag de seamă! se hotărî Paul să încheie discuţia, fiind convins că nu trebuia să-i dezvăluie lui Paulino toate secretele lui.

* * *

— Am onoarea, domnule director! Mă numesc Eric Black şi am auzit că aţi avea liber un post de paznic.

— Aha, dumneata eşti? Foarte bine! La ora 19:00 te prezinţi la domnul Burt Mondy, care este şeful securităţii cazinoului. El îţi va spune ce ai de făcut, am vorbit deja despre asta. În privinţa cazării, tot cu el vei aranja, însă, din păcate, nu înainte de ora menţionată. Altceva?

— Nimic, domnule, zise detectivul, luându-şi la revedere de la acest om vizibil foarte ocupat.

Împreună cu Jane, ajunsese cu bine în Las Vegas şi găsi fără greutate cazinoul „Comedy Stage". Mai precis, taximetristul îl găsise, ducându-i la punct fix. După ce poliţista reuşise să se cazeze la Hotelul Voyageur, dădură o raită prin împrejurimi, luând în evidenţă barul Lorane de vis-a-vis de cazinou. Nu intrară, pentru a nu fi recunoscuţi mai târziu drept prieteni.

— În concluzie, de astăzi nu vom mai comunica decât prin telefon, nu-i aşa, Eric?

— Aşa e! Eu îţi voi spune mamă, iar tu iubitule, ca să nu se prindă cei din jurul nostru că suntem… amanţi.

— Eşti imposibil şi mincinos pe deasupra. N-ar fi mai bine să-ţi spun eu tată, iar tu – iubito? cochetă Jane, dar renunţă imediat. Bine, fie cum spui tu!

La ora comunicată, detectivul intră prin spate în cazinou, acolo pe unde intrau angajaţii, şi schimbă câteva vorbe cu portarul.

— Ştii unde l-aş putea găsi pe domnul Burt Mondy?

— Dar dumneavoastră cine sunteţi? se arătă suspicios şi destul de ostil Kelly Blaine.

— Numele meu este Eric Black şi fac parte din echipa care asigură securitatea acestui stabiliment, începând, de astăzi, completă poliţistul, ca să nu-i solicite portarului memoria în mod inutil.

Deodată, chipul interlocutorului său se lumină, iar acesta îi răspunse vesel:

— Păi, de ce n-ai spus aşa? Îl găseşti în sală la ora asta. Inspectează mesele şi scaunele pentru a preîntâmpina eventualele surprize neplăcute ce pot apărea de-a lungul nopţii.

Kelly Blaine era un bărbat pe la vreo 55 ani, cu părul alb la tâmple şi o statură potrivită. La prima vedere părea un om blajin şi foarte serviabil, gata să ajute pe toată lumea. Doar o sclipire

şmecheră a ochilor lui îţi dădea de bănuit că, de fapt, era mult mai inteligent decât voia să pară.

— Mulţumesc! Deci, pot intra, nu-i aşa? Deocamdată n-am o legitimaţie ca să ţi-o arăt.

— Nu vă faceţi probleme pentru atâta lucru! Am deplină încredere în dumneavoastră.

Eric îşi văzu de drum, după ce primi câteva indicaţii în legătură cu traseul pe care-l avea de străbătut până la scenă, şi încercă să reţină cât mai multe detalii ale coridoarelor pe care le străbătea în sfârşit, ajunse în arlechin{1}, iar de aici intră în scenă, coborând câteva trepte până la sală. Repetiţiile se aflau în plină desfăşurare şi el făcu tot posibilul să nu deranjeze pe nimeni.

În scurt timp, se obişnui cu întunericul şi, după ce făcu puţin slalom printre mese, dădu cu ochii de un bărbat masiv care inspecta împrejurimile. Mutra lui boţită arăta că era genul de om obişnuit să primească lovituri în plină figură, iar mâinile butucănoase demonstrau că era pregătit să şi răspundă pe măsură.

— Bună seara, domnule! îl abordă detectivul pe un ton disciplinat. Mă numesc Eric Black şi am înţeles că de astăzi voi face parte din echipa condusă de dumneavoastră. Directorul de personal m-a trimis.

— Tu eşti noul bodyguard? îl privi Mondy cu ochi critic şi un aer răutăcios. Ai mai lucrat în acest domeniu?

— Da, am făcut parte din trupele speciale care asigură protecţia demnitarilor, vreme de trei ani.

— După înfăţişarea ta de domnişoară, n-aş fi ghicit niciodată acest lucru.

— Păi, tocmai asta e arma secretă cu ajutorul căreia îmi pot surprinde adversarii.

— Nu mai spune! Eşti şi puţin încrezut, nu-i aşa?

— Eu nu cred asta, răspunse Eric tot numai un zâmbet, deşi era mai tentat să-i tragă malacului un pumn în nasul lui borcănat – dar o să vă convingeţi singur când mă veţi vedea la treabă.

— Nu trebuie să-mi vorbeşti cu dumneavoastră, OK? Nu în asta constă respectul între oameni! Spune-mi acum, ai fost dat cumva afară din serviciu?

— Din nefericire pentru mine!

— Motivul?

— M-am încurcat cu o doamnă din înalta societate, pe care trebuia s-o păzesc. Până la urmă, lucrurile au luat o întorsătură urâtă şi a trebuit să-mi dau demisia.

— Dacă-i aşa, s-ar putea ca într-un an sau doi să-mi placi. În caz că rezişti aici atâta vreme, desigur.

— Voi face tot ce este omeneşte posibil pentru asta, Mondy. Care sunt atribuţiunile mele?

— Pentru început, te vei ocupa în special de protecţia artiştilor şi de securitatea culiselor, în general. Vei vedea multe şi de aceea unii te vor invidia. În schimb, nu ţi se permite să cobori în sală pe parcursul programului, care se desfăşoară între orele…

— Ştiu! Între 20:00 şi 05:00.

— Bun! Ne vedem în sală, în fiecare zi, la ora 18:00, şi ne luăm rămas bun dimineaţa, după ce pleacă până şi ultimii spectatori. Tu va trebui să stai încă puţin, până ce se cară şi artiştii. E totul clar?

— Până acum, da.

— Atunci, la treabă! Ai zis că eşti profesionist şi ştii ce-ai de făcut.

— Întocmai!

CAPITOLUL 6

Paul, de unde ai tu atâţia bani? reluă Paulino întrebarea pe care i-o pusese mai devreme colegului său.

— Nu înţeleg de ce te interesează!

— Pentru că suntem parteneri, ce dracu'!

— Ei bine, află că am primit o moştenire despre care nu voiam să-ţi spun nimic. Acum eşti mulţumit?

— Absolut deloc. Cine ţi-a murit?

— Nu-i treaba ta şi mai lasă-mă în pace! Nu-ţi dai seama că eşti pisălog?

— Nu. Vreau să aflu adevărul!

— Din cauza ta, nu mă pot concentra la numărul pe care-l avem de interpretat. Poate îl ratăm!

În acel moment, Eric se apropie de comicul duo.

— Bună seara! Totul este OK?

Şi cum cei doi îl priveau curioşi, continuă:

— Sunt noul agent de pază în scenă. Black este numele meu.

— Aha! făcu Paulino. Atunci bună seara, domnule Black! Totul este în regulă. Suntem foarte veseli pentru că partenerul meu, domnul Paul Brazzi, a primit o moştenire.

Din privirea celui vizat începură să iasă scântei de ură la adresa colegului său. Faptul nu-i scăpă detectivului din vedere, dar disimulă acest lucru, râzând cu toată faţa:

— Vă felicit, domnule Brazzi! Să vă bucuraţi de ea şi să aveţi parte de bani!

— Mulţumesc! răspunse acesta, mai mult decât morocănos. Hai, Paulino! În curând e rândul nostru.

Poliţistul privi năstruşnicul duo cum se îndepărta şi atunci îşi dădu seama că era studiat. La câţiva metri depărtare, prezentatoarea Julia Dennehy îl sorbea din priviri.

— V-am auzit fără să vreau. Deci, dumneavoastră ne veţi garanta siguranţa pe viitor. Încântată să vă cunosc!

Şi fata se prezentă cu dezinvoltură.

— Sunt sigur că pentru artişti nu există niciun fel de pericol, domnişoară.

— Aici te cam înşeli, domnule Black! În ultimul timp, au fost violate şi ucise două femei în spatele cortinei. Nu vi s-a spus asta?

— Dumneavoastră vorbiţi serios? făcu Eric pe neştiutorul. Dar cum s-a întâmplat?

Şeful dumneavoastră, domnul Mondy, este mai în măsură să vă pună la curent. Dacă vreţi să staţi de vorbă cu mine, aş opta pentru alte subiecte mai palpitante…

În mod sigur, fata asta ştia ce voia de la viaţă! se gândi detectivul, remarcând avansurile ei spontane.

O întâlnire cu ea era tocmai modul prin care putea afla amănunte interesante cu privire la cele două asasinate. Iar dacă nu, cu siguranţă că nu avea să regrete…

— Aş fi bucuros dacă aţi accepta să luăm micul dejun împreună, mâine dimineaţă.

— Treceţi repede la acţiune, nu-i aşa, domnule Black?

— Şi dumneavoastră la fel! Ce-ar fi dacă ne-am tutui? Îmi poţi spune Eric. Este unicul meu prenume.

— De acord, sunt Julia.

— Deci, rămâne stabilit pentru mâine dimineaţă?

— Fără îndoială!

O mare plictiseală puse stăpânire pe poliţist de-a lungul spectacolului. N-avea nimic deosebit de făcut decât să se plimbe de colo-colo şi să caşte gura. O bună bucată de vreme şi-o petrecu în compania portarului, care-i oferise o ceaşcă de cafea.

Acesta era un om simplu, din popor, dar foarte discret. Cunoştea foarte multe amănunte picante despre artişti şi despre personalul auxiliar al cazinoului, însă nu-i plăcea să bârfească. Tot ce trebuia Eric să facă pentru a intra în posesia unor informaţii interesante era să-i câştige încrederea.

— Am auzit că, de curând, aici au avut loc două abominabile crime. Este adevărat sau cineva a vrut să-şi bată joc de noul angajat?

— E adevărat! – răspunse bărbatul, după un moment de ezitare.

— Şi, după părerea dumneavoastră – la care vă asigur că ţin

foarte mult – ce credeţi că ar trebui să fac? Să renunţ la această slujbă sau să-mi văd de treabă în continuare?

— Aveţi altceva de lucru? Dacă nu, întrebarea nu-şi are rostul. De fapt, au fost ucise doar nişte femei. Una tânără şi alta bătrână. Se pare că bărbaţii nu sunt vizaţi.

— Nu mi-e teamă că mă va ataca pe mine în mod special, dar dacă dau ochii cu el atunci când mă ocup de siguranţa scenei, pot avea necazuri. Riscurile meseriei, ştiţi doar!

— Poate că n-o fi necuratul atât de negru! Totul e să vă păstraţi calmul, la fel cum mi-l păstrez şi eu.

— Bună seara, domnule Levant! sări Blaine de pe scaun la apariţia unui bărbat îmbrăcat într-un costum negru şi purtând un trandafir roşu la butonieră. Domnul Black este noul nostru angajat în serviciul de pază şi protecţie.

— Mă bucur să vă cunosc! Tim-Allan Levant, impresarul teatrului din cazinoul „Comedy Stage”. Am venit să mă asigur că totul este în ordine.

— Vă însoţesc până în culise, dacă nu vă deranjez. Aşa poate mai învăţ şi eu să mă descurc prin acest labirint.

— Niciun deranj.

Nu parcurseră nici douăzeci de metri, când dădură nas în nas cu un individ slab şi înalt, care abia se putea ţine pe picioare.

— Thomas, iar eşti beat criţă! Nu ştiu de ce nu te concediez chiar în acest moment?!

— Dar n-am băut, domnule Levant, rosti acesta cu greutate! Sunt doar puţin obosit.

— Pleacă de aici! Să nu te văd!

— Cine e personajul? îl întrebă detectivul.

— Un maşinist. Thomas Clay e numele lui. Are o nevastă bolnavă şi trei copii mici. Eu nu ştiu de unde îi mai ajung banii şi de băutură! Îmi pare rău, însă până la urmă voi fi nevoit să-l dau afară.

Eric se abţinu să comenteze, mulţumindu-se să se acomodeze cu personalitatea şi obiceiurile celor cu care urma să aibă de-a face în zilele următoare.

— Urmează Margaret! se auzi vocea regizorului de scenă. Unde naiba umblă fufa asta? Balerinii sunt pregătiţi să intre pe scenă,

iar vedeta nu e de găsit. Când voi scăpa de ea, voi fi un om fericit, se adresă regizorul de astă dată impresarului, pe un ton plângăcios.

— Uite-o că apare! îl linişti Levant. Domnişoară Stanton! – i se adresă acesta – ai face bine să fii pregătită la timp pentru scenă. N-aş vrea să ai necazuri! Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, domnule. Nu voi mai întârzia, răspunse dansatoarea în grabă, ocupându-şi locul pe umerii balerinilor, în timp ce cortina se ridica.

Singurul lucru pe care-l putea face Eric era acela de a inspecta împrejurimile şi de a aştepta sfârşitul spectacolului. Ingrată meserie mai era şi aceasta de bodyguard de scenă! se gândi el. Ce-ar fi să vadă şi el locurile în care au fost ucise femeile?

Apoi începu să rememoreze dosarul, pe care-l citise cu atenţie de câteva ori pentru a-şi aduce aminte descrierile de care avea nevoie. Se plimba prin semiobscuritatea culiselor, când simţi că telefonul mobil îi trepida în buzunar. Noroc că oprise soneria pentru a nu deranja spectacolul. Văzând că îl căuta Jane, partenera lui, străbătu în grabă un culoar şi răspunse:

— Da, mamă! S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Ce-ai vrea să se întâmple într-un hotel ca toate hotelurile? Mă plictisesc de moarte.

— Şi eu. Tu măcar poţi ieşi la o plimbare…

— Şi ai vrea să mă plimb până mâine la 18:00, când încep repetiţiile?

— Dacă n-ai altceva mai bun de făcut… Puteai să vii la spectacol dar, apropo, tu nu dormi noaptea?

— Lasă prostiile, Eric, şi spune-mi mai bine ce noutăţi ai aflat!

— Nimic impresionant, dar îmi continui tatonările. Până acum, toţi cei cu care am intrat în contact par de treabă, dar fiecare are câte o „păsărică” la cap.

— Aşa-i cu artiştii ăştia…

— Parcă numai cu ei…

— Bine, atunci când mai vorbim, Sherlock Holmes?

— Dacă nu intervine nimic, cred că poimâine dimineaţă, după ce-mi termin serviciul.

Spectacolul se apropia de sfârşit. Julia Dennehy îi propusese să

se întâlnească pentru început la barul Lorane, unde veneau mai mulţi colegi. Putea face cunoştinţă cu ei, ca pe urmă să caute un alt loc ca să mănânce.

Eric fu de acord cu programul şi aşteptă să plece cu toţii pentru a putea efectua o ultimă verificare a scenei şi a culiselor. Fu controlat de şeful său, Mondy, şi acesta se mulţumi să mormăie ceva când văzu că noul angajat îşi vedea conştiincios de treabă. Apoi adăugă:

— Am lăsat vorbă la recepţia hotelului ca să-ţi dea o cameră la etajul nostru. Nu trebuie să-ţi spui decât numele.

La ora 06:00, poliţistul intră în barul în care majoritatea celor prezenţi erau artişti. Dintre cei pe care îi cunoscu prin intermediul prezentatoarei, contorsioniştii i se părură mai suspecţi decât ceilalţi. Ocupau o masă retrasă, abia dacă îşi vorbeau şi îi răspunseseră monosilabic la salut.

— Dar bătrânul de colo, care vorbeşte atât de amical cu toată lumea, cine e, Julia?

— Norman Mayer, un obişnuit al localului. Se pare că şi al scenei. Când m-am angajat la „Comedy Stage”, l-am găsit aici şi cred că tot aici va fi şi când voi pleca.

— Vă spun sigur că mama Mary a fost omorâtă pentru bani! – se enervă bătrânul Mayer, ridicând vocea.

— Cine? Vagaboanda aia, care n-avea nici după ce bea apă? – se miră patronul barului, John Hartmann.

— Mai vorbim noi după ce poliţia îşi va termina ancheta. O să-mi dai tu dreptate!

— Îţi dau şi o ladă cu bere, dar dacă ai greşit, nu vei mai face niciodată pe deşteptul în faţa mea, OK?

CAPITOLUL 7

Paul era prea enervat de insistenţele partenerului său ca să se mai poată controla. În cele din urmă, se răsti la acesta:

— Ei bine, să ştii că am bani! O grămadă.

— De unde? – întrebă curios Paulino.

— De la mama Mary.

— Vrei să spui că ai omorât-o ca să-i iei averea?

— Nu eu am ucis-o, trebuie să mă crezi! Când am ajuns lângă ea, era deja moartă.

— Dumnezeule!

— Era moartă definitiv, dacă îţi spun! Eu n-am făcut decât să o percheziţionez. Hoaşca avea cusute de furoul jegos pe care îl purta numai bancnote de 100 dolari. Doar nu era să las să-mi scape o asemenea pleaşcă!

— Vrei să spui că nu eşti asasin, ci doar un biet profanator de cadavre?

— Oricum, ea nu mai avea ce face cu banii, aşa că i-am luat eu. Tu ai fi făcut altfel?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. Deocamdată, viitorul meu este în pericol şi asta mă preocupă cel mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Spun că voi rămâne singur dacă te bagă la puşcărie şi o să ajung pe drumuri fără de partener.

— Dar de ce să mă închidă, când sunt nevinovat?

— Asta spui tu…

— Deci, nici măcar partenerul meu de ani de zile nu mă crede! E clar că nici poliţia nu se va lăsa convinsă de buna mea credinţă. În acest caz, nu-mi rămâne decât să ascund faptul că eu am pus mâna pe banii mamei Mary!

— Despre ce sumă e vorba? – se interesă Paulino distant.

— De ce mă întrebi? Vrei şi tu o parte?

— Nu. Asta ar însemna să-ţi fiu complice şi nu mă interesează

aşa ceva.

— Eşti complice oricum, atâta vreme cât nu te duci să mă denunţi.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva, Paul! Ne mergea atât de bine în ultima vreme…

— Mai du-te dracului de prost! Eu nu cred că există un singur om pe această planetă care să nu pună mâna pe 65000 dolari dacă i se iveşte ocazia!

— Atât de mulţi bani avea baba? Oare de unde?

— Cine ştie? Poate dăduse şi ea vreo spargere.

— Şi când mă gândesc că, din când în când, îi dădeam de pomană câte o jumătate de dolar ca să-şi ia şi ea o cafea…

* * *

— Unde luăm micul dejun? – o întrebă Eric pe Julia. Eu nu prea cunosc oraşul.

— La al doilea colţ e un local cochet şi discret. Mergem acolo, dacă vrei.

— De acord.

Detectivul se mulţumi cu o pizza, iar prezentatoarea spectacolului de la „Comedy Stage" ceru lasagna, urmată de un sufleu de mere cu frişca şi îngheţată de cacao. Mâncară în linişte, iar la cafea, Eric deschise discuţia, aprinzându-şi un Camel fără filtru:

— Cei mai ciudaţi dintre toţi artiştii mi se par a fi acrobaţii. Sunt foarte retraşi şi necomunicativi, nu-i aşa?

— Cam…

— Crezi că asasinul celor două femei ar putea face parte din personalul cazinoului?

— Mai mult ca sigur. E greu de crezut că, dacă acesta ar fi venit din afară, ar fi putut pătrunde în cazinou fără să fie văzut de nimeni. În plus, nu uita că, aproape în permanenţă, cineva supraveghează întregul stabiliment.

— Aşa e, dar dacă îl supraveghează prost, tot degeaba. Spune-mi, Julia, ţie nu ţi-e frică?

— Cum să nu-mi fie, dar ce vrei să fac? Crezi că se găsesc posturi de prezentatoare pe toate drumurile? Eu te asigur că nu!

— Am să încerc să am grijă de tine.

— Eşti foarte drăguţ, dar hai să schimbăm subiectul ăsta care îmi dă fiori pe şira spinării. Spune-mi mai bine, eşti însurat?

— Am fost, dar mi-a trecut repede. Idila n-a durat decât şase luni, minţi Eric cu neruşinare, pentru a lăsa impresia că era un bărbat neconsolat.

— Copii?

— Nu, slavă Demnului! Asta îmi mai lipsea.

— Şi cum ai ajuns în Vegas?

— Am plecat din Los Angeles, decis fiind să-mi schimb viaţa în totalitate. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo. Vorbeşte-mi şi tu despre tine!

— Nu sunt prea multe de spus. Am plecat din Omaha, Nebraska, la vârsta de 17 ani, şi am decis să mă fac actriţă de cinema. Dar cum m-am convins repede că la Hollywood nu umblau câini cu covrigi în coadă, am poposit la Vegas şi am muncit din greu ca să-mi asigur viitorul.

Eric îşi dăduse seama de mult cam ce fel de profesie îmbrăţişase fata pentru a-şi asigura viitorul, dar nu insistă asupra acestui subiect.

— Continuă, te rog!

— Mi-au trebuit circa doi ani până să ajung pe o scenă, mai întâi ca figurantă, apoi ca balerină şi, în fine, ca prezentatoare. Tim-Allan, impresarul, m-a adus la „Comedy Stage”. Îi sunt foarte obligată pentru asta.

— Ai un prieten?

— Nu, din păcate. Şi singurătatea mă scoate uneori din minţi, zise Julia cu o voce tristă. E greu să-ţi faci un prieten când ai o ocupaţie ca a noastră şi lucrezi nopţile în loc să dormi!

— Te înţeleg foarte bine, rosti poliţistul cu prefăcătorie, mângâindu-i uşor dosul mâinii. Şi mie mi-e greu de când am divorţat.

După al treilea pahar de whisky Clan Campbell, cu gheaţă dar fără sifon, prezentatoarea începu să dea semne vizibile de oboseală. Afară, însă, datorită aerului rece al dimineţii, se mai învioră şi deveni veselă.

— Îmi vine să fac o nebunie, Eric.

— Cum ar fi?

— Să merg într-un parc de distracţii şi să iau toate instalaţiile de acolo la rând, inclusiv trenuleţul groazei.

— Este o idee interesantă, dar ştii că parcurile nu se deschid decât după-amiaza.

— Ştiu. Hai să mergem acasă, adică la hotel. Tu la ce etaj ai fost cazat?

— La cel al artiştilor, însă n-am urcat încă. Bagajele mi-au rămas la recepţie.

— Înseamnă că vom fi vecini.

Paşii fetei deveniră din ce în ce mai nesiguri pe măsură ce se apropiau de cazinou. În hol, ea îl aşteptă să-şi ia cheia de la cameră şi îl luă pe detectiv de braţ pentru a se sprijini. Un sân se lipise de braţul bărbatului, făcându-l pe acesta să constate că avea o consistenţă foarte tare.

Julia nu-i dădu drumul la braţ nici în lift, iar la coborâre îşi dădu pe faţă adevăratele intenţii:

— Vrei să intri puţin la mine pentru încă un păhărel?

Ce întrebare stupidă! se gândi Eric. Sigur că voia! Cine ar fi refuzat o asemenea frumuseţe, care i se dăruia pe tavă?

Detectivul luă cheia din mâna fetei şi descuie uşa. Un miros plăcut de lavandă îl izbi încă din micuţul hol al camerei cu un singur pat.

— Barul este plin, îl asigură Julia. Serveşte-te singur şi pune-mi şi mie unul mic, până când fac un duş rapid! Nu te superi, nu-i aşa?

— Nicio problemă, te aştept.

— Nu durează mai mult de zece minute, mai strigă ea înainte de a intra în sala de baie.

Şi nu minţise, constată Eric când îşi consultă ceasul, la ieşirea ei de sub duş.

Julia nu se mai obosise să se şteargă sau să pună ceva pe ea. Un prosop alb înfăşurat pe după gât era singura ei vestimentaţie.

— Eşti cumva un tip cu prejudecăţi? îl întrebă fata, aşezându-se în faţa fotoliului pe care stătea Eric.

— Nu prea!

— Atunci n-o să ai nimic împotrivă dacă mă voi juca puţin cu tine, nu-i aşa?

Prezentatoarea îl desfăcu la pantaloni, bău o gură din paharul pe care i-l pregătise musafirul ei şi începu să tragă cu dinţii de chiloţii acestuia, râzând amuzată de ceea ce făcea.

Luat pe nepregătite, bărbatul încercă să tragă de timp:

— Vrei o ţigară?

— Bună idee, dar stai că am eu una şi mai tare! Se sculă de pe covor şi se întoarse cu spatele ca el să-i poată admira în voie fesele. Apoi se aplecă înainte, cotrobăind prin poşeta pe care o aruncase pe jos.

Eric intră instantaneu în erecţie şi se grăbi să se dezbrace la rândul lui, cu intenţia de a o lua pe Julia chiar atunci, pe la spate. Dar ea se întoarse cu faţa; etalându-şi trupul tânăr şi cochetă cu penisul bărbatului, pe care îl luă în mână.

— Ce e, dragă, de ce eşti aşa de grăbit? Vrei să mă ai?

Se aşeză din nou pe covor, prinse ţigara între buze şi aşteptă un foc de la el.

Poliţistul se reaşeză în fotoliu şi scapără bricheta. Fumul albăstriu provenit din ţigareta cu marijuana schimbă îndată mirosul din cameră. Ea trase de două ori puternic, după care i-o întinse:

— Vrei?

— Un singur fum. Nu prea sunt obişnuit cu halucinogenele.

— Atunci mă voi sacrifica eu pentru amândoi, în vreme ce pufăia de zor, Julia îşi introduse câte un deget în paharul cu whisky, urmărea apoi conturul membrului lui Eric şi îl ducea în cele din urmă la gură, pentru a-l suge cu plăcere.

— Îmi place gustul tău de armăsar tânăr. Nu cumva eşti italian?

— Nu sunt.

— Dacă erai, ţi-aş fi spus armăsarul italian, aşa cum i se spunea şi lui Rocky.

— Îl cunoşti pe Stallone?

— Aş vrea eu! Dar să ştii că i-am văzut toate filmele.

Poliţistul era convins de asta. Însă el avea cu totul alte planuri decât acela de a purta o discuţie pe tema actorilor de la Hollywood. De aceea, când Julia termină de fumat şi stinse ţigara, o prinse cu blândeţe de ceafă şi îi potrivi capul spre mădularul său, aflat de mult în erecţie.

Ea zâmbi cu condescendenţă şi-i prinse între buze, pentru ca apoi să-l alinte cu limba pe toată lungimea. Părea foarte pătrunsă de activitatea ei şi asta îl excita şi mai tare pe Eric. De aceea, bărbatul se aplecă puţin înainte şi o prinse cu mâinile de sâni. Julia înţelese că era vremea să treacă la lucruri mai serioase şi capul ei începu să execute o mişcare ritmică, dar lentă, de du-te-vino.

Pe măsură ce el îi masa pieptul din ce în ce mai rapid, fata accelera ritmul incursiunilor sale, ajungând în cele din urmă să geamă uşurel. Pentru a-şi amplifica propria plăcere, îşi duse o mână între picioare şi îşi introduse două degete înăuntru.

Detectivul se putea considera un om fericit. Ancheta începută la Vegas debutase sub bune auspicii şi cine ştie ce surprize mai avea să-i rezerve viitorul. Cu mintea concentrată asupra îndatoririlor profesionale, el îşi dădu seama că felaţia pe care i-o administra tânăra fată se prelungise destul de mult. Prezentatoarea transpirase deja, însă, din fericire, nu era genul de femeie care să se dea bătută cu una cu două. Îşi vedea conştiincioasă de treabă, fără a da semne că ar dori să schimbe comoda poziţie dintre picioarele lui, pe care o alesese de bună voie şi nesilită de nimeni.

Scuturată la un moment dat de câteva spasme, Julia se folosi numai de limbă pentru a-i provoca detectivului plăcere şi juisă cu ochii închişi. Apoi, simţindu-se parcă vinovată, îi apucă testiculele cu o mână şi începu să înghită tot ce i se oferea, până la capăt. Ea nu luă seama la contrele lui, primind aceste eforturi ca pe o provocare ce duse, în cele din urmă, la o explozie seminală cum de mult nu mai avusese parte.

Din clipă în clipă mai destins, Eric o mângâie pe cap, făcând-o în acelaşi timp să nu abandoneze starea de captivitate în care îl ţinea de la o vreme. Până la ultima picătură, desigur…

CAPITOLUL 8

— Degeaba mă întrebaţi pe mine! Cu impresarul Tim-Allan Levant ar trebui să staţi de vorbă. El este cel mai important factor de decizie al trupei noastre. Face parte şi din conducerea cazinoului.

— Şi unde îl pot găsi? îl întrebă Jane Heron pe regizorul care se eschiva să stea de vorbă cu ea.

— La ora asta trebuie să fie în biroul lui. Am să rog pe cineva să vă conducă. Mondy! se adresă el şefului securităţii. Doamna poliţistă a venit tocmai din Los Angeles şi vrea să stea de vorbă cu Tim. Îi arăţi tu drumul?

— Desigur, domnule! E în legătură cu cele două asasinate? o întrebă bodyguardul pe Jane pe un ton ce nu părea deloc prietenesc.

— Exact.

— Atunci trebuie să ştiţi încă de la început că tragediile au avut loc când eu şi echipa mea nu eram de serviciu. Între orele 06:00 şi 18:00, securitatea cazinoului nu cade în responsabilitatea noastră.

— Ştiam asta! Deci, pe unde o luăm?

— Merg eu înainte, ca să vă arăt.

Cum s-o descurca Eric cu arţăgosul ăsta? se gândi poliţista, în vreme ce-l însoţea pe Mondy prin culoarele întortocheate ale teatrului. Precis că până la urmă se va declanşa un conflict deschis între ei.

— Spuneaţi că asasinatele au avut loc în afara orelor în care eraţi de serviciu? încercă Jane să-l provoace pe bodyguardul şef, doar-doar o scoate ceva de la el.

— Aşa spuneam. Aveţi ceva împotrivă?

— Deocamdată, nimic. Voi face însă investigaţii pentru a afla dacă acest lucru este adevărat.

— N-aveţi decât! Totul este consemnat în rapoartele poliţiştilor locali, care ne-au anchetat înaintea dumneavoastră. Este vorba

despre persoane cu experienţă în domeniu, dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

— Nu, nu înţeleg, îşi continuă poliţista strategia, însă Burt Mondy nu mai scoase niciun cuvânt, rezumându-se la a mormăi ceva neinteligibil în barbă.

Ajunşi în faţa biroului căutat, bărbatul bătu la uşă şi intră primul:

— Domnule Levant, o poliţistă din Los Angeles ar vrea să vă vorbească.

— Pofteşte-o, te rog! răspunse impresarul, venind în întâmpinarea oaspetelui. Am onoarea, doamnă…

— Heron. Detectiv Jane Heron, de la Departamentul Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

— Mă bucur să vă cunosc! Tim-Allan Levant este numele meu, după cum probabil aţi aflat.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, permiteţi-mi să mă retrag! zise Mondy, întorcându-le spatele, fără a mai aştepta vreo aprobare.

Făcuse deja un efort prea mare pentru a fi politicos prin vorbele sale. Gesturile nu mai contau…

— Vă rog să luaţi loc! Cafea nu vă pot oferi, dar un pahar de apă minerală se găseşte. Poate doriţi altă băutură?

— Nu, apa este tocmai bună.

— Deci, cu ce vă pot ajuta? o întrebă impresarul, oferindu-i o sticluţă cu apă plată de la frigider.

— Am fost solicitată de Poliţia Las Vegas pentru elucidarea asasinatelor petrecute în acest cazinou. Cum e şi normal, am venit la dumneavoastră pentru a vă ruga să-mi acordaţi sprijinul de care am nevoie.

— Nicio problemă în legătură cu asta! făcu Levant, deosebit de amabil.

Observase că poliţista nu arăta rău deloc şi îşi aduse aminte de o idilă pe care o avusese cu o fată în uniformă. Ce mai iubire pasională îi fusese dat să trăiască vreme de aproape o lună de zile…

Se sculă de la locul său, ocoli biroul şi se aşeză pe un fotoliu apropiat de cel al vizitatoarei. Apoi vorbi, cu un surâs şarmant pe

chip:

— Spuneţi-mi tot ce aveţi nevoie!

Realizând faptul că impresarul avea de gând să se dea la ea, Jane îi surâse la rându-i, dar mult mai rece decât o făcuse el. Tipul nu era deloc urât, însă exigenţele poliţistei în materie de bărbaţi erau cu totul altele.

— În primul rând, v-aş solicita o listă cu toţi angajaţii teatrului pe care îl conduceţi, ca membru al administraţiei cazinoului „Comedy Stage”.

— O, dar e vorba despre foarte mulţi oameni!

— Mi-am închipuit, însă n-am încotro. Aceasta este procedura.

— Bine, voi telefona la biroul „Personal” ca să v-o pregătească. Altceva?

— O legitimaţie care să-mi permită accesul neîngrădit în cazinou la orice oră.

— Dar vă veţi rătăci, cu siguranţă!

— La început, poate, dar mă voi obişnui. În copilărie am fost cercetaş fruntaş.

— Cum doriţi! Oricum, n-aveţi nevoie de un permis scris. Voi da dispoziţia necesară şi toţi se vor conforma.

— Cam atât pentru început. Pot să încep seria întrebărilor neplăcute pentru dumneavoastră?

— Chiar vă rog! Vreţi să ştiţi unde mă aflam când au avut loc cele două abominabile asasinate?

— Dar văd că vă pricepeţi!

— Foarte puţin, vă asigur. Eram vizavi, la barul Lorane, unde am stat fără nicio întrerupere până la ora 06:00. E bun alibiul? zâmbi din nou Tim-Allan Levant.

— Chiar foarte bun, răspunse Jane, ridicându-se. Mulţumesc pentru apă!

— Cu plăcere! Spuneţi-mi, vă rog, aţi mai fost în Vegas vreodată?

— Doar în trecere.

— N-aţi vrea să facem diseară o plimbare şi să fiu ghidul dumneavoastră? Pe urmă, putem lua şi cina împreună. Ce ziceţi?

— Că mă văd pusă în situaţia de a vă refuza. Planurile mele sunt cu totul altele, deocamdată. Poate data viitoare?

— Oricând, cu plăcere, o asigură Levant, petrecând-o spre uşă. Chiar acum voi vorbi cu portarul şi cu şeful securităţii pentru liberul dumneavoastră acces, dacă nu credeţi că aveţi nevoie de cineva să vă însoţească, măcar pentru început.

— Promit pe cuvânt de onoare să mă descurc!

* * *

Spectacolul începuse deja de două ore când Jane Heron îl întâlni pe Eric Black. Bineînţeles, niciunul dintre ei nu dădu semne că l-ar cunoaşte pe celălalt. În acel moment se auziră înjurăturile regizorului, care părea exasperat la culme:

— Unde dracu' umblă fiinţa asta inconştientă?

Ca aproape în fiecare seară, deşi trebuia să intre în scenă, solista Margaret Stanton nu era de găsit.

— Am văzut-o acum cinci minute vorbind la telefon în cabina portarului, spuse maşinistul Clay, care încă nu apucase să se îmbete.

Jane se trase puţin la o parte din drum, fiind atentă la cele ce se petreceau. În acel moment îşi făcu apariţia şi impresarul, urmat de Margaret.

— După terminarea numărului pe care-l ai de interpretat, să te prezinţi la mine. De mâine nu cred că vom mai lucra împreună.

Gata-gata să plângă, fata încercă să se scuze:

— Iertaţi-mă, m-a sunat cineva din New York! Vă promit că n-o să se mai întâmple!

— Acelaşi lucru îl spui de fiecare dată. Mai schimbă şi tu minciuna, căci a devenit monotonă, o apostrofă regizorul cu răutate.

— Acum, du-te în scenă! interveni impresarul. Băieţii sunt deja pregătiţi şi o aşteaptă pe marea lor vedetă, o mai persiflă el răutăcios.

În acel moment, în culise îşi făcu apariţia portarul Blaine. Pe timpul reprezentaţiei putea închide intrarea artiştilor, iar el avea posibilitatea de a căsca gura la desfăşurarea spectacolului.

— Kelly, îl solicită impresarul, cu cine vorbeşte la telefon târfa asta mică aproape în fiecare seară?

— Are un iubit la New York, care o sună mereu. Cred că e unul cu destui bani, dacă-şi permite atâtea apeluri de câte 30-40

dolari pe noapte.

— Ca să n-o concediez încă, te rog să n-o mai chemi când o sună ăla, ai înţeles?

— Da, domnule! răspunse portarul trist. Dar să ştiţi că e o fată foarte bună la suflet. Nu vrea să supere pe nimeni.

Regizorul îl privi pe Blaine ca pe o arătare de pe altă planetă, iar acesta înţelese că era cazul să-şi ţină gura şi să-şi vadă de drum. Ceea ce şi făcu în tăcere.

* * *

Era aproape ora 04:00 când cuplul de contorsionişti îşi termină numărul. Transpiraţi şi vizibil obosiţi, cei doi se despărţiră, Parker îndreptându-se spre cabina lor, iar Greene spre holul ce dădea la birouri. Eric observa liniştit pe toată lumea, fără însă a atrage atenţia asupra lui.

După vreo zece minute, în culise îşi făcu din nou apariţia impresarul, care-l chemă pe regizor la el.

— Spune-mi, te rog, eşti mulţumit de activitatea celor doi acrobaţi?

— În general, da. Sunt foarte serioşi, iar numerele lor sunt gustate de public. Au făcut ceva rău?

— Nu, dar mi-au solicitat o mărire de salariu. Voiam să cunosc şi părerea ta în această privinţă.

— Eu zic că merită, însă dumneavoastră ştiţi mai bine care sunt posibilităţile financiare ale cazinoului.

— Într-adevăr, răspunse Levant, făcându-i regizorului semn că era liber. În clipa în care impresarul se deplasa spre ieşirea din scenă, un scripete greu se desprinse de la locul lui, îndreptându-se ameninţător spre capul său. Levant pricepu în ultimul moment despre ce era vorba. Chipul îi fu acoperit de stigmatul groazei, însă nu apucă să se mai ferească pentru a îndepărta pericolul. Scripetele care cântărea vreo zece kilograme îl lovi în urechea dreaptă, culcându-l la pământ. Apoi se izbi zgomotos de o ţeavă, iscând scântei împrejur.

Câţiva artişti i-o luară înainte detectivului Black, doi dintre aceştia oprind periculosul balans al scripetelui fatal, iar alţi doi încercând să-i acorde impresarului primul ajutor. Din ţeasta accidentatului se scurgea sângele din abundenţă. Leşinase în

urma violentului impact.

— Să cheme cineva o ambulanţă! strigă Eric şi urcă pe o scară de incendiu spre locul în care fusese ancorat scripetele.

De sus o văzu pe prezentatoarea Julia Dennehy, care izbucnise în plâns. Apoi i se păru că auzea zgomot de paşi la nivelul la care urcase, însă nu văzu pe nimeni. Alergă pe schela respectivă, ce ducea la o scară de beton, dar degeaba. Se întoarse la locul din care pornise scripetele în incursiunea lui ucigaşă şi constată cu stupoare că dispozitivele de siguranţă, în număr de două, fuseseră tăiate de o mână criminală. O tentativă de asasinat, în cazul în care Levant va scăpa cu viaţă, îşi zise Eric.

Apucă de o funie şi începu să tragă de ea pentru a ridica arma crimei la locul ei. Era clar că afacerea promitea să fie din ce în ce mai complicată, iar el nu avea nici cea mai mică bănuială în privinţa asasinului. *Poate că Jane a observat mai mult decât mine*, se gândi detectivul şi coborî prin acelaşi loc prin care urcase, decis să ţină secret, cel puţin deocamdată, faptul că nu avusese loc un simplu accident.

CAPITOLUL 9

Ca prin minune, Tim-Allan Levant scăpă cu viaţă. Miracolul s-a datorat dansatorilor, care au intervenit cu maximum de operativitate, chemând ambulanţa, precum şi personalului medical, ce i-a acordat accidentatului asistenţa necesară.

Dintre toţi, doar detectivii din Los Angeles cunoşteau adevărul şi anume acela că asupra impresarului s-a comis o tentativă de asasinat.

Vizitându-l la spital, Jane Heron fu încredinţată că a doua zi va putea sta de vorbă cu pacientul pentru cinci minute, în ciuda cantităţii mari de sânge pe care o pierduse acesta şi a fracturii craniene deschise suferite de el.

— Tu ai vreo bănuială, Eric? îşi întrebă Jane partenerul la telefon.

— În legătură cu ce? făcu acesta pe prostul, deşi nu era cazul tocmai atunci.

— N-am chef de glumele tale! Te rog să-mi răspunzi la întrebare!

— Bine, mamă! Atunci află că n-am nici cea mai mică bănuială în legătură cu persoana celui care a provocat accidentul. În schimb, îţi pot spune cine nu l-a provocat.

— Adică? întrebă Jane curioasă.

— Mă refer la cei pe care îi aveam în vizor când Levant a fost izbit de scripete.

— Bună idee! Notează-le numele pe o hârtie. Le fel am să procedez şi eu. Astfel, lista noastră de suspecţi va fi ceva mai redusă. Eu am făcut deja rost de un tabel cu toţi angajaţii cazinoului.

— Felicitări! Ce ai de gând să faci în continuare?

— Mâine voi încerca să stau de vorbă cu Levant. Până atunci mă voi învârti prin cazinou, poate mai aflu câte ceva despre simpatiile şi animozităţile personalului. Dar tu?

— Mi se par foarte suspecte cele două cupluri: Paulino Brazzi –

Paul Scacchi şi Reed Parker – Roger Greene. Voi încerca să aflu ce făceau la ora accidentului, dar nu ştiu dacă voi reuşi, fără să mă deconspir.

— Cât mai e până pleci la slujbă?

— Cam o jumătate de oră.

— Bine, ne vedem acolo.

Toţi artiştii erau vizibil marcaţi de cele petrecute în timpul spectacolului precedent şi nimeni n-avea chef de repetiţie, cu excepţia regizorului, care ţipa de zor la toată lumea. Pentru el nu exista nimic în afara reprezentaţiei din seara respectivă. Noroc că nu-şi permitea această libertate şi cu bodyguarzii.

— Eric, eşti bun să vezi dacă acrobaţii sunt gata pentru repetiţie?

— Imediat voi afla, răspunse detectivul bucuros, îndreptându-se spre cabina acestora.

Poate mai descoperea şi alte amănunte interesante dacă stătea de vorbă cu ei. Parker era deja în uşa cabinei comune a celor doi, aşteptându-şi partenerul.

— M-a trimis regizorul după voi! le comunică Eric. Deja zbiară ca un apucat.

— Asta e treaba lui! răspunse Parker pe acelaşi ton ursuz care i se putea citi şi pe faţă, cu toată pudra pe care şi-o aplicase.

— Cred că e nervos din cauza accidentului de aseară.

— Toţi suntem, nu-i aşa? Putea fi oricine în locul lui Levant.

— La asta mă gândeam şi eu. Dacă numărul vostru de contorsionism ar fi întârziat cu vreo zece minute, aţi fi fost şi voi în pericol. Nici nu părăsiseraţi bine scena când scripetele l-a lovit în cap pe impresar.

— Să ştii că ai dreptate, colega! Când s-a auzit buşitura, tocmai schimbam câteva vorbe cu Burt şi amândoi am fost de acord că s-a răsturnat vreun decor.

Greene apăru în uşă, gata echipat, şi se interesă:

— Vorbeaţi despre accidentul de aseară?

— Da, răspunse partenerul lui. Eric spunea că, dacă am fi întârziat în scenă vreo zece minute, am fi riscat să fim şi noi accidentaţi.

— Săracul Tim, numai de n-ar păţi ceva! îl compătimi Greene

pe impresar, părând destul de sincer.

— Ia te uită! Nu ştiam că îl iubeşti atât de mult…

— Cum să nu-l iubesc, când tocmai îi solicitasem să ne mărească salariul. Ce, ai uitat?

— Chiar că am uitat! Şi ce ţi-a răspuns?

— Că, în principiu, este de acord, dar că va sta de vorbă şi cu regizorul.

— Acum înţeleg grija ta pentru persoana lui, râse Parker, continuând: hai să mergem, că avem de lucru!

Julia tocmai venea spre cazinou, când se întâlni cu detectivul. Ea nu trebuia să-şi facă apariţia decât la finalul repetiţiilor.

— Cum te simţi? o întrebă Eric, luând-o protector de umeri.

— Destul de prost, răspunse fata, îndepărtându-i mâna după câţiva paşi şi justificându-şi gestul. Să nu ne vadă cineva!

— Impresarul este în afara oricărui pericol, dacă asta îţi poate reface puţin din buna dispoziţie.

— Îmi pare rău pentru ce a păţit, dar să ştii că o băgasem pe mânecă. Fără el, mă şi vedeam şomeră. Cine ştie dacă un eventual înlocuitor m-ar mai ţine ca prezentatoare?

— Bine, dar eşti destul de pricepută în această meserie!

— Poate, dar ca mine mai sunt vreo mie care bat pe la porţile tuturor cazinourilor din Las Vegas.

— Ne vedem mâine dimineaţă? o întrebă el la ureche, cu gândul la noi experienţe erotice.

— Să vedem cum ne simţim după spectacol. În orice caz, mai vorbim la Lorane, după ce terminăm.

— De acord!

* * *

În jurul orei 23:00, Jane ajunse la concluzia că bătea pasul pe loc pe coridoarele şi prin sălile cazinoului. Nu putea sta cu nimeni de vorbă ca lumea. Toţi îi răspundeau monosilabic, fiind prea concentraţi asupra spectacolului. Nervoasă, poliţista ieşi la aer şi, după ce se plimbă o jumătate de oră, intră în barul Lorane, unde comandă un gin Gordon’s Dry cu Schweppes şi gheaţă.

— Dumneavoastră sunteţi poliţista din Los Angeles care anchetează asasinatele din cazinoul „Comedy Stage”, după ce

poliţia locală s-a făcut de cacao? o abordă cu indiscreţie soţia patronului pe Jane.

Ia te uită ce repede circulă veştile la Vegas! îşi zise poliţista, măsurând-o cu oarecare suspiciune pe guraliva femeie ce i se adresase. *Te pomeneşti că e şi mahalagioaică pe deasupra. Precis că face parte din personalul de la bucătărie!*

— Îmi pare rău, dar nu cred că am avut ocazia să ne cunoaştem până acum, ocoli Jane un răspuns direct.

— Mă scuzaţi! Sunt Virginia Hartmann, soţia patronului acestui local. Ce vreţi, curioasă ca femeile, deh!

— Înţeleg!

— Dacă v-am deranjat cumva, eu mă retrag. Iertaţi-mi impoliteţea de a vă aborda aşa, fără să vă cunosc personal!

La urma urmelor, îşi zise poliţista, *n-ar fi rău să mi-o fac prietenă pe această moară stricată! Totul e să aflu de la ea mai multe decât află ea de la mine. Asemenea personaje sunt adesea o utilă sursă de informaţii…*

— Nicio supărare, doamnă Hartmann! Da, sunt detectiv în Los Angeles, în cadrul Diviziei „Cazuri Speciale”, şi am fost solicitată pentru rezolvarea acestor crime şi violuri aproape neverosimile pentru o minte umană normală. Jane Heron este numele meu.

În mod intenţionat, aşa cum stabilise cu Eric, ea păstră secret faptul că nu era vorba despre violuri şi crime, ci despre cazuri de asasinat, urmate de relaţii necrofile.

— Ştiţi, aşa sunt eu, o femeie mai directă şi nu prea şcolită, continuă patroana să se scuze pe un ton cât se poate de sincer. Să vă spun un secret: de când v-am văzut mi-am dorit să am o prietenă ca dumneavoastră. Sunteţi atât de distinsă şi…

— Lăsaţi! o întrerupse Jane, căreia nu-i prea plăceau complimentele, mai cu seamă acelea ce proveneau din partea unei femei. Cunoaşteţi mulţi dintre artiştii de vizavi? o descusu poliţista, făcând un semn cu bărbia în direcţia cazinoului.

— Mulţi? răspunse imediat doamna Hartmann, bucuroasă că dialogul lor devenea promiţător. Cred că glumiţi! Îi cunosc absolut pe toţi, chiar şi pe care nu ne fac onoarea de a ne trece pragul.

Putea fi persoana de care avea nevoie, se arătă Jane din ce în ce

mai convinsă. Trebuia neapărat să şi-o facă prietenă.

— Am o idee! În primul rând, te rog să iei loc! Ce-ar fi să ne tutuim? Suntem de vârste atât de apropiate…

— Lăsaţi, lăsaţi, eu sunt mult mai în vârstă. Îmi puteţi spune Virginia! Eu n-aş fi îndrăznit niciodată să vă propun aşa ceva, indiferent cât de mult aş fi dorit.

— Iar tu îmi poţi spune Jane. Până acum n-am reuşit să-mi fac niciun prieten şi abia dacă mi se răspunde când mai întreb şi eu câte ceva.

— Scuză-mă o secundă! zise corpolenta patroană şi se ridică de la masă cu o uşurinţă care contrazicea kilogramele pe care le purta.

Se duse până la bar şi începu să prepare o băutură.

Între timp, la o masă vecină îşi făcu apariţia un bătrânel nostim, îmbrăcat în straie ponosite, dar foarte curate şi bine călcate. Acesta îşi aşeză pălăria pe scaunul alăturat, după care strigă către patroană, nici prea tare, ca să nu deranjeze, nici prea încet, încât să nu fie auzit:

— Virginia, adu-mi şi mie o bere la pahar, te rog!

După circa cinci minute, femeia reveni cu o tavă în mână. Îl servi mai întâi pe noul sosit, după care se reaşeză la masa noii sale prietene.

— Am preparat câte un cocktail uşor pentru amândouă, zise ea, depunând pe masă două cupe cu un lichid albăstriu înăuntru, gheată, umbreluţă şi o feliuţă de portocală. E o reţetă proprie, completă ea cu mândrie. Rom Bacardi Superior, curacao, trei picături de tequila, puţin tonic şi suc de portocale roşii. Sper să-ţi placă!

— Arată foarte bine! Cred că nu conţine mai mult alcool decât suc, nu-i aşa? glumi Jane pentru a destinde atmosfera.

— Doamne apără şi păzeşte! Doar n-am de gând să te îmbăt! Pot să-ţi pun şi eu o întrebare, dacă nu te superi?

— Poţi, doar am stabilit că suntem prietene!

— Crezi că asasinul este unul dintre angajaţii cazinoului?

— Mai mult ca sigur! răspunse poliţista, după o scurtă ezitare. E puţin probabil să fie cineva din afară. În locuri atât de populate cum sunt scena, coridoarele şi culisele cazinoului nu se poate ca

cineva să nu sesizeze o prezenţă nouă.

— Dar există un nou angajat, nu ştiai?

— Ba da, însă bodyguardul Eric Black a sosit după ce a avut loc şi cea de-a doua crimă.

— Aşa e! recunoscu patroana îngândurată. Însă accidentul suferit de Tim-Allan a avut loc în prezenta lui, nu-i aşa?

— Asta nu spune nimic. Şi eu am fost de faţa. Doar dacă nu cumva tu deţii şi alte informaţii…

— Nimic sigur. E vorba doar despre micile mele bănuieli. De fapt, nici nu-l bănuiesc pe tânărul acela simpatic, însă îmi vine foarte greu să cred că asasinul este unul dintre vechii angajaţi ai cazinoului, pe care-i cunosc destul de bine.

— Virginia, din câte observ, tu eşti foarte bine informată în privinţa celor ce lucrează vizavi şi îi legătură cu activitatea lor.

— Destul, recunoscu femeia, încercând să face pe modesta, deşi era prea vizibil că respectiva apreciere îi provoca o mare bucurie.

— În acest caz, n-ai fi dispusă să-mi dai o mână de ajutor în elucidarea misterelor care ne obsedează?

— Crezi că aş putea?

— Cu spiritul tău de observaţie şi cu informaţiile pe care le deţii, cu siguranţă!

— Sunt bucuroasă să te ajut, numai să pot.

— Poţi, însă trebuie să fim foarte discrete. Numai noi două trebuie să ştim că tu colaborezi cu poliţia.

— Vrei să spui noi trei, remarcă Virginia şi surâse spre bătrânelul de la masa alăturată.

Abia atunci observă Jane că noul venit le mânca vorbele din priviri, fiind mai atent la ceea ce discutau ele decât la berea din faţa lui.

— Şi ce e de făcut în acest caz?

— Nimic. Îl rog eu să-şi ţină gura şi o va face. Ne cunoaştem de peste douăzeci de ani.

— Atunci de ce nu-l inviţi la masa noastră?

— Ar fi una dintre cele mai fericite zile din ultimii lui ani. Chiar pot?

— Bineînţeles, de ce nu?

Dacă tot o apucase pe această cale, poliţista nu vedea la ce ar fi putut să-i strice o nouă cunoştinţă. Ce-i drept, la acceptarea unui nou confident contribui şi faptul că bătrânelul i se păruse simpatic încă de când îl zărise.

— Norman, vrei să vii la masa noastră? Doresc să-ţi prezint pe cineva, adăugă Virginia, făcându-i cu ochiul amicului său de o viaţă.

De parcă atâta aştepta, bătrânul se ridică sprinten, îşi luă paharul şi pălăria într-o mână şi se înclină ceremonios în faţa necunoscutei:

— Am onoarea să mă prezint! Sunt Mayer, Norman Mayer, fost artist de cabaret, actualmente pensionar. Cu cine am deosebita plăcere?

Entuziasmată, Virginia nu o lăsă pe Jane să vorbească, răspunzând în locul ei cu o voce joasă, de parcă ar fi dezvăluit un mare secret:

— Doamna Jane Heron este detectiv şi a venit pentru cazurile de dincolo. Ştii tu! Dar ia loc, nu mai sta în picioare!

Rostind un uşor „permiteţi?" spre poliţistă, el se aşeză pe cel mai apropiat scaun, punându-şi pălăria pe genunchi şi paharul cu bere în faţă.

— Norman, tu ai auzit cam tot ce am discutat noi, nu-i aşa? începu patroana conspiraţia.

— Ştii bine că n-am făcut-o cu intenţie! Auzul meu foarte fin este de vină şi, poate, o curiozitate bolnavă de om bătrân. Ştiţi, zise el către Jane, ca să se justifice, pentru un om de vârsta mea nu există prea multe distracţii. Iar o mică bârfă nevinovată mă amuză întotdeauna.

— Nu aveţi motive să vă scuzaţi, domnule Mayer! Cred că noi am vorbit prea tare. Acum, hai să vă punem şi pe dumneavoastră în temă cu planul nostru! Asta în cazul în care sunteţi de acord să faceţi parte din celula noastră de criză, constituită în scopul prinderii asasinului din cazinou…

— Cum să nu fiu de acord cu o asemenea cinste! Măcar de am vedea această bestie după gratii ori, şi mai bine, la doi metri sub pământ… Dar nu ştiu cu ce aş putea fi eu de folos, făcu Norman pe modestul.

— Asta rămâne de văzut.

CAPITOLUL 10

Când Eric Black intră în bar, majoritatea clienţilor obişnuiţi erau deja la al doilea pahar. Spiritele se aprinseseră, iar artiştii vorbeau cu voce tare despre accidentul suferit de Levant şi despre cele două asasinate. Detectivul îşi aprinse un Camel fără filtru şi o căută cu privirea pe Julia. Deşi cam abătută, fata era acolo. Poate că îl aştepta pentru o nouă partidă de amor, cine ştie? În acel moment, poliţistului îi zbârnâi telemobilul în buzunar.

— Alo? făcu el pe curiosul, cu toate că observase cine îl apela.

— Eu sunt! Astăzi m-am sculat devreme şi mă gândeam că poate vrei să ne întâlnim ca să stăm de vorbă în legătură cu lista aceea de suspecţi.

— Tu ai întotdeauna dreptate, mamă! răspunse Eric codificat.

— Am înţeles, nu poţi vorbi.

— Exact. Ar fi bine să îţi vezi mai mult de sănătate!

— Să înţeleg că n-ai vrea să ne întâlnim aşa de dimineaţă…

— Desigur. Abia după tratament se poate pronunţa, doar e medic, nu ghicitor în stele.

— Adică să-l vizitez întâi pe Levant şi să ne vedem pe urmă? Ai altă treabă mai importantă acum?

— Nu vreau să te contrazic, dar ar fi mult mai bine pentru tine.

— Eric, tu mă îngrijorezi! Nu cumva te-ai încurcat cu vreo fufă din trupa cazinoului?

— Doamne fereşte! Nici nu te gândi la aşa ceva! Banii nu contează când e vorba de sănătate!

— Bine, atunci aştept un telefon de la tine mai târziu, dar ai grijă să te protejezi! încheie Jane convorbirea, arătându-i partenerului ei că nu credea o boabă din minciuna lui.

— La revedere, mamă, şi pe curând! mai zise detectivul, care ştia că era supravegheat, în ciuda faptului că Jane întrerupsese de mult convorbirea.

— Era mama, săraca! se adresă poliţistul lui John Hartmann,

care venise să-l întrebe ce dorea. O mai ajut şi eu cum pot, că e bătrână şi destul de bolnavă. Aş bea o votcă cu gheaţă dacă ai la îndemână, patroane!

După câteva momente de întrerupere, artiştii îşi reluară disputa din punctul în care fuseseră întrerupţi de discuţia telefonică a lui Eric.

— Orice aţi spune voi, vorbi Margaret Stanton, eu nu cred că violatorul şi asasinul este un angajat al cazinoului.

— Poate că e vorba despre unul venit de curând, zise şeful pazei, Burt Mondy, cu subînţeles, vizându-i pe comici şi pe contorsionişti.

— Sau poate că asasinul tocmai asta vrea să se creadă, îi tăie vorba Paul Scacchi.

— Dar e absurd să susţii aşa ceva, nu-ţi dai seama! ripostă şi Reed Parker, adresându-se bodyguardului. Adică vrei să spui că am venit noi tocmai de la Londra pentru a face de petrecanie unei balerine de duzină şi unei babe nenorocite?

— Eu n-am spus aşa ceva! se eschivă Mondy.

— N-ai spus, dar ai sugerat. E tot un drac, aşa că nu mai face pe nevinovatul!

— Nu ţin să vă contrazic neapărat, însă vreau să ştiţi că mama Mary – cum îi spuneaţi voi – nu era deloc o nenorocită! vorbi Norman Mayer pe un ton iritat, spre surprinderea tuturor.

Puţine erau ocaziile în care acesta se amesteca în vorbă, darmite să contrazică pe cineva.

— De unde ştii? fu curios să afle maşinistul Thomas Clay, folosind în acest scop un ton arţăgos.

— Mi-e teamă că nu vă pot dezvălui acest lucru! Am şi eu secretele mele, ca toată lumea.

— N-are niciun rost să vă certaţi! interveni Julia Dennehy. Doar n-am venit aici ca să ne luăm la harţă.

— Are dreptate! fu de acord şi Paulino Brazzi. Cu toţii suntem tracasaţi şi obosiţi, aşa că ar fi mai bine să mergem la culcare ca să ne odihnim. Până la urmă, adevărul va ieşi la lumină.

Cu excepţia ultimului vorbitor, niciunul dintre clienţii barului nu observă căutătura duşmănoasă pe care Scacchi i-o aruncă partenerului său.

Nu cumva are de gând să mă toarne la poliţie chiar în această zi! se gândi Paul. *Ce i-aş mai face eu de petrecanie, dacă n-am forma un duo de care depinde existenţa noastră! Nimeni n-ar şti ce s-a întâmplat cu adevărat, punând totul pe seama aceluiaşi asasin misterios. Dar mai bine să nu mă gândesc la aşa ceva! I-am luat banii babei şi gata Asta nu înseamnă că sunt un criminal sau un tâlhar Oricum nu mai avea nevoie de ei…*

— Eu am plecat! anunţă Julia întreaga asistenţă. Patroane, plătesc la sfârşitul săptămânii!

— Nicio problemă, o asigură acesta.

În drum spre ieşire, prezentatoarea trecu pe lângă Eric şi îl atinse cu cotul ca din întâmplare. Era un semnal, cu siguranţă.

Detectivul mai zăbovi când până îşi termină băutura, achită nota şi le ură celorlalţi distracţie plăcută în continuare. Se retrăgea, fiind destul de neobişnuit să piardă nopţile.

— Deşi nu sunt chiar în apele mele, n-am vrut să treacă această dimineaţă atât de frumoasă fără să fim împreună, îl întâmpină Julia pe Eric cu entuziasm, sărutându-l în timp ce-l trăgea spre cameră. Dacă vrei să faci un duş, eu te aştept.

— N-ai vrea să-l facem împreună?

— Abia am ieşit din baie.

— Bine, atunci mă poţi spăla pe spate, îi zâmbi detectivul, irezistibil.

Ea înţelese cam la ce se gândea actualul ei amant şi surâse provocatoare:

— Atunci, după dumneavoastră, domnule! înainte de a intra în camera de baie, Eric îşi lepădă hainele şi o sărută apăsat pe gură.

Julia renunţă la halatul care şi aşa era destul de transparent, pierzându-se în braţele lui.

Era complet goală pe dedesubt, iar acest lucru îl făcu pe poliţist să devină nerăbdător. Simţea cum pofta punea stăpânire pe el şi ar fi trântit-o chiar acolo, pe mochetă, dacă n-ar fi fost atât de transpirat. Acest inconfort îl determină să-şi abandoneze prada şi să-şi ascundă erecţia sub duşul cu apă fierbinte.

— N-ai vrea să te spăl peste tot? îl întrebă Julia, cu ochii sclipind de dorinţă.

— Poate altădată, acum sunt prea grăbit, se eschivă Eric,

începând să se săpunească.

După ce îşi frecă întregul corp cu un burete, sub privirile admirative ale fetei, bărbatul începu să se clătească.

— E timpul să intru şi eu în scenă, nu-i aşa? întrebă prezentatoarea fără niciun rost, dar pe un ton profesional.

— Mai încape vorbă?

Julia se strecură sub duş, lipindu-se de el. Sânii i se striveau de spatele lui, iar pubisul se încăpăţâna să se împingă înainte. Îi masă pieptul şi abdomenul, în vreme ce apa îi udă părul castaniu pentru a doua oară în acea dimineaţă.

— Te vreau, Eric! scânci ea, căutându-i înfierbântată organele genitale şi sărutându-i umerii.

— În acest caz, hai să schimbăm locurile! propuse detectivul, cuprins încă o dată de dorinţă.

Julia se întoarse uşurel, fără a lăsa să-i scape penisul din mână, se aplecă în faţă şi tot ea fu cea care îşi potrivi mădularul în locul ei secret.

— Nu te mişca, deocamdată! Lasă-mă pe mine s-o fac!

Poliţistul îi făcu plăcerea, încordându-şi muşchii pentru a rămâne inert, iar ea prinse a se mişca înainte şi înapoi, din ce în ce mai mult, până când fu convinsă că beneficia de întreaga lui lungime.

— Acum poţi participa şi tu! îi dădu fata semnalul de atac.

Eric atât aştepta! Îi apăsă încet spatele pentru a o face să se aplece mai mult, o prinse de fese şi începu să avanseze cu putere înăuntru. Apa clipocea între corpurile lor ude la fiecare contact.

Prezentatoarea fu surprinsă să constate că se înşelase. Cei câţiva centimetri care nu intraseră de prima dată îşi făcuseră acum loc între pulpele ei puternice dar suple.

Oare de ce se spune că nu trebuie să ai încredere în bărbaţi? îşi zise ea, încercând să facă faţă cât mai bine penetrărilor lui deloc modeste. Cu siguranţă că asemenea prostii nu se puteau naşte decât în capul unor fete bătrâne sau frigide, care aveau repulsie faţă de bărbaţi!

Ceea ce nu era nici pe departe cazul Juliei. Fata simţi că pântecele începea să o ardă şi, din acest motiv, prinse a-şi undui şoldurile în lateral, lăsându-i lui misiunea de a intra şi a ieşi în

voie în şi dinăuntrul ei. După câteva secunde, juisa sub forţa loviturilor primite din spate, muşcându-şi buza inferioară până la sânge şi rostind diverse îndemnuri destinate armăsarului care o călărea:

— Aşa, dă-i! Dă-i înainte, nu te opri! Loveşte-mă! Fă tot ce vrei cu mine! Sunt sclava ta! Supune-mă! – şi alte asemenea.

Fără îndoială, aceste cuvinte avură efectul scontat. Eric abandonă fesele pe care urmele degetelor lui rămăseseră imprimate şi o apucă de şolduri, trăgând-o spre el cu şi mai multă hotărâre.

— Se apropie! nu se lăsă poliţistul mai prejos în faţa dialogului erotic. Împinge şi lasă-mă înăuntru! Aşa!…

În clipa în care începu să se elibereze de povara din testicule, el o prinse de ambii sâni şi o ciupi de sfârcuri.

— Vino, iubitule!

— Ia-mă tot, Julia! Primeşte-mă fără rezerve! Ceea ce fata făcea, de fapt, cu multă dăruire.

În cele din urmă, penetrările încetară treptat, iar Eric simţi cum i se înmuiau genunchii. Se extrase alene din ea, se aşeză pe marginea căzii şi, parcă pentru a se scuza pentru ejacularea lui, îi spuse:

— Eşti irezistibilă! Îmi place atât de mult să fac amor cu tine!…

CAPITOLUL 11

— Am înţeles perfect, domnule doctor! Nu voi zăbovi mai mult de cinci minute, doar v-am promis! încercă Jane Heron să se facă crezută.

Impresarul se afla singur într-o rezervă spaţioasă, întins la orizontală pe un pat fără pernă. Întregul cap îi era bandajat, cu excepţia nasului, gurii şi a unui ochi vineţiu.

— Puteţi vorbi, domnule Levant? îl întrebă poliţista în şoaptă, de parcă ea era cea accidentată.

— Cu greu, dar pot, răspunse bărbatul, făcând eforturi vizibile pentru a se exprima inteligibil.

— Vă aduceţi aminte de ceva care ar putea să-mi fie de folos?

— Ştiu doar că, la un moment dat, mi-a explodat capul şi am văzut stele verzi. Parcă îmi mai amintesc că mă băgau într-o ambulanţă şi îmi făceau o injecţie pe drumul spre spital. Atât.

— Aveţi idee care dintre angajaţii dumneavoastră v-ar dori moartea?

— Nici cea mai mică. Vreţi să spuneţi că n-a fost un accident…

— Nu. Curelele ce asigurau scripetele care v-a lovit au fost tăiate de o mână criminală.

— Aşa!…

— Încă o întrebare şi am plecat. Aveaţi de gând să le măriţi salariile contorsioniştilor Reed Parker şi Roger Greene?

— Da, acum îmi amintesc! Tocmai mă consultasem cu regizorul în această privinţă şi el fusese de acord. Nici eu nu am avut nimic împotrivă. Băieţii sunt buni şi merită mai mult.

— Deocamdată, ar fi bine să nu pomeniţi nimănui despre bănuiala mea. N-aş vrea ca ucigaşul – probabil acelaşi care le-a trimis şi pe femei în lumea celor sfinţi – să intre în alertă şi să devină prea prevăzător. Cu cât se crede mai infailibil, cu atât va comite mai multe greşeli, iar eu voi pune mai repede mâna pe el.

— De acord! Altceva?

— Cam atât. Am intrat în posesia listei cu angajaţii cazinoului.

Mulţumesc! Mi-a adus-o cineva de la „Personal”. Însănătoşire grabnică, domnule Levant!

Jane formă numărul de mobil al partenerului ei de cum se urcă în lift.

— Eric, tocmai am stat de vorbă cu impresarul. Nu ştie nimic.

— Era de presupus, mamă!

— Cred că acum poţi vorbi, nu-i aşa?

— Te referi la faptul că-ţi spun şi acum mamă? Sună atât de frumos încât nu pot să mă abţin.

— Eşti un nemernic, asta eşti! Şi un nesuferit. Spune, treci pe la mine ca să punem ţara la cale sau nu?

— Trec, dacă îmi promiţi că nu mă ţii mai mult decât e necesar! N-am chef de senzaţii erotice acum!

Între cei doi nu existase niciun fel de relaţii sexuale, cu toate că, o dată, fusese gata-gata să se întâmple. Asta se petrecuse la începutul parteneriatului lor. Cu timpul, afecţiunea pe care fiecare o simţea pentru celălalt se transformase într-o prietenie adevărată şi amândoi erau de acord că lucrurile trebuiau să rămână aşa.

— Eşti de-a dreptul imposibil! Doar ştii foarte bine că mai bine mă duc la mănăstire decât să împart acelaşi aşternut cu un chelios ca tine.

— Chelios, chelios, dar…

— Vii sau nu? dădu Jane semne de nervozitate. Eu ajung în 15 minute.

— La ce cameră stai?

— 13. Parcă ţi-am mai spus o dată?

— Poate doar ai vrut sau poate i-ai spus altcuiva…

* * *

— Deci, pe cei şase balerini îi scoatem din cauză, fiindcă au ieşit din scenă abia după ce impresarul a fost lovit, începu Eric să stabilească, prin eliminare, lista suspecţilor.

— Cred că nici acrobaţii nu pot fi suspectaţi de atentat, deoarece tocmai solicitaseră o mărire de salariu, pe care Levant era gata să le-o acorde. Mi-a confirmat chiar el acest lucru.

— Julia Dennehy se afla în spatele cortinei pregătindu-se să anunţe noul număr, se grăbi detectivul să o disculpe pe amanta

lui. N-avea cum să fie în două locuri în acelaşi timp. Cred că şi pe regizor l-am putea tăia de pe listă. Mă depăşise şi nu era la o distanţă mai mare de cinci, şase metri de mine când scripetele a fost făcut să cadă.

— Cine ar mai fi? la să vedem: maşinistul Thomas Clay, care se teme să nu fie dat afară pentru beţiile sale repetate, portarul Kelly Blaine, şeful pazei Burt Mondy, comicii Paulino Brazzi şi Paul Scacchi, solista Margaret Stanton, care a părăsit scena înaintea balerinilor…

— Şi ea a fost ameninţată cu concedierea chiar în acea seară…

— Şi cam atât.

— Jane, mai taie-l de pe listă pe paznicul de zi, Georges Lecamp, pentru că nu era de serviciu!

— În seara aceea, ai văzut vreo figură necunoscută dând târcoale prin culise?

— Nu, dar n-ar fi rău să-i întrebi asta şi pe cei cu care mai stai de vorbă în calitate de detectiv.

— Ai dreptate! fu de acord poliţista. Până la proba contrarie, eu zic să nu mai suspectăm pe altcineva. Ia să vedem, câţi subiecţi avem?

— Nu prea mulţi, făcu Eric bucuros. Când n-o mai rămâne decât unul sau doi, să vedem cum îl determinăm pe criminal să mărturisească. Altă posibilitate de a-l aduce în faţa instanţei nu prea avem, ştii bine.

— O să improvizăm noi ceva, ca de obicei, doar nu suntem tâmpiţi! Nu crezi?

— În ceea ce mă priveşte, sunt sigur! râse Eric singur de gluma lui.

— Eşti pe dracu'! Fii atent! Încearcă s-o abordezi pe Stanton. E femeie şi îţi va fi uşor să afli ce făcea la ora „accidentului". Eu am să mă ocup de Clay, Blaine, Mondy, Brazzi şi Scacchi. Pe urmă mai stăm de vorbă.

— Poate apelăm şi la sergentul Steve Mann pentru a afla trecutul tuturor. Cine ştie ce are fiecare de ascuns…

— De acord, generale, dar mai târziu, după ce mai eliminăm câţiva de pe lista neagră. Apropo, dar orchestra?

— Pe muzicanţi i-am omis în totalitate. Ar fi bine să stai tu de

vorbă cu dirijorul, care sigur e nevinovat. El n-avea cum să-şi părăsească pupitrul. Ia-l la sentiment şi vezi dacă a lipsit careva din formaţie.

— OK! Îmi place că mi i-ai plasat mie pe toţi!

— Dacă vrei, îi iau eu la întrebări, dar asta înseamnă să-mi deconspir adevărata identitate.

— Lasă, încă nu e momentul! Vorbim mai târziu. Acum du-te la culcare! Ai o faţă de… spate!

* * *

Înainte de ora începerii repetiţiilor, Jane Heron dădu târcoale cazinoului, însă, în cele din urmă, se decise să bea o cafea la barul Lorane. Virginia Hartmann o întâmpină bucuroasă, conducând-o la masa la care Norman Mayer sorbea alene din berea lui:

— Îmi pare bine că te revăd, draga mea! Ceva noutăţi?

— Nu prea. Bună ziua, domnule! îl salută Jane pe simpaticul bătrân ce se sculase de pe scaun.

— Am onoarea, doamnă!

— Ştiţi de ce am trecut pe aici? încercă poliţista să le stârnească interesul amândurora. Ca să punem ţara la cale şi să ne mai sfătuim puţin.

— Să te servesc cu ceva mai întâi?

— Cred că o cafea ar fi tocmai bună pentru mine.

Patroana aduse în grabă două cafele şi încă o bere pentru Mayer, rostind pe un ton pretenţios: „Din partea firmei!”, după care se aşeză şi ea la masă.

— Nu reuşesc să înţeleg ceva, începu Jane pentru a nu mai pierde timpul. De ce a fost violată şi omorâtă mama Mary, la vârsta ei înaintată? Nu era nici pe departe o frumuseţe ca să stârnească fie şi poftele sexuale ale unui psihopat.

— Nu mai era, dar fusese… zise Norman, enigmatic.

— Cine?

— Mama Mary, adică Mary Dickinson. Mulţi bărbaţi ar fi făcut orice în trecut pentru a se bucura de graţiile ei.

— Cu alte cuvinte, înţelese Jane, aţi cunoscut-o în tinereţe?

— Chiar foarte bine. Mi-a fost soţie circa o jumătate de an.

— Şi nu ne-ai spus nimic până acum! îl apostrofă Virginia.

Puşlama ce eşti!

— De ce v-aţi despărţit, domnule Mayer?

— Din prostie. Nu mi-am iertat niciodată faptul că am lăsat-o să plece. Poate nu ar fi ajuns unde a ajuns dacă o făceam să rămână.

Bătrânul tăcu îngândurat şi afectat de cele ce spusese, privind fix la spuma berii din paharul adus de Virginia.

— Înţeleg că rememoraţi amintiri nu tocmai plăcute. Faceţi un efort şi povestiţi-ne mai departe!

După alte câteva secunde de tăcere, Mayer oftă din adâncul pieptului şi începu să vorbească:

— Era o tânără cu un temperament năvalnic. M-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o pentru prima oară. Eram convins că mi-am găsit fericirea şi peste două săptămâni ne aflam înaintea altarului. Dar ea nu era genul de femeie care să aibă grijă de o gospodărie şi să toarne copii, cu toate că la acea vreme câştigam destul de bine pentru a întreţine o familie. Nu se putea abţine să nu cocheteze cu toţi bărbaţii prezentabili pe care îi cunoştea. Ba chiar să se şi culce cu ei, atunci când se ivea prilejul. În paralel, începuse să bea din ce în ce mai mult şi să se drogheze, neglijându-şi serviciul. Când am avertizat-o că o să fie dată afară, mi-a râs în nas. Iar când acest lucru chiar s-a întâmplat şi-a luat catrafusele şi s-a mutat la New York, împreună cu o bună prietenă de-a ei. Acolo a început să se prostitueze, alunecând din ce în ce mai jos pe treptele desfrâului. Pe la 40 ani, a realizat că nu mai era femeia frumoasă de odinioară şi s-a reîntors la Vegas. Cu banii strânşi din ceea ce făcea şi-a cumpărat o vilă cochetă şi a încercat să-şi reorganizeze viaţa. Din păcate, viciul alcoolului puse definitiv stăpânire pe ea şi nu s-a putut adapta să trăiască o viaţă normală. Avea o singură ambiţie: să-şi păstreze curată casa cumpărată cu atâtea eforturi.

Încet-încet a ajuns totuşi o vagaboandă care dormea pe unde apuca după ce se îmbăta zdravăn. Când se trezea, nici nu-şi mai amintea cine profitase de ea. Dar nu-i mai păsa de asta şi o lua de fiecare dată de la capăt. Până la urmă a ajuns tot la „Comedy Stage”, fiind acceptată de patronii care avuseseră şi ei ceva sentimente pentru ea în tinereţe. Acolo şi-a găsit moartea.

— Credeţi că vreun vagabond de-al ei a ucis-o?

— Nu. Tot cineva din personalul cazinoului, însă nu-mi pot da seama care ar putea fi mobilul.

— Staţi puţin! îi veni poliţistei o idee. Spuneaţi că mama Mary îşi cumpărase o locuinţă, nu-i aşa?

— Exact.

— Cunoaşteţi casa?

— Da, mi-a arătat-o într-o zi când ne-am întâlnit în apropiere. Era foarte mândră de acea realizare a vieţii ei.

— Şi, după moartea ei, cine a moştenit-o?

— Din câte ştiu eu, nu avea niciun fel de rude.

— Îmi puteţi da adresa?

— Bineînţeles! Tampa Avenue, nr. 63. E la câteva străzi depărtare de cazinou.

— Mulţumesc! Sper că autorităţile locale ştiu mai multe despre soarta imobilului.

— Numai să n-o fi trecut primăria în patrimoniul ei, îşi dădu Virginia cu părerea.

— Aşa repede? Greu de crezut, zise Mayer. Vila a fost cumpărată cu banii jos, nu în rate, aşa că nici de confiscare nu poate fi vorba.

— Eu vă las, spuse Jane, ridicându-se de la masă. Mai am de vorbit cu câţiva artişti înainte de începerea spectacolului. Mulţumesc încă o dată pentru cafea!

În sfârşit, un indiciu demn de luat în seamă, se gândi poliţista în drum spre intrarea artiştilor în cazinou. Poate ieşea ceva de-aici.

* * *

Portarul Kelly Blaine o întâmpină serviabil, înclinându-se în faţa ei:

— Bine aţi venit, doamnă detectiv! Vreţi să vă fiu ghid pe coridoarele teatrului?

— Sunteţi amabil, dar nu e nevoie. Mă descurc. Spuneţi-mi, vă rog, membrii orchestrei au sosit?

— În frunte cu dirijorul. Ei sunt cei mai punctuali din tot cazinoul. Dar de ce mă întrebaţi? Credeţi că asasinul poate fi unul dintre muzicanţi?

— Nu am niciun fel de date concrete, însă trebuie să verific pe toată lumea. Sunt obligată chiar.

— Aşa? făcu Blaine cu mirare. Şi pe urmă îi excludeţi pe cei nevinovaţi care au alibiuri, nu?

— Întocmai. Văd că vă pricepeţi la anchete…

— Aş! Am mai citit şi eu câte un roman poliţist, dacă la filme nu prea am timp să merg, din cauza slujbei.

— Bine, atunci pe curând, domnule Blaine!

— Pe curând, doamnă! răspunse portarul, făcând încă o plecăciune.

CAPITOLUL 12

— Unde îl pot găsi pe dirijor? întrebă Jane un violonist care îşi ungea arcuşul cu sacâz. Mi s-a spus că a sosit.

— Stă de vorbă cu regizorul în biroul acestuia. Trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Dar uitaţi-l că soseşte!

— Bună ziua, domnule dirijor! Sunt detectiv Jane Heron de la Departamentul Poliţiei Los Angeles şi mă ocup…

— Ştiu cine sunteţi, doamnă. Întregul cazinou ştie. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să vorbim între patru ochi, dacă nu vă supăraţi!

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi! pricepu violonistul aluzia şi se făcu nevăzut.

— Aş vrea să-mi spuneţi dacă, în momentul accidentului a cărui victimă a fost impresarul Levant, toţi membrii formaţiei se aflau în loja orchestrei?

— Absolut toţi. Nimănui nu-i este permis să lipsească în timpul spectacolului.

— Aveţi pe cineva în concediu?

— Doamnă, noi suntem plătiţi pe spectacol şi nu ne luăm concedii decât atunci când suntem într-adevăr bolnavi. Cu toţii avem nevoie de bani.

— Cam asta ar fi tot, vă mulţumesc!

— Aţi fi drăguţă să-mi spuneţi cum se simte Tim?

— În maximum o săptămână eu zic că-l veţi întreba singur de sănătate.

— Mă bucur să aud asta, dar de ce m-aţi întrebat de oamenii mei? Bănuiţi că n-a fost vorba despre un simplu accident?

— Deocamdată, nu pot face o asemenea speculaţie, însă sunt datoare să investighez toate posibilităţile.

— Înţeleg. Atunci, dacă nu mai aveţi nevoie de mine…

— Dacă intervine ceva, ştiu unde să vă găsesc.

Despărţindu-se de dirijor, Jane îşi aduse aminte că trebuia să-l sune pe căpitanul West şi îşi scoase telemobilul din sacul de

umăr.

* * *

— Ce mai faceţi, domnişoară Stanton? o abordă Eric pe balerină, ca din întâmplare.

— Îmi văd de ale mele şi încerc să nu supăr pe nimeni.

— Am auzit că impresarul o să se facă bine, supralicită detectivul. Dumneavoastră ştiţi cumva mai multe?

— Nu. Dar dacă ar fi după mine, ar mai putea să stea în spital încă o bună bucată de timp.

— De ce vorbiţi aşa? V-a făcut vreun rău?

— Încă nu, însă dacă nu era accidentul acela, acum aş fi fost şomeră. Şi aşa zilele mele la „Comedy Stage" sunt numărate…

— Nu înţeleg! Ce are împotriva dumneavoastră?

— E decis să mă concedieze pentru că – zice regizorul – întârzii la intrarea în scenă. Dar vă rog să mă credeţi că n-o fac intenţionat!

— Poate v-a ameninţat doar ca să vă sperie.

— Slabe speranţe! În noaptea accidentului tocmai îmi ordonase să mă prezint la el după spectacol ca să mă dea afară. Puteţi să-l întrebaţi şi pe regizor dacă nu mă credeţi!

— Vreau să vă aduc la cunoştinţă ceva foarte confidenţial, dar să nu mai spuneţi la nimeni, îi zise Eric pe un ton complice. Promiteţi?

— Sunt o persoană discretă, dacă nu aţi aflat încă acest lucru.

— Se pare că n-a fost vorba despre un accident. Cineva a vrut să-i facă de petrecanie impresarului.

— Imposibil! Nu pot să cred aşa ceva. De unde ştiţi?

— Îmi pare rău, dar asta nu vă pot spune. V-am pus numai în gardă.

— Cum adică în gardă? Ar trebui să mă tem de ceva?

— Eu ştiu?! N-ar fi exclus ca poliţista din Los Angeles, care tot bântuie pe aici, să vă pună o serie de întrebări delicate, ţinând cont de faptul că aveaţi motive să-l urâţi pe Levant.

— Cu alte cuvinte, e posibil să mă întrebe dacă am vreun alibi?

— Cam aşa ceva. Mai ales că dumneavoastră ieşiţi din scenă înaintea balerinilor…

— Aveţi dreptate! Teoretic, aş fi putut încerca să-l ucid, însă e

cam absurd. N-am omorât în viaţa mea nici măcar o muscă.

— Eu vă cred, însă poliţista s-ar putea să nu o facă.

— Staţi puţin! Am un martor! Sunt salvată! se bucură dansatoarea ca un copil. În momentul producerii accidentului nu eram singură!

— Asta e minunat. Nu va mai putea plana nicio bănuială asupra dumneavoastră. Cu cine eraţi, dacă nu sunt prea indiscret?

— Cu Paulino. M-a văzut plânsă şi m-a întrebat ce-i cu mine. În momentul producerii accidentului, m-am speriat atât de tare încât l-am luat în braţe.

— Mă bucur sincer pentru dumneavoastră! În cazul în care se va ivi prilejul, am să încerc să pun şi eu o vorbă bună ca să nu fiţi concediată. Dar nu ştiu dacă Levant mă va băga în seamă, având în vedere faptul că sunt angajat aici doar de câteva zile.

— Oricum, vă mulţumesc pentru intenţie! Şi Kelly, portarul, a încercat să intervină în favoarea mea, însă cu puţine şanse de succes. E un om atât de bun la suflet…

* * *

— Alo, mama?

— Da, iubitule! Unde eşti?

— Prin culise, unde altundeva? Ascultă ce-ţi spun, că nu pot vorbi prea mult. Scoate-l din cauză şi pe Paulino Brazzi. În momentul tentativei de asasinat o consola de zor pe Margaret Stanton.

— Serios? Atunci, cine a mai rămas? Ia să vedem! Maşinistul Clay, portarul Blaine, comicul Scacchi şi bodyguardul Mondy. Lista noastră s-a redus considerabil.

— Sper să nu se reducă de tot…

— Şi eu. Hai să-ţi mai spun o bombă! Mama Mary avea o locuinţă mai mult decât modestă, dar în care nu locuia. Mâine dimineaţă am să mă interesez cine o moşteneşte.

— Dacă te loveşti de birocraţia autorităţilor, cere-i sprijinul lui Steve Mann. Doar ştii cât de abil e în asemenea situaţii!

— Aşa am să fac. Bună idee!

— Apropo, i-ai mai dat şi tu vreun telefon căpitanului ca să-l pui în temă cu desfăşurarea anchetei?

— O singură dată, dar am să-l sun din nou mâine dimineaţă,

când va ajunge la birou.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea!

* * *

Jane Heron îl întâlni pe Burt Mondy în foaierul cazinoului. Văzând-o plimbându-se aparent fără rost, acesta o luă de sus:

— Tot după criminali umblaţi, doamnă detectiv?

— Ar trebui să mă simt ofensată de atitudinea dumneavoastră? replică poliţista cu o voce tăioasă.

— Nici vorbă, eu vă admir munca! zâmbi bărbatul fără pic de tact, demonstrând astfel că spunea cu totul altceva decât gândea.

— Atunci poate aţi fi de acord să-mi daţi o mână de ajutor în ancheta mea?

— De ce nu? Vă rog numai să spuneţi cu ce v-aş putea ajuta!

— De exemplu, să-mi relataţi unde vă aflaţi în momentul în care a fost accidentat Tim-Allan Levant?

— Hopa! Te pomeneşti că n-a fost un accident veritabil şi că mă aflu pe lista suspecţilor! se miră Mondy ironic, ca pentru sine.

— Parcă spuneaţi că vreţi să mă ajutaţi?

— Păi, să zicem că m-am răzgândit şi că nu mai sunt dispus să vă acord sprijinul!

— Bine, atunci să zicem că mâine aduc şi eu un ordin pentru reţinerea dumneavoastră timp de 24 de ore!

— Sub ce acuzaţie?

— Obstrucţionarea unei anchete poliţieneşti, spre exemplu. Aţi auzit de acest termen juridic?

Văzând că nu era de glumit cu ţâfnoasa anchetatoare, Mondy se gândi că n-ar fi rău s-o lase mai moale. Dacă lipsea o noapte de la spectacol, putea avea probleme. Iar în cazul în care mai era reţinut şi a doua oară, nu era exclus să-şi ia adio de la slujbă. Devenise clar pentru el că detectivii din Los Angeles nu prea ştiau de glumă.

— Poate că am exagerat puţin, dar nu am vrut să vă enervez, vă asigur! Înmuie el tonul discuţiei.

— Mă bucur! Deci, unde vă aflaţi când ţeasta lui Levant era gata să explodeze?

— În acelaşi loc unde mă aflu acum. De fapt, puţin mai departe, la bufet. Beam o cafea şi stăteam de vorbă cu vânzătoarea de

ţigări. Dacă vreţi, putem să o întrebaţi chiar acum. Eu nu voi scoate nicio vorbă ca să nu ziceţi că am influenţat-o în vreun fel sau că mi-am aranjat alibiul din timp.

Nu exista niciun motiv pentru care să mai stea de vorbă cu acest mitocan, îşi dădu seama Jane. Nu avea el mutră de criminal şi, dacă ar fi vrut să-l ucidă pe impresar, cu siguranţă ar fi făcut-o în afara cazinoului. Doar era cât de cât un profesionist. În plus, poliţista nu-şi putea imagina ce motiv ar fi putut avea bodyguardul ca să-l omoare pe Levant. Doar era un fel de mână dreaptă a acestuia.

Mai bine mă duc să trag un pui de somn! Îşi zise ea, gândindu-se la convorbirea pe care trebuia să o poarte cu superiorul ei ierarhic a doua zi de dimineaţă.

CAPITOLUL 13

— Melanie? Te sărut, sunt Jane! Şefu' e pe acolo?

Secretara căpitanului Corky West se bucură sincer când auzi vocea poliţistei.

— Cum să nu fie?! Mă bucur că aţi telefonat!

— De ce?

— Poate se mai linişteşte şi el puţin după ce vorbiţi. În ultima vreme, ţipă la toată lumea.

— Sper să nu urle şi la mine!

— Îl aveţi la telefon!

— Să trăiţi, şefu'!

— Îmi spui mai târziu că ţi-e dor de mine. Acum vorbeşte-mi despre ceea ce faceţi acolo!

— Avansăm, însă destul de greu. Nu prea ai cu cine sta de vorbă pe aici. Toţi sunt foarte ocupaţi.

— Dacă eventualii martori nu vor să colaboreze cu tine, cere sprijinul poliţiei locale şi du-i cu forţa la poliţie pentru interogatoriu. În mod sigur vor deveni mai maleabili.

— Aşa am să fac! Deocamdată avem vreo trei suspecţi şi un fir destul de interesant.

— Te ascult!

— Se pare că ultima victimă nu era chiar o cerşetoare, deşi trăia ca o vagaboandă.

— Cum adică?

— Dormea în cazinou, însă avea o casă cochetă cumpărată cu ani în urmă.

— Interesant! Ai cercetat locuinţa?

— Acum plec s-o văd. Pe urmă mă duc la sediul poliţiei ca să aflu cui aparţine. Sper să mă ajute.

— Mai bine vorbeşti cu sergentul Mann pentru treaba asta. N-aş vrea să existe vreo scurgere de informaţii pe acolo, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— În regulă!

— Îi comunic că o să-l suni mai târziu. Altceva?
— Deocamdată, atât. Vă voi ţine în continuare la curent.

* * *

— Tampa Avenue nr. 63.

Taximetristul se uită cam urât la călătoarea care se sui în taxi pentru o cursă de circa un kilometru, însă nu scoase niciun cuvânt. Cine ştie cu cine avea de-a face?

Jane Heron era destul de nervoasă în acea dimineaţă. Cu toate că şeful nu ţipase la ea, discuţia cu acesta avusese darul să o irite. Din această cauză, uitase să se spele pe dinţi, iar asta îi crea un disconfort notabil. Cu gesturi mecanice, scoase din sacul ei de umăr o gumă de mestecat şi o aruncă în gură.

— Am ajuns, domnişoară! o anunţă taximetristul pe un ton plin de reproş. Îmi datoraţi 4,5 dolari!

— Atât de mult pentru numai două minute?

— Vă aflaţi la Vegas, domnişoară! Aici totul e mai scump ca în provincie, o luă şoferul peste picior.

Jane renunţă să-i mai dea vreo replică usturătoare şi coborî grăbită din maşină, după ce îi întinse o bancnotă de 5 dolari.

Casa de la numărul 63 era aidoma celor vecine. Poate că avea un aer uşor mai prăfuit, însă doar un ochi atent putea remarca acest amănunt lipsit de importanţă. Nu părea locuită, dacă ţineai cont de geamurile destul de murdare şi de iarba necosită de pe peluză.

Poliţista pătrunse în curte printr-o mică portiţă care scârţâi îngrozitor şi străbătu o alee îngustă până la intrare. Nici soneria nu funcţiona, aşa că Jane făcu apel la mijloace mai rudimentare pentru a-şi face semnalată prezenţa, bătând cu pumnul în uşă.

Dinăuntru, niciun răspuns.

— E cineva acasă? strigă ea, apropiindu-se de tocul uşii.

Linişte totală.

Mai aplică vreo cinci pumni în uşă, după care dădu ocol imobilului. Toate geamurile erau bine încuiate, la fel şi uşa din spate. Când ajunse din nou la intrarea principală, un domn mititel, între două vârste, care o privea de după gardul vecin, o aborda:

— Dacă aţi venit să cumpăraţi casa, aţi cam întârziat. A fost

deja vândută.

— Şi unde sunt noii proprietari? vru să ştie poliţista.

— Nu locuiesc în ea. Nici pe vechea proprietară n-am cunoscut-o. Se pare că actualii stăpâni au cumpărat-o pentru un nepoţel care are doar 12 ani. O să mai fie nelocuită ceva vreme, până când se va face puştiul mare.

— Asta înseamnă că sunt nişte oameni cu dare de mână, nu-i aşa?

— De bună seamă!

— Ştiţi cumva cum se numesc sau unde aş putea să mă interesez despre ei? Vă rog, poate-i conving să mi-o revândă mie.

Bărbatul o măsură din cap până-n picioare, ajungând la concluzia că o asemenea vecină ar putea fi o prezenţă plăcută pentru el şi soţia lui, care nu prea aveau prieteni.

— Tot ce vă pot spune e numele firmei care a intermediat vânzarea.

— Vă ascult! se arătă Jane interesată şi scoase un carneţel pentru a-şi nota coordonatele necesare.

— Se numeşte „Dreams House", însă nu am vreo adresă sau un număr de telefon.

— Nu-i nimic, dau eu de ea. Vă mulţumesc pentru ajutor! Îi zâmbi ea săritorului vecin şi ieşi din curte, îndreptându-se spre colţul străzii.

Un *yellow cab*{2} era liber şi poliţista se grăbi spre el. Imediat după ce urcă, vocea şoferului o surprinse în mod neplăcut:

— Înapoi la cazinoul „Comedy Stage"?

Era aceeaşi maşină cu care venise.

— Dar ce, se află în plină derulare vreun concurs de inteligenţă a taximetriştilor din Las Vegas şi eu n-am ştiut?

Şi pentru că bărbatul nu se aşteptase la o asemenea replică tăioasă, amuţind pentru moment, Jane continuă:

— Aş vrea să merg la sediul agenţiei imobiliare „Dreams House"! Cunoaşteţi drumul?

— Cum să nu! se bucură şoferul, adresa respectivă aflându-se în partea cealaltă a oraşului. În mai puţin de o jumătate de oră vă duc acolo.

— Iar pe urmă mă veţi aştepta pentru a mă aduce înapoi la

cazinou, nu-i aşa?

— Bineînţeles, doamnă! deveni taximetristul dintr-o dată respectuos. Cum doriţi dumneavoastră!

* * *

— În acest caz, mă văd obligată să recurg la altfel de metode, domnule Brown! zise poliţista nervoasă, prezentându-şi legitimaţia. Departamentul Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”. Acum voi da un telefon poliţiei locale, care ne-a solicitat sprijinul pentru prinderea unui criminal periculos şi voi cere un control financiar-contabil la firma „Dreams House”. În acest fel, poate aflu şi ceea ce mă interesează. Deocamdată nu m-am hotărât dacă să sun pe mobil sau pe telefonul dumneavoastră fix.

Ca din senin, reprezentantul societăţii imobiliare deveni deosebit de amabil:

— Ce anume spuneaţi că vă interesează?

— Numele noului proprietar al imobilului din Tampa Avenue nr. 63.

— Aşteptaţi o secundă! zise „serviabilul” personaj şi începu să caute nişte fişiere pe computer.

În cele din urmă, luă o bucăţică de hârtie şi notă câteva cuvinte pe ea.

— Aveţi aici tot ceea ce vă interesează, doamnă! zise ei, înmânându-i discret bileţelul.

Pentru a fi sigură că n-a fost trasă pe sfoară şi că informaţiile erau complete, Jane despături foaia şi citi pentru sine: „Vergilius Harch, din Sacramento, California, preţ de vânzare 65000 dolari”.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, domnule Brown! – zise poliţista pe un ton rece, părăsind birourile agenţiei.

Nici nu ajunse bine în stradă că şi formă numărul de telefon al lui Steve, după care se sui în acelaşi taxi cu care venise.

— Te salut, bătrâne! Spune-mi, a vorbit căpitanul cu tine?

— Acum o jumătate de oră.

— Atunci notează-ţi: Vergilius Harch, Sacramento, California. Imobilul cu pricina este situat în Las Vegas, pe Tampa Avenue nr. 63. În caz că poţi afla în plus dacă tipul s-a aflat în oraşul său ştii

tu când, ar fi minunat.

— OK. Sper să-ţi pot furniza informaţiile peste vreo oră, maximum două.

— Excelent! Dau o bere!

— Las' că primesc destule de la amicul nostru comun! Doar e şi cazul lui; ce mai face? Se mai ţine după fuste?

— Deocamdată, n-am putut să-mi dau seama cu precizie, însă am unele bănuieli. Spre bucuria lui, nu lucrăm împreună şi mi-e greu să-l supraveghez în această situaţie.

— Transmite-i complimente din partea mea şi spune-i că are ceva datorii de achitat la barul Monica's. În fiecare zi beau câte o bere, două în contul lui, contra serviciilor pe care i le-am făcut cu ocazia ultimelor două cazuri rezolvate.

— Am să-i transmit!

CAPITOLUL 14

Repetiţia începuse de câteva minute, când Jane se duse la cazinou pentru a-l trage de limbă pe Kelly Blaine. Din păcate, nu reuşi să-l întrebe prea multe, fiindcă sună telefonul. Era prietenul din New York al lui Margaret Stanton.

Portarul încălcă dispoziţiile impresarului, care oricum se afla în spital, şi o chemă pe balerină. Aşa că poliţista se văzu nevoită să mai amâne discuţia cu el, plecând în căutarea maşinistului.

Aşteptă liniştită până când Thomas Clay îşi termină treaba, după care îl trase mai la o parte, încercând să-i vorbească:

— Probabil ai aflat deja că am stat de vorbă cu mai mulţi angajaţi ai cazinoului. Aş vrea să te întreb şi pe tine acelaşi lucru.

— Mi-este teamă că acum nu e posibil. Vedeţi doar că este nevoie de mine! se eschivă lunganul.

— De ce încerci să te fofilezi? E doar o treabă de rutină şi care nici nu durează mult.

— Eu să mă fofilez? Doamne fereşte! Dar acum n-am timp. Nu poate sta după mine întreaga trupă, care vedeţi bine că a început repetiţia!

— În acest caz, mă voi vedea nevoită să cer aducerea ta cu forţa la secţia de poliţie, pentru interogatoriu. S-ar putea să dureze mult mai mult decât este necesar, dacă înţelegi ce vreau să spun…

— Înţeleg, că doar nu sunt tâmpit! Însă acum nu pot sta de vorbă cu dumneavoastră şi gata.

Şi, zicând acestea, Clay se îndepărtă precipitat spre culise, unde începu să-şi facă de treabă cu un panou ce înfăţişa nişte copaci într-o grădină.

Lui Jane îi tremura buza inferioară de nervi. Nu se aşteptase să aibă probleme tocmai cu acest beţivan, care se afla la un pas de a fi concediat. Nu cumva încerca să acopere pe cineva prin această atitudine?

În acel moment, pe lângă ea trecu Paul Scacchi, care deveni dintr-o dată grăbit când o zări. Cu speranţa că, poate, va scoate ceva de la el, Jane îl abordă zâmbitoare:

— Domnule Scacchi, am putea sta puţin de vorbă?

— Despre ce?

— M-ar interesa unde vă aflaţi în clipa producerii accidentului a cărui victimă a fost Tim-Allan Levant.

— Sunt obligat să vă răspund?

— Numai dacă nu doriţi să avem şi unul şi celălalt neplăceri.

— Îmi pare nespus de rău, însă acum n-am timp să pălăvrăgesc! Poate mâine dimineaţă, după spectacol, dacă nu voi fi prea obosit.

— Să ştiţi că…

— Nu e cazul să mă ameninţaţi şi pe mine cu arestarea preventivă. Dacă intenţionaţi asta, spuneţi-mi din timp, pentru a-mi angaja un avocat. Nimeni nu mă poate obliga să ajut poliţia când nu doresc asta, cu toate că n-am nimic de ascuns. Trăim doar într-o ţară liberă. Am onoarea! se înclină el ceremonios, dar în derâdere, şi îi întoarse poliţistei spatele ostentativ.

Un dublu eşec, în mai puţin de zece minute. Aşa ceva nu i se mai întâmplase de mult. Stai puţin! rămase Jane pe gânduri. Zicea că nu-l pot ameninţa şi pe el? înseamnă că a tras cu urechea la discuţia mea cu maşinistul. Nu cumva sunt complici?…

În acel moment sună telefonul şi ea se îndreptă spre foaierul cazinoului, răspunzând în acelaşi timp.

— Te ascult, Steve! Ai aflat ceva?

— În primul rând, îmi cer iertare că a durat mai mult decât crezusem iniţial.

— Nu-i nimic, nu trebuie să te scuzi.

— Veştile mele nu sunt tocmai bune în sensul în care te-ar interesa pe tine.

— Adică?

— Omul e curat. Trebuie să-l tai de pe lista suspecţilor. E un bărbat în floarea veştejită a vârstei de 80 ani, devenit milionar în afaceri cu petrol şi în prag de a se retrage. Fiul său îi va lua locul în mod oficial peste o lună de zile. Bătrânul locuieşte mai mult

pe Coasta de Azur, împreună cu soţia sa şi nepoţelul, unde, de fapt, se află şi acum. Locuinţa a cumpărat-o cu ocazia unei vizite de numai două zile în Statele Unite, aşa că este în afara oricărei bănuieli.

— Mă bucur, nu mă bucur, asta e! Oricum, îţi mulţumesc pentru ajutor! Măcar nu mai alerg după o pistă falsă.

— Jane, aş vrea să te întreb ceva. Din câte ştiu eu, asupra cadavrului bătrânei nu s-au găsit bani, nu-i aşa? Atunci unde sunt cei 65000 dolari?

— Exact! Cum dracu' mi-a scăpat chestia asta?

— Vezi dacă poţi scoate ceva de aici! Pe curând, şi nu uita că poţi apela la mine în orice situaţie!

* * *

— Te văd cam supărat, Thomas, s-a întâmplat ceva? îl luă Eric pe după umeri pe maşinist, imediat ce începu spectacolul din acea seară.

Frământându-şi mâinile masive şi bătătorite, învăţate cu munca, lunganul ezită să-i dea bodyguardului vreun răspuns.

— Poţi avea încredere în mine, Thomas! Îl încurajă detectivul pentru a-i dezlega limba. Dacă e vorba despre poliţista aia care-şi bagă nasul peste tot, te asigur că nici eu nu pot s-o înghit. Prea e dată dracului!

— Nu e vorba dacă îmi place de ea sau nu, zise Clay, după care amuţi din nou.

Poliţistul nu voia să forţeze nota, însă nici nu avea prea mult timp la dispoziţie pentru a sta de vorbă pe îndelete cu maşinistul. Dintr-o clipă într-alta ar fi putut fi solicitaţi la diverse activităţi ce ţineau de atribuţiunile lor. De aceea, se hotărî să rişte:

— Atunci, care-i problema ta?

— Ea mă întreabă unde mă aflam în momentul producerii accidentului impresarului, iar eu nu ştiu ce să-i răspund. Am aflat că n-ar fi fost tocmai un accident. Cel puţin aşa vorbeşte lumea.

— Şi eu am auzit că a fost o tentativă de asasinat, dar cum adică nu ştii ce să-i spui poliţistei?

— Habar n-am unde mă aflam atunci. Am adormit sub scara care duce spre cabinele artiştilor. Când am fost trezit de cineva,

domnul Levant era deja transportat la ambulanţă. Îmi dau seama că nimeni n-o să mă creadă şi de aceea mi-e frică să spun unde eram.

— Bine, dar nu-ţi aminteşti cine te-a trezit? Ar putea depune mărturie în favoarea ta.

— Păi, tocmai asta e! Nu-mi amintesc nici măcar dacă era bărbat sau femeie…

* * *

— Alo, mama, tocmai am stat de vorbă cu maşinistul Clay, îi spuse Eric lui Jane la telefon.

— Ai reuşit să scoţi ceva de la el, iubitule, că pe mine m-a fentat?

— Zice că adormise sub o scară în momentul accidentului şi că l-a sculat cineva, însă nu-şi poate aminti cine.

— Şi tu îl crezi?

— Înclin să cred că… da. O avea el un mare păcat de dus în spate – mă refer la patima pentru alcool – dar nu aduce deloc a necrofil psihopat, crede-mă!

— Bine şi atunci cine l-a trezit?

— Asta rămâne să descoperim noi sau să-şi amintească el.

— O să mai vedem. Am aflat ce-i cu casa mamei Mary. A vândut-o unui milionar din Sacramento pentru suma de 65000 dolari.

— Nu mai spune! Şi ce-a făcut cu banii?

— Păi, tocmai asta e, că au dispărut fără urmă, probabil în buzunarul criminalului. Bătrânul care a cumpărat imobilul este în afara oricărei suspiciuni. Are 80 de ani şi locuieşte cu familia pe Coasta de Azur.

— Bine, dar eu tot nu cred că a fost ucisă pentru bani.

— Adică asasinul a dat peste ei întâmplător şi dacă tot se aflau acolo, i-a luat?

— Afirmativ! E vorba despre intuiţia mea masculină, dacă vrei. Avem de-a face, în mod sigur, cu un psihopat, nu cu un tâlhar. Un om sănătos la cap nu ar face sex cu cadavre.

— În acest punct suntem de acord, iubitule.

— Vii dimineaţă la barul Lorane?

— De ce, ai vreun plan?

— În fiecare dimineaţă dau pe acolo, ştii bine. Poate reuşim să-l strângem puţin cu uşa pe Scacchi. Tipul ăsta nu-mi place deloc.

— Nici mie. Dar pe lista suspecţilor mai sunt trei persoane.

— L-ai pus şi pe Clay?

— Da. Dacă-l excludem, conform flerului tău, mai rămân doi. Trece şi Blaine pe la barul familiei Hartmann?

— Până acum nu l-am văzut pe acolo. Uite că nu am întrebat de ce evită un păhărel cu colegii după program, dar o s-o fac mâine dimineaţă.

— Atunci ne vedem acolo! Ciao!

Eric închise telefonul şi se uită în jurul său pentru a vedea dacă i-a ascultat cineva convorbirea. Nu era nimeni. Un gând nu-i dădea pace. Care ar fi motivul pentru care persoana ce l-a trezit pe Thomas Clay ar avea interesul de a ascunde acest fapt? Oare ar vrea ca bănuielile în legătură cu comiterea tentativei de asasinat să planeze asupra maşinistului? Dacă da, cel în cauză nu poate fi decât asasinul. Acelaşi care le-a trimis pe femei pe lumea cealaltă şi care a încercat să-l termine şi pe Levant…

Lui Eric îi scăpa încă un lucru. Dacă asasinul femeilor era şi autorul atentatului împotriva impresarului, care să fi fost mobilul eliminării acestuia din urmă? Căci, dacă el ar fi cunoscut ceva incriminant la adresa psihopatului, cu siguranţă că i-ar fi comunicat şi lui Jane bănuielile sale cu ocazia vizitei acesteia la spital. Era un lucru de la sine înţeles.

CAPITOLUL 15

— Bună seara, Jane! o salută Virginia Hartmann pe poliţistă în gura mare, când aceasta intră în local, ca să ştie cu toţii că erau prietene.

— Bună seara la toată lumea!

— V-aţi trezit cam devreme în dimineaţa asta! o luă Roger Green peste picior.

— Mi-e teamă că vă înşelaţi! Nici măcar nu m-am dus la culcare.

— Cu alte cuvinte, poliţia veghează! făcu Paul Scacchi jocul contorsionistului.

Nou sosita renunţă să le mai răspundă celor care încercau să râdă de ea, cerând patroanei un whisky Clan Campbell sec. Eric nu ajunsese încă, iar acest lucru însemna că nu toţi artiştii plecaseră din cazinou.

Jane îşi consultă ceasul. Era aproape ora 06:00. Cine mai lipsea? Destul de mulţi, printre care Kelly Blaine, care nu venea niciodată, Burt Mondy, Margaret Stanton, Reed Parker şi câţiva balerini. În schimb, era prezent Norman Mayer, cu al său obişnuit pahar de bere în faţă.

— Hai să vă spun un banc, încercă Paulino Brazzi să mai destindă atmosfera.

Şi cum văzu că reuşise să atragă atenţia câtorva colegi, continuă:

— Un agent de circulaţie opreşte un cetăţean care se pregătea să urce la volanul autoturismului său, fiind beat criţă. *„Domnule, dumneavoastră aţi consumat alcool. Ar fi mai bine să lăsaţi maşina în parcare până mâine şi să mergeţi acasă cu metroul!”* Clătinându-se evident şi exprimându-se cu greutate, cetăţeanul răspunse: *„Domnu’ poliţist, păi eu n-am reuşit să trec nici măcar examenul pentru permisul de conducere auto, darmite pe cel de conductor de metrou!”*.

Spre deosebire de Virginia, care râse cu gura până la urechi,

ceilalţi artişti se rezumară la a zâmbi reţinut. Era clar că nimeni n-avea chef de glume la acea oră matinală, după un spectacol atât de obositor.

În acel moment, telefonul poliţistei începu să sune, tulburând liniştea familială a barului Lorane.

— Jane, eu sunt! Cheamă imediat o ambulanţă şi vino la cazinou!

— S-a întâmplat ceva grav?

— Margaret Stanton a fost strangulată şi violată. Încă e în viaţă. Dacă te grăbeşti, s-ar putea s-o salvăm. Mă găseşti exact în spatele scenei, în culise.

— Vin imediat!

Poliţista sări de pe scaun şi se repezi în fugă la uşă, tulburându-i pe toţi. Nu mai avea timp pentru explicaţii. Formă un număr de telefon şi chemă o ambulanţă din mers.

Spre mirarea ei, uşa artiştilor era deja închisă, ceea ce se întâmpla doar după plecarea întregului personal. Dar Eric era încă înăuntru.

Jane fu nevoită să opteze pentru intrarea principală, unde pierdu cinci minute până când paznicul de zi, Georges Lecamp, veni să-i deschidă.

— Mai e cineva în cazinou? îl întrebă ea grăbită, trecând în fugă pe lângă omul rămas mut de mirare.

Nu în fiecare zi te punea poliţia să deschizi, atunci când în clădire nu se mai afla nimeni.

— Doar eu, dar ce s-a întâmplat?

— N-am timp să-ţi explic acum. Rămâi la uşă, căci va veni o ambulanţă în câteva minute. Îndrumă-i către culise, mă vor găsi acolo! Aprinde şi luminile între timp!

Bărbatul înţelese că avea de-a face cu un caz de forţă majoră şi se conformă tuturor ordinelor date de poliţistă, după care îi telefonă şefului securităţii, Burt Mondy:

— Domnule, sunt Georges. Veniţi repede la cazinou! Se pare că s-a petrecut ceva grav, însă deocamdată nu ştiu ce. Poliţista Heron a dat alarma. O ambulanţă trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

* * *

— Te pomeneşti că iarăşi a avut loc vreun incident, vorbi Virginia, după ce prietena ei ieşise în fugă din bar.

— Ia mai taci din gură şi nu mai cobi! o luă la rost patronul, soţul ei.

— Să fi avut loc încă un asasinat? abia dacă avu curajul să rostească Julia Dennehy. Dacă-i aşa, eu nu mai stau nicio clipă în acest oraş.

— N-are rost să vă alarmaţi înainte de a cunoaşte adevărul, încercă bătrânul Mayer să-i liniştească. Aşteptaţi să vedeţi ce s-a întâmplat sau mai bine mergeţi la faţa locului.

— Bună idee! zise Roger Greene. Eu mă duc!

— Venim şi noi! se auziră mai multe voci. Are cineva o armă?

— La ce vă trebuie aşa ceva? întrebă Virginia. Doar Jane, poliţista, este deja acolo.

— Ai grijă de local, dragă! îi spuse John Hartmann. Mă duc şi eu să văd despre ce-i vorba!

* * *

— Eric, unde eşti? strigă Jane din sală.

— Aici, în spatele scenei, cum ţi-am spus! Ai chemat ambulanţa?

— Este pe drum. Mai trăieşte? întrebă ea cu teamă în glas, când ajunse la doi metri distanţă de el.

Eric stătea în genunchi lângă trupul balerinei Margaret Stanton, ce părea neînsufleţit.

— I-am făcut respiraţie gură la gură, i-am făcut masaj cardiac, dar nu ştiu dacă va scăpa.

— Respiră încă?

— Da, însă slab şi cu dificultate.

În jurul gâtului dansatoarei, un şanţ roşiatic marca locul în care asasinul încercase să o stranguleze.

Arma crimei dispăruse.

La o distanţă de doi paşi, slipul rupt al tinerei se agăţase de un decor, atârnând în mod bizar.

Pe duşumeaua de lemn, Jane distinse o pată albicioasă şi îi atrase atenţia partenerului ei.

— Cred că aici avem o urmă. Pare a fi de spermă. Ai grijă să nu o distrugi!

— Ai dreptate, poate obţinem ADN-ul criminalului. Crezi că e cazul să-l chemăm pe Dr. Butch Harrison?

— Nu. În eventualitatea că legiştii de aici nu se vor descurca, îi vom trimite „Specialistului" nostru o mostră.

În acel moment, dinspre cabine îşi făcu apariţia Paul Scacchi. Detectivii îl priviră bănuitori, dar nu îi spuseră nicio vorbă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă noul sosit, făcând pe miratul.

Şi cum nu primi niciun răspuns, continuă:

— Asasinul a lovit din nou?

— O să aflăm mai târziu! Până atunci, du-te la intrarea principală! Vor veni paramedicii şi trebuie îndrumaţi cât mai repede aici.

Zărind-o întinsă pe Margaret, Paul nu mai puse alte întrebări, fiind convins că, oricum, în asemenea circumstanţe nu va primi niciun răspuns. Se îndreptă grăbit spre intrare, iar la jumătatea drumului se întâlni cu colegii lui, care veneau de la bar.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Paulino, partenerul lui, cu teamă în glas.

— Se pare că avem o nouă victimă a asasinului violator. Este vorba despre Margaret Stanton.

— Unde?

— În spatele scenei. Dar vă sugerez să nu daţi buzna acolo ca să nu distrugeţi, eventualele urme.

— Balerina mai trăieşte? vru să afle Julia Dennehy.

— Abia dacă mai respiră.

— Cine e cu ea?

— Eric Black şi poliţista Jane Heron.

* * *

— Din câte am înţeles, s-ar putea să scape, îi spuse Jane lui Eric.

Amândoi însoţiseră ambulanţa la spital cu un taxi şi nu plecaseră până când doctorul de gardă nu îi asigurase că dansatoarea se afla pe mâini bune şi că se vor face toate eforturile pentru salvarea ei.

Înainte de plecarea din cazinou, îşi făcuse apariţia şi şeful securităţii. Eric îi strigase din mers, pe un ton autoritar.

— Mondy, nu lăsaţi pe nimeni să se apropie de locul crimei ca

să nu fie distruse urmele. Vom alerta o echipă de criminaliști, care va veni să preleveze probe.

Bodyguardul nu pusese nicio întrebare şi nu păruse deloc mirat că acest Black îi dăduse ordine. De fapt, bănuise ceva încă de la început. De obicei, atunci când era angajat un nou om pentru echipa lui, şefii îi cereau părerea. Cu ocazia venirii lui Eric Black, fusese doar pus în temă în legătură cu decizia conducerii.

— Îl sun pe Mann ca să facă rost de dosarul lui Scacchi, îi comunică Eric partenerei lui.

— Dacă tot se apucă de treabă, să se intereseze şi de Blaine şi de Clay. Nu se ştie niciodată!

— OK!

— Mă întreb ce explicaţie îmi va da comicul pentru prezenţa lui în cazinou după plecarea tuturor?

— Crezi că îmi mai pot păstra acoperirea? vru Eric să afle părerea ei.

— Nu prea. Cel puţin jumătate dintre actori s-a prins că eşti copoi.

— Atunci îl vom interoga împreună. Poate avem mai multe şanse.

— De acord!

— Ai telefonat la poliţie pentru echipa de criminalişti, nu-i aşa?

— Din taxi, ce, ai uitat? Doar eram lângă tine.

— Ai dreptate! Abia acum îmi amintesc, scuză-mă! Sunt destul de obosit şi cam tracasat. Ai cerut parcă şi nişte mandate de percheziţie în cabina şi camera pe care le ocupă Scacchi, împreună cu partenerul lui.

— Aşa e! Lasă că te propun pentru un concediu după ce punem mâna pe această fiară însetată de sânge.

— … şi de sex cu cadavre, completă Eric tabloul macabru al anchetei de care se ocupau împreună la Vegas.

Paul Scacchi sosi în ultimul moment la repetiţia din după-amiaza următoare. Detectivii îl aşteptau chiar în faţa cabinei lui. Brazzi se costumase deja şi plecase la repetiţie. Comicul păru mai mult enervat decât surprins de prezenţa copoilor.

— Nu vreţi să mă slăbiţi niciun pic, nu-i aşa? ripostă el cu duritate.

— Ţi-ai făcut rost de un avocat? îl întrebă Jane.
— Încă nu.
— Grăbeşte-te, fiindcă vei avea nevoie de el cât de curând.
— Mă voi ocupa de acest lucru când voi avea timp. Acuma n-am. Scacchi intră în cabină, secondat de poliţişti.
— Totuşi, trebuie să răspunzi la câteva întrebări, îi luă Eric din scurt.
— Dar dumneata în ce calitate mă interoghezi, domnule?

CAPITOLUL 16

— În calitate de detectiv al Departamentului Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”, zise Black pe ton de ceartă, vârându-i comicului legitimaţia de serviciu sub nas. Eşti satisfăcut?

— Ia te uită! Nu ştiam că avem un turnător printre noi!

— Scacchi, nu ştiu ce mă opreşte să nu îţi reped vreo treizeci de pumni în nasul ăla nesimţit! Dar cu siguranţă că, până la urmă, tot o voi face. Modul în care m-am strecurat în colectivul cazinoului, cu acordul conducerii – reţine! – poartă denumirea de „acoperire” şi n-are nicio legătură cu turnătoria. Aşadar, nu avem de-a face cu un turnător în acest stabiliment, ci cu un criminal odios şi necrofil pe deasupra. Iar acesta ai putea fi foarte bine chiar tu. Nu ne mai lipsesc decât câteva piese din jocul nostru de puzzle.

— Dacă daţi în mine, am să vă reclam! Încercă Paul să tragă de timp pentru a se dezmetici. Îmi cunosc foarte bine drepturile!

— După părerea mea, asasinii nu au niciun drept, cu excepţia aceluia de a sta după gratii pentru tot restul zilelor.

— Bine, dar eu n-am omorât pe nimeni! ţipă comicul isteric, începând să se dezbrace de hainele de stradă, în speranţa că Jane se va ruşina şi va părăsi încăperea.

— Nicio şansă, Scacchi! îl luă şi poliţista la per tu. Poţi să rămâi în curul gol. Am mai văzut eu boaşe de bărbaţi, care arătau mult mai bine decât ale tale!

Prins în corzi, comicul rămase cu gura căscată, neştiind ce să facă. Când termină cu îmbrăcatul, Eric supralicită:

— Cred că te-ai costumat degeaba! Jane, vrei să vezi dacă criminaliştii ne-au adus mandatele de percheziţie? Acest stimabil domn are bunăvoinţa de a ne însoţi în camera sa de hotel, imediat ce ne terminăm treaba aici.

— Dar nu se poate! sări comicul ca ars. Eu trebuie să merg la repetiţie şi să mă pregătesc pentru spectacol!

În momentul în care Scacchi se îndreptă spre uşă pentru a-şi pune planul în aplicare, Eric îi tăie calea şi duse o mână la buzunarul din spate al pantalonilor săi.

— Încearcă numai, dar mai întâi spune-mi ce preferi? Să te ţin sub ameninţarea unui Browning de calibrul 9 mm. Sau să-ţi pun cătuşe? Poţi să pleci, Jane! Am eu grijă de acest individ periculos.

— Chiar nu vreţi să înţelegeţi că…

— Ştiu, vrei să mergi la repetiţie, însă acum tu eşti cel care trebuie să spună în ce calitate…

— Cum în ce calitate? În cea de comic…

— Pentru azi ţi s-a dat liber, îţi spun precis! Iar de mâine nu se ştie dacă vei mai avea un loc de muncă.

Între timp, poliţista părăsise cabina.

— Vreţi să mă nenorociţi, nu-i aşa? zise comicul pe un ton mai moale de astă dată.

— Dacă n-ai vrut să colaborezi cu poliţia… Dar stai puţin, că circul o să înceapă abia când îşi va reveni Margaret Stanton şi ne va spune cine a violat-o, încercând mai întâi să o sugrume!

— Se pare că rămânerea ei în viaţă este singura mea speranţă de a… rămâne în libertate, nu-i aşa?

— Sau invers, în caz că te recunoaşte, nu-i aşa?

Moralmente distrus, bărbatul se lăsă să cadă pe scaunul din faţa oglinzii de machiaj, prinzându-şi capul între mâini.

— Dar n-am făcut nimic rău, pentru Dumnezeu! bolborosi el cu o voce moale. Eric se îndepărtă un metru, fiind şi mai atent la orice reacţie a lui Scacchi. Mulţi poliţişti o păţiseră din cauza unui moment de respiro pe care şi-l permiseseră atunci când nu trebuia.

Din fericire, în scurt timp, Jane Heron reveni, întinzându-i comicului mandatele de percheziţie:

— Vrei să verifici semnăturile şi ştampilele? Poftim!

Cum Scacchi se mulţumi doar să arunce o privire pierdută în direcţia documentelor, poliţista continuă:

— Atunci să ne apucăm de treabă, Eric.

— OK! Paul Scacchi, ai ceva de declarat înainte de a efectua percheziţia? Dar cum detectivii nu primiră niciun răspuns,

începură să cotrobăiască în voie, ţinând în permanenţă uşa sub supraveghere ca nu cumva comicul să o şteargă.

Spre nemulţumirea lor, nu găsiră nimic demn de luat în seamă cu excepţia a zece hârtii de 100 dolari.

— Ai luat cumva salariul astăzi? se arătă mirată Jane.

Văzându-l că tăcea, Eric îl îmboldi:

— Pentru o întrebare atât de simplă nu cred că ai nevoie de avocat.

— Nu. Leafa îmi este virată direct în cont.

— Şi obişnuieşti să umbli frecvent cu asemenea sume în cash?

Scacchi nu mai răspunse, privind în gol şi tremurând din cauza unei spaime ancestrale ce puse stăpânire pe el.

— Eric, eu cred că am terminat aici. Hai să mergem în camera de hotel, poate că acolo vom avea mai mult succes.

Incapabil să mai rostească vreo vorbă, comicul o luă înaintea poliţiştilor în tăcere. Aşa cum era îmbrăcat, în costumaţie de scenă şi cu mutra pleoştită de tot, clovnul avea o figură de-a dreptul ciudată. Nici cel mai binevoitor om din lume nu ar fi ştiut ce să facă dacă l-ar fi văzut: să râdă sau să se întristeze?

Odată ajunşi, Scacchi deschise uşa fără a mai protesta şi se aşeză pe marginea patului. Poate că totul nu era încă pierdut, se gândi el, subestimându-i pe anchetatori. Oricum, nu avea alţi bani lichizi. Numai să nu-l fi turnat Paulino că tâlhărise cadavrul mamei Mary. În acest caz, ar fi fost obligat să mărturisească.

După zece minute de căutări, Jane veni în faţa bărbatului cu o carte de credit în mână.

— Câţi bani ai în cont, dacă nu sunt prea indiscretă?

— Ba sunteţi, îndrăzni comicul. Nu aveţi dreptul să vă legaţi de salariul meu!

— Serios? Numai salariul se află în bancă? Nu cumva şi încă vreo 65000 dolari?

Paul Scacchi se îngălbeni de-a dreptul, simţind că îl lua leşinul. Era clar că fusese turnat, altfel copoii n-aveau de unde să ştie câţi bani îi luase babei.

— Nici pomeneală!

— Eric, ia dă-i tu un telefon lui Mann ca să obţină un extras de cont!

— Nu veţi afla nimic! Banca garantează confidenţialitatea depunerilor…

— Nu şi în faţa justiţiei, domnule avocat, îl luă detectivul în balon, sunându-l pe Steve şi spunându-i ce avea de făcut.

În locul în care se afla, bărbatul se făcea din ce în ce mai mic, rugându-se îngerilor ca poliţiştii să fie trimişi la plimbare de funcţionarii băncii sale.

— Da, Steve! Întâi mă suni şi îmi dictezi cifrele care mă interesează, apoi îmi trimiţi totul prin fax, pe adresa poliţiei din Las Vegas.

Se scurseseră circa 15 minute, când mobilul lui Eric sună, făcându-l pe Scacchi să tresară speriat.

— Da, Steve! 65000 plus alte sume mai mici, intrate periodic în cont? Mulţumesc! Îmi poţi preciza şi data la care a fost depusă suma aceea mare? A doua zi după asasinarea mamei Mary? Perfect! Ai o bere de la mine!

— Staţi puţin! zise comicul, după ce detectivul termină convorbirea telefonică. Mărturisesc! Eu am luat banii, dar nu am ucis-o pe babă.

— Jane, i-ai spus tu că am vrea să ne facă vreo mărturisire? se prefăcu Eric mirat.

— Nici pomeneală, dar tu?

— La fel. Amice, dacă ai ceva să ne spui, o poţi face prin intermediul avocatului pe care ziceai că o să-l angajezi. E limpede?

— Gata, nu mai am nevoie de avocat! Spun totul!

— Lasă, că o să spui ia sediul poliţiei! Aici n-avem mijloacele necesare pentru a te înregistra, constată Jane.

— Nu eu sunt criminalul! De ce nu vreţi să mă credeţi?

— Nu e vorba că nu vrem, ci că nu putem. Prea sunt multe dovezi împotriva ta.

— Dar eu n-am făcut altceva decât să o găsesc moartă pe babă şi să-i iau banii. Nu mă puteţi acuza de altceva!

— Asta e părerea ta şi, te rog să mă crezi – continuă Eric să-şi bată joc de el –, mă faci să râd. Ai simţul umorului! Altfel n-ai fi devenit comic, de bună seamă.

— Dar n-aveţi mandat de arestare, ci numai două de

percheziţie, se agăţă Scacchi de această idee ca de un fir de păr.

— Nu-i nimic, îl vom obţine imediat după ce ajungem la secţie, îl asigură Jane. Doar eşti un asasin odios şi periculos, ce, ai uitat?

— Iar dacă se va dovedi că nu eşti ucigaşul, tot vei ajunge în spatele gratiilor, ori pentru tâlhărie ori pentru profanare de cadavre, la care se va adăuga şi obstrucţionarea anchetei, îi prezentă Eric câteva alternative deloc fericite cu privire la şansele lui de a mai gusta libertatea.

— Şi-acum, să mergem! interveni Jane. Pun pariu că domnul abia aşteaptă să ajungem în sala de interogatorii pentru a se elibera de povara secretelor pe care le poartă în suflet!

— Şi eu cred la fel.

— Nu-l umflăm şi pe Paulino Brazzi? Poate că au fost complici.

— Dacă suntem de acord că asasinul şi violatorul este unul şi acelaşi personaj cu cel care a vrut să-i curme zilele impresarului, atunci Brazzi are un alibi de nezdruncinat. Se afla cu Margaret Stanton în clipa producerii aşa-zisului accident.

— Posibil, dar dacă partenerul lui, aici de faţă, i-a mărturisit ce-a făcut, iar Brazzi n-a informat poliţia despre producerea unei fapte penale, este şi el cât se poate de culpabil…

— Lasă, că-l arestăm mâine în caz că e necesar! Deocamdată, am prins peştele cel mare şi e suficient.

CAPITOLUL 17

Sergentul Mann îşi făcuse şi de această dată treaba. Pusese mâna pe telefon şi îşi pregătise notiţele pentru a le dicta detectivilor detaşaţi la Vegas informaţiile pe care le obţinuse pentru ei.

— Te salut, Eric! Poţi să vorbeşti?

— Da. Mă aflu în camera de hotel a partenerei mele şi ne pregăteam să-l sunăm pe căpitan.

— Ceva noutăţi?

— Cu duiumul. Se pare că am pus mâna pe criminal.

— A mărturisit?

— Până acum, nu recunoaşte decât faptul că a jefuit cadavrul mamei Mary de bani, dar cică a găsit-o moartă, altfel n-ar fi îndrăznit.

— Cine e, Scacchi?

— Exact! De unde ştii?

— Am bănuit. Cred că nu mai lucrezi sub acoperire, nu-i aşa?

— Ai ghicit şi de astă dată! Acum spune-mi ce ai pentru mine! Nu că m-aş grăbi în mod special, însă aş vrea să-l sun pe şefu' înainte de miezul nopţii.

— OK! Eşti gata să-ţi iei notiţe? Kelly Blaine: născut la 23 septembrie 1945 în Fort Worth, Texas, necăsătorit vreodată, fără copii legitimi, a ajuns în Las Vegas la 20 ani şi de atunci n-a mai părăsit oraşul. Fără cazier, studii medii, a avut multiple meserii, în tinereţe făcând pe cântăreţul şi pe balerinul în spectacole de cabaret. A încercat câteva numere de jonglerie, dar n-a făcut carieră din asta. La 40 de ani, s-a reprofilat, devenind infirmier la institutul medico-legal din localitate, unde a lucrat până în 1997, când a primit postul de portar la cazinoul „Comedy Stage".

— Adresa?

— Mă scuzi că n-am reuşit să-mi pun notiţele în ordine, însă mi-am închipuit că sunt extrem de urgente şi de aceea te-am sunat imediat. Locuieşte într-un imobil modest cu 12

apartamente, pe Jackson Street, la numărul 8.

— Apartamentul?

— Tot 8. Pot continua?

— Te rog!

— Paul Scacchi: italian de origine, desigur, născut la 13 decembrie 1958, în Sardinia. Divorţat, are un copil adolescent, căruia îi trimite bani din când în când. A fost închis pentru furt la 18 ani, în Italia; după executarea unei pedepse de 3 ani, a emigrat în Marea Britanie, devenind clovn de circ. Angajat al Circului Savoy din 1998, a venit la Vegas împreună cu partenerul lui, Paulino Brazzi, şi cu cuplul de acrobaţi format din Reed Parker şi Roger Greene, pentru un contract încheiat cu impresarul Tim-Allan Levant. Locuieşte la Londra, în Sudbury Town. Mai departe: Thomas Clay, născut la 19 martie 1955, în Tonopah, Nevada, s-a stabilit în Las Vegas la vârsta de 35 ani, când s-a şi căsătorit. Are soţie şi trei copii minori, fiind unicul întreţinător al familiei. Fără cazier, fără studii, a avut diverse meserii, de la salahor până la şofer, dar nu a exercitat niciuna mai mult de doi, trei ani. Angajat al cazinoului din 1998, ca maşinist, nu a fost implicat în niciun scandal până acum. Totuşi, în cartier este cunoscut ca un beţiv convins, are o fire violentă şi îşi altoieşte nevasta mai des decât ar trebui. Poliţia l-a vizitat de mai multe ori, însă consoarta lui nu a depus niciodată vreo plângere. Cam asta ar fi tot. Te costă trei beri, era să uit!

— Orice pot crede, dar asta nu! Să uiţi tu de berea pe care urmează s-o bei pe banii mei? Exclus!

— Dacă te-ai supărat cumva ori dacă informaţiile mele nu sunt demne de câte o bericică din partea ta, atunci să ştii că nu îmi mai datorezi nimic…

— Spune-mi că te-ai supărat pe mine, Steve, şi că nu mă vei mai taxa! Fă-mă un om fericit, te implor!

— Ştii bine că nu pot aşa ceva! Berea de la tine e una dintre puţinele satisfacţii pe care le am pe acest pământ!

— Bine, bătrâne! Atunci rămâne cum am stabilit: tu mă ajuţi, iar eu te îmbăt. Pe curând!

— Veştile primite sunt atât de bune încât te fac să fii vesel ori ţi-a anulat Steve datoriile pe care le ai la el? vru să ştie Jane.

Pentru a face economie de vorbe, Eric îi arătă notiţele sale.

— Deci, Paul Scacchi e omul nostru, nu-i aşa?

— Eu ştiu? După interogatoriul încrucişat pe care i l-am luat, nu mai sunt atât de convins. Există o perspectivă sumbră. Dacă omul e nevinovat, iar noi nu descoperim adevăratul asasin şi dacă acesta se potoleşte ori îşi schimbă stilul de a ucide, e foarte posibil ca italianul să facă puşcărie în locul altcuiva.

— Nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva!

— Ar trebui. Cunoşti principul de drept conform căruia decât să condamni un nevinovat, mai bine laşi în libertate zece vinovaţi?

— Am auzit de el.

— Şi tot nu mai ai niciun fel de dubii privind vinovăţia macaronarului?

— Eu ştiu? Nu, cred că n-am dubii. El trebuie să fie vinovatul.

— Ai spus bine „trebuie”. Îl băgăm la zdup, ne ducem şi noi acasă, poate ne luăm un mic concediu şi noaptea dormim liniştiţi, nu-i aşa? Dar o să mai ai somn în situaţia în care vor avea loc noi omoruri urmate de violarea cadavrelor?

Jane nu răspunse, însă partenerul ei o pusese pe gânduri. Şi ce dacă nu era italianul asasinul? îşi zise ea. Poliţiştii sunt subiectivi, în general. Justiţia e cea oarbă şi ea trebuie să pronunţe verdictul.

Noi ne spălăm pe mâini când finalizăm ancheta, ca Pillat din Pont.

Deşi această perspectivă nu-i împăca sufletul, Jane nu se mai gândi la clovn, întrebându-şi partenerul:

— Cine-l sună pe căpcăun, tu sau eu?

— Dăm cu banul! răspunse Eric, scoţând o monedă din buzunar. Alege! Cap sau pajură?

— Aruncă banul în sus şi voi alege când va fi în aer!

— De ce atunci?

— Ca să n-ai posibilitatea de a trişa.

Strâmbându-se la ea, detectivul făcu moneda să se rotească prin aer, zbârnâind. Jane zise:

— Cap!

Banul căzu cu un uşor zgomot pe covor, dar pe cealaltă parte.

— Pajură! se bucură Eric. Astăzi tu o vei încasa de la West!

— De ce te bucuri aşa? Doar nu e pentru prima oară!

* * *

— Te văd tot mai supărat în ultima vreme, Norman! Îşi arătă Virginia Hartmann grija faţă de clientul şi prietenul ei. Ce e cu tine? Nici măcar berea nu-ţi mai place de la un timp.

— Eh! răspunse bătrânul, monosilabic, oftând din adâncul pieptului.

— Eu ştiu că tu ai cele mai multe motive să fii necăjit, însă şi noi ceilalţi regretăm moartea mamei Mary.

— Nu-i vorba de asta. Ce mă supără cel mai mult este că nu pot pune mâna pe criminal. Din nefericire, eu n-am la îndemână decât metoda deducţiei şi declaraţiile martorilor. Nu pot interoga pe toată lumea, ca un anchetator, şi nici nu pot aduna probe.

— Bine, Norman, dar n-am ştiut că ai veleităţi de detectiv! se miră patroana.

— Nici n-am, însă poliţia nu ştie ce ştiu eu.

— Şi de ce nu le spui?

— Pentru că oricum nu m-ar lua în seamă, ba chiar mai rău, poate, l-ar alarma fără folos pe criminal.

— Tu crezi că va ucide din nou în caz că nu va fi prins?

— Asta n-am de unde să ştiu. Ziceam că fac pe detectivul, nu pe psihologul…

— În locul tău, eu aş sta de vorbă cu Jane Heron. Am mare încredere în ea.

— De ce ai? Nici nu o cunoşti prea bine. Ai aflat tu de vreun caz rezolvat de ea?

— Nu, însă simt asta.

— Nu e deloc suficient.

* * *

— Cred că nu v-am trezit din somn, şefu'!

— Mâine dimineaţă te sunam şi eu. Astăzi nu mi-ai dat niciun telefon; poţi să-mi spui de ce?

— Am avut o zi foarte încărcată de evenimente. Staţi să vă spun!

— Sunt numai… o ureche, dă-i drumul!

— La orele dimineţii, s-a încercat asasinarea unei alte balerine. Fata a scăpat cu viaţă, după ce a fost violată, însă se află în stare

critică la reanimare. Totuşi, sunt unele şanse să scape.

— Asta înseamnă că veţi afla identitatea necrofilului când ea îşi va reveni.

— Există această speranţă. Din investigaţiile noastre, a rezultat că, în afară de Eric, care a descoperit victima, în cazinou se mai aflau doar paznicul de zi şi un comic. Cum primul este în afara oricăror bănuieli, l-am luat din scurt pe cel de-al doilea, împreună cu Eric.

— Asta înseamnă că s-a zis cu acoperirea lui, remarcă şi căpitanul Corky West.

— N-am avut încotro.

— Bine, spune mai departe!

— Italianul Paul Scacchi, căci despre el este vorba, a fost refractar încă de la început faţă de orice colaborare cu mine. Zicea că nu declară nimic fără avocat. Între timp, am aflat că persoana care a cumpărat casa mamei Mary nu avea nicio legătură cu cazul.

— Ştiu asta de la sergentul Mann.

— Aşa că ne-am întrebat unde sunt cei 65000 dolari?

— Şi? Spune odată, nu mă mai fierbe!

— Am cerut mandate de percheziţie de la un procuror local şi am găsit o carte de credit. Mann ne-a făcut rost de cont şi – surpriză – italianul a luat banii!

— Sergentul nu mi-a mai spus nimic despre asta.

— L-am asigurat că vă vom comunica noi. L-am arestat pe individ şi a recunoscut că el a luat banii, însă se jură pe ce are mai sfânt că nu s-a atins de bătrână.

— Voi ce credeţi? El este asasinul sau nu?

— Eu zic că da, Eric zice că nu. Părerile sunt împărţite.

— La locul ultimei fapte s-a găsit vreo urmă demnă de luat în seamă?

— Da. Una de spermă, mai mult ca sigur a necrofilului. Legiştii vor încerca să afle ADN-ul şi vor efectua o autopsie amănunţită, dacă n-au şi terminat-o deja. În cazul în care ADN-ul corespunde italianului, iar Margaret Stanton, ultima victimă, îşi revine, identificându-l, treaba noastră la Vegas se termină. Ne întoarcem acasă.

— Eu vă urez succes, dar mi se pare totul prea simplu. Nu că aş tine partea lui Eric, însă nu-mi vine să cred că un criminal atât de periculos şi experimentat în arta de a ucide a fost în stare să comită asemenea greşeli enorme…

— Vom trăi şi vom vedea. Cam atât am avut să vă raportez.

— Bine. Mâine îmi telefonezi imediat ce ai noutăţi. Este un ordin!

CAPITOLUL 18

Dis-de-dimineaţă, Jane telefonă la spitalul unde era internată Margaret Stanton. Doctorul o asigură pe poliţistă că starea sănătăţii acesteia se îmbunătăţea, dar că se află încă în stadiu de şoc şi nu poate vorbi.

În schimb, medicul avea şi o veste bună. În acea zi, Tim-Allan Levant urma să fie externat. El îi recomandase să mai stea circa o săptămână acasă, la pat, înainte de a începe treaba.

Ce să-i mai spună căpitanului, dacă-l suna? se gândi Jane. Că n-a aflat nicio noutate de la ultima victimă a asasinului, deoarece aceasta nu şi-a revenit? Mai bine îl va suna mai târziu. Asta nu însemna că îi încălcă ordinul. Amâna doar ducerea lui la îndeplinire, din motive obiective. *Oare Eric s-o fi trezit?* se mai întrebă ea, formând numărul de mobil al acestuia. Detectivul abandonase postul de bodyguard după ce adevărata lui identitate fusese deconspirată.

— Sunt ceasul tău deşteptător sau te-ai trezit deja?

— Tocmai mă pregăteam să merg la baie.

— Margaret nu şi-a revenit, însă starea sănătăţii ei se îmbunătăţeşte, iar Levant iese azi din spital. Astea sunt ultimele veşti.

— Bine, ne vedem la o cafea peste un sfert de oră?

— OK. La Lorane.

* * *

Deşi spectacolul se terminase de vreo două ore, prezentatoarea Julia Dennehy încă nu părăsise localul soţilor Hartmann.

Spre ruşinea lui, Eric nici nu se gândise la ea noaptea trecută.

Fata se afla singură la o masă (de fapt toţi colegii ei plecaseră), în faţa unui pahar cu tărie. Numai bătrânul Mayer mai zăbovea pe acolo. Tânăra avea chipul plâns, cu rimelul întins pe pomeţi, privirea obosită, iar hainele stăteau în dezordine pe ea.

— Ce e cu tine, Julia? o întrebă detectivul, îngrijorat, ajungând înaintea partenerei lui la bar.

— Ce să fie? Mă distrez şi eu de una singură, ce, nu vezi şi singur?

— Dacă eşti supărată pentru că n-am dat niciun semn de viaţă, să ştii că am muncit toată noaptea, minţi bărbatul cu neruşinare.

— Nu s-ar spune, dacă ar fi să mă iau după faţa ta odihnită. Dar mai e un lucru: De ce mi-ai ascuns adevărul în privinţa identităţii tale? Crezusem că suntem destul de apropiaţi, după tot ce-a fost între noi.

Văzându-l că tăcea şi închipuindu-şi că n-avea niciun sentiment pentru ea, Julia începu să plângă din nou.

— Hai mai bine să te conduc la hotel! Eşti terminată de oboseală.

— Nici vorbă! N-am curajul să stau singură într-o cameră de hotel unde oricine poate intra peste mine. Ori poate vrei ca eu să fiu următoarea victimă a criminalului?

— Asta n-are cum să se întâmple, o asigură Jane, care tocmai îşi făcuse apariţia. Criminalul a fost prins.

— Da? întrebă Julia Dennehy neîncrezătoare. Şi cine e?

— Se pare că e clovnul Paul Scacchi.

— A mărturisit? întrebă Norman Mayer, manifestându-şi curiozitatea.

— Deocamdată, doar că el a furat banii mamei Mary, pe care aceasta îi obţinuse din vânzarea locuinţei. Susţine că ea era moartă când a profanat cadavrul.

— Îmi închipuiam eu!…

— Ce vreţi să spuneţi? Această supoziţie se va confirma în momentul în care se va stabili ADN-ul criminalului. Atunci nu va mai exista niciun dubiu. Asasinul a lăsat o urmă la locul faptei.

Iritată că bătrânul nu-şi continua ideea începută, Jane se aşeză la masa lui. Imediat îşi făcu apariţia şi Virginia, cu două cafele.

— Cred că asta doriţi să serviţi aşa de dimineaţă, dar aţi uitat să mai comandaţi, zise ea, oferind mai întâi detectivului o ceaşcă, după care se aşeză la masa lui Jane, punându-i şi ei cafeaua în faţă. Sper că nu vă deranjez!

— Nicio problemă, doar nu avem secrete faţă de tine, Virginia. Deci, domnule Mayer, de ce credeţi că am arestat pe cine nu trebuia?

— Chiar aşa, de ce? se amestecă doamna Hartmann în vorbă, încercând să ia parte activă la discuţie.

— Pentru că n-ar fi avut niciun motiv să o ucidă pe Mary sau pe celelalte fete şi, cu atât mai puţin, pe impresar.

— Are dreptate, Jane! zise Eric, care încă încerca s-o consoleze pe Julia. Vezi că nu numai eu gândesc aşa?

— În această situaţie pot spune că domnul Mayer ştie ceva ce noi nu ştim. Nu credeţi că ar fi timpul să ne dezvăluiţi secretul pe care l-aţi păstrat numai pentru dumneavoastră?

— Doamnă Heron, în primul rând, eu nu sunt detectiv şi nici n-am intenţia să fac pe detectivul…

— Dar tu mi-ai spus că vrei să afli cine este criminalul, Norman! Îl dădu Virginia de gol. Nu poţi nega!

— Asta nu înseamnă că fac investigaţii în acest sens. Pur şi simplu ascult şi eu părerile celorlalţi şi emit propriile mele păreri, pe care nu le pot face publice din teama de a nu mă înşela. Cred că ăsta nu e un păcat prea mare.

Jane realiză faptul că nu va scoate nimic de la bătrân şi, cum nu-i plăcea să lupte pentru cauze dinainte pierdute, abandonă ideea de a-l mai trage de limbă pe Mayer. Pentru a schimba vorba, o întrebă pe Virginia:

— De ce Blaine nu vine niciodată la Lorane?

— Pentru că nu pune picătură de alcool în gură.

* * *

— Şi zici că ai vrea să stai de vorbă cu „Specialistul” pentru a afla mai multe despre profilul criminalului? îşi întrebă Jane partenerul, de îndată ce se văzură în stradă.

— Da, însă nu ştiu cum să procedez. O convorbire telefonică pe teme profesionale cu Butch ar putea costa divizia cât toate telemobilele noastre la un loc pe timp de o lună.

— În acest caz, de ce să nu folosim chat-ul pe internet?

— Bună idee! Îl sun chiar acum pe căpitan, îi raportez ce-am mai făcut – adică nimic – şi-l rog să-i spună el Dr. Harrison ce vrem să aflăm. Pe urmă, mergem la sediul poliţiei şi cerem să ne pună la dispoziţie un computer. Uite un taxi! – mai zise Eric, în vreme ce formă numărul telefonului la care răspundea drăguţa şi apetisanta secretară Melanie Pullman.

* * *

Aşezat în faţa computerului, cu partenera lui alături, detectivul Eric Black intră în legătură cu Dr. Butch Harrison, zis „Specialistul”. Pe monitor începu să apară următorul dialog:

— Hello, Dr. Mengele!

— Hello, Sherlock Holmes! Dacă îmi mai spui aşa, închid monitorul, e clar?

— Scuză-mă, nu mai fac!

— Bine. Ce vrei să afli de la persoana mea?

— Vorbeşte-mi – vorba vine! – despre personalitatea unui criminal şi necrofil pe deasupra. Cunoşti crimele şi tentativele de asasinat săvârşite de omul nostru din Las Vegas, nu?

— Da, m-a pus zilnic în temă amicul Mann. În primul şi-n primul rând, trebuie să ştii că, în general, necrofilii nu sunt neapărat criminali. Ei au o problemă psihică legată de sexualitate, nu de tanatologie.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că personalitatea subiectului vostru este deosebit de complexă, iar comportamentul lui deviat nu-l vei întâlni în tratatele de specialitate.

— Dar unde?

— Numai în practică. Ai noroc că eu mă ocup şi de cercetări comparate în acest domeniu! Îţi mai pot spune câte ceva.

— Sunt cu atenţia încordată la maximum!

— Cauzele perversiunilor sexuale – căci necrofilia în această categorie se înscrie – pot fi de mai multe feluri. Personalitatea individului pe care-l căutaţi voi este cea a unui psihopat care încearcă să facă din partenerul său de amor un obiect sexual.

Cum curajul său redus şi eventuala împotrivire a partenerului nu i-ar permite acest lucru, el preferă să-şi ucidă victimele înainte de sex. Cauza unui asemenea comportament dizarmonic trebuie căutată sau în copilăria subiectului, unde acesta este posibil să fi fost aspru pedepsit pentru că s-a masturbat ori s-a uitat la mama lui, în baie, pe gaura cheii, sau în unele eşecuri sexuale înregistrate la maturitate. Ambele duc la o agresivitate scoasă din tipare, pe fondul unor probleme psihice grave.

Totodată, trebuie să ştii faptul că, din punct de vedere

psihanalitic, devierile sexuale – cum este şi necrofilia – sunt determinate în mod inconştient.

Adică sunt acte comportamentale lipsite de libertatea propriei decizii, cum spunea şi C.W. Socarides, în 1982.

— Vrei să spui că această bestie umană ar putea fi declarată iresponsabilă de către justiţie?

— Desigur, dacă îşi angajează un avocat care n-a făcut facultatea la „fără frecvenţă”.

— Butch, aş mai avea o singură întrebare să-ţi pun. De data asta, însă, aş dori o părere pur personală, nu una profesională.

— Te rog!

— Tu crezi că omul nostru ar putea fi un clovn ce face oamenii să râdă pe scenă, fost căsătorit, contribuind în permanenţă la întreţinerea şi la educaţia fiului său, ce are un partener cu care îşi împarte viaţa?

— Dacă vrei un răspuns sincer, ce nu mă implică din punct de vedere profesional, ei bine, nu. Nu cred ca acesta este omul pe care-l căutaţi.

— Mulţumesc, doctore! Pe curând!

CAPITOLUL 19

Detectivii se uitară unul la celălalt, ambii fiind oarecum derutaţi de părerile legistului, criminalistului şi cercetătorului Butch Harrison.

Jane Heron nu mai era atât de sigură pe ea când se gândea la vinovăţia italianului. Dacă se concentra mai mult asupra faptelor, realiza că intuiţia ei feminină, pe care se bazase în foarte multe cazuri, nu era exclus să fie eronată. Partenerul ei avea dreptate când susţinea că nu poţi trimite un om în faţa juraţilor şi a judecătorului, atâta vreme cât nu eşti absolut sigur de vinovăţia lui. Iar ea începuse să nu mai fie…

La rândul lui, Eric Black depista tot mai multe amănunte logice care îl scoteau pe Scacchi din postura de criminal odios şi necrofil pe deasupra. Butch avea dreptate: italianul nu era omul lor. Hoţ, poate, dar nu şi asasin. Dar dacă nu era acesta, cine mai rămăsese pe lista lor de suspecţi? Doar maşinistul şi portarul. Ajuns în acest punct, fu întrerupt de colega lui:

— Dacă tot suntem aici, hai să-i întrebăm pe criminalişti dacă au terminat compararea ADN-ului din pata de spermă cu cel al lui Scacchi.

Poliţiştii din Los Angeles aflară că italianul nu s-a opus recoltării de sânge pentru determinarea ADN-ului său şi că accepta să fie testat cu detectorul de minciuni. În maximum 15 minute urmau să primească rezultatele de laborator.

— Ia te uită, ce colaborare din partea lui! nu se putu abţine Jane să constate. Te pomeneşti că o fi nevinovat…

— Tu ce zici; să-l punem la detector?

— Nu cred că e cazul, cel puţin deocamdată. Oricum nu-i vom da drumul din arest.

— Normal. Doar a recunoscut că a jefuit-o pe babă.

În acel moment, o drăguţă secretară se îndreptă surâzătoare spre ei. Văzându-i părul blond zburlit ca la o pisică în călduri, mersul legănat şi planturosul piept ce se deplasa cu mult înaintea

corpului, din pricina volumului său impresionant, detectivul simţi o furnicătură în pantaloni şi începu să zâmbească tâmp. *Fata asta o întrece chiar şi pe Melanie a noastră!* îşi zise el. *De ce dracu' nu mi-o fi trecut mie prin cap să vin la secţia de poliţie mai demult?*

— V-am adus raportul analizelor! continuă să zâmbească plăcuta apariţie mai cu seamă spre poliţist, înmânându-i, totuşi, hârtiile lui Jane. Vă mai pot fi de folos în vreun fel?

În clipa în care Eric se pregătea să recunoască faptul că era un om tare neajutorat, care avea o imensă nevoie de sprijin, partenera lui îi citi intenţia pe chip şi-l lovi cu piciorul pe sub birou, spunându-i planturoasei blonde:

— Îţi mulţumim pentru bunăvoinţă dar, deocamdată, nu mai avem nevoie de nimic! Nu-i aşa, detectiv Black?

Incapabil să răspundă, Eric dădu imperceptibil din cap a negare, deşi gândea cu totul altceva.

Fata întoarse spre el două fese obraznice, care ar fi făcut şi un eunuc să se gândească la însurătoare şi, în vreme ce se depărtă, îi aruncă bărbatului peste umăr:

— Dacă mai aveţi cumva nevoie de mine, întrebaţi de Angela!

După care se făcu nevăzută, spre disperarea poliţistului.

— Eric, ai înnebunit? îl luă Jane din scurt. Acum te gândeşti tu la împerechere, când suntem atât de aproape de finalizarea anchetei?

Încă incapabil să fie coerent, detectivul se uită la ea de parcă ar fi avut în faţă o creatură dintr-o altă galaxie.

— Hei, priveşte aici, omule! Încercă ea de a-l readuce cu picioarele pe pământ.

— Unde, unde? dădu Eric semne că se dezmeticea.

— Îţi mai aduci aminte? Ne aflăm la Vegas şi anchetăm un caz special. Ceva în legătură cu un necrofil. Era vorba despre compararea ADN-ului unui suspect cu…

— Gata, gata, mi-am revenit! o întrerupse bărbatul. Nu ştiu ce-a fost cu mine…

— Priveşte! Nu e una şi aceeaşi persoană. Deci, ai avut dreptate, recunoscu ea.

— Mulţumesc!

— N-ai de ce. Nu a fost un compliment, ci doar o constatare. În concluzie, ce facem? Îi dăm drumul?

— Nu. Îi cerem procurorului prelungirea reţinerii în stare de arest şi-l acuzăm pe tip pentru jefuirea cadavrului.

— Şi-atunci, cine e criminalul?

— N-am nicio bănuială, doar dacă…

— Spune, nu mă lăsa să fierb în suc propriu!

— Nu am ce, se eschivă el, aprinzându-şi un Camel fără filtru. Doar că va trebui să-i luăm mai din scurt pe Kelly Blaine şi Thomas Clay. Până una-alta, dă-i un telefon căpitanului şi spune-i despre treaba cu ADN-ul.

— N-o să fie deloc încântat de această veste.

— Dacă aş fi crezut că va fi, i-aş fi telefonat eu, cu siguranţă…

* * *

Eric o lăsă pe Jane să vorbească liniştită cu şeful lor şi, ca să nu piardă timpul, plecă în recunoaştere prin secţia de poliţie. În realitate, dorea să o vadă încă o dată pe superba blondă, ca să o întrebe dacă nu şi-ar dori un transfer la Los Angeles, în cadrul Diviziei „Cazuri Speciale”.

Tocmai dăduse de Angela şi începuse să-i povestească despre mirajul meseriei de poliţist, când partenera lui lipsită de tact interveni, inoportună:

— Căpitanul West nu a fost atât de furios de semieşecul nostru, aşa cum te-ai aşteptat. Ba chiar ne-a felicitat că am avansat destul de mult cu ancheta noastră.

— În acest caz, îmi pare sincer rău că n-am vorbit eu cu el!

— Nu-i mare brânză! Vei avea posibilitatea cu proxima ocazie. Acum hai să mergem! Sunt convinsă că, până la începerea repetiţiilor, prezentatoarea Julia Dennehy va mai avea nevoie de sprijinul şi consolările tale…

De unde o fi aflat Jane că a pus-o cu Julia? se întrebă Eric, privindu-şi colega pieziş. *N-are de unde, doar bănuieşte şi strigă în gura mare ca să-mi strice trampa cu Angela. Ce mai scorpie!…*

* * *

După o masă de prânz servită în fugă, detectivii căzură de acord să bea un păhărel la Lorane. Începuse să plouă, iar meteorologii nu anunţau o îmbunătăţire a vremii pentru următoarele 24 ore.

Aşa cum se putea aştepta, starea psihică a poliţiştilor nu era dintre cele mai bune. Ei se aşezară într-un colţ mai retras, departe de omniprezentul Norman Mayer.

— Sper că aici nu va auzi ce vorbim, făcu Jane aluzie la bătrân. Are o ureche deosebit de fină.

— Şi crezi că avem ceva să-i ascundem?

— Nu neapărat, însă, dacă el tot nu vrea să ne spună ce ştie, de ce să-i furnizăm informaţii pe gratis?

— Nu ştiam că ai un spirit atât de comercial, dacă mă pot exprima aşa. Posezi cumva o origine evreiască?

— Iar vrei să devii imposibil, Eric?

— Hai, nu te mai lega de toate constatările mele! Mai bine să ne gândim la ultimii doi suspecţi de pe listă. Care dintre ei crezi că ar putea fi asasinul şi necrofilul?

Jane se gândi câteva secunde, înainte ca patronul să vină să le ia comanda. Ceru o votcă Finlandia mică, cu suc de roşii şi gheaţă, iar Eric, un whisky Cutty Sark cu sifon. După ce comanda fu servită, iar John Hartmann se îndepărtă, scuzându-se că soţia lui nu era de faţă, având oră la coafor, Jane răspunse la întrebare:

— Ar putea fi oricare dintre cei doi. Dar tu pe care îl bănuieşti?

— Eu aş înclina să cred că portarul e omul nostru, cu toate că nu l-am bănuit până acum, se destăinui detectivul.

— Asta doar pentru faptul că îl crezi uşă de biserică pe maşinistul ce susţine că a dormit buştean în momentul provocării accidentului a cărui victimă a fost Levant, nu-i aşa?

— Parţial, da. Dar ar mai fi ceva de menţionat.

— Anume ce?

— Tu îţi aminteşti ca noi să-l fi interogat pe Blaine?

— Nu, îşi dădu seama Jane cu surprindere.

— Oare de ce n-am făcut-o până acum? Să-i fi pus câteva întrebări măcar aşa, din curiozitate, ca să aflăm ce alibiuri ne oferă.

— E simplu de ce. Pentru că, în subconştientul nostru, l-am considerat nevinovat. Cu faţa lui simpatică şi cu serviabilitatea debordantă de care dă dovadă, ar fi fost şi greu să-l suspectăm.

— Poate că ai dreptate! Dacă nu cumva posedă vreo abilitate

ieşită din comun de a reuşi să treacă neobservat prin filtrele anchetelor.

Ambii poliţişti se concentrară pentru o vreme asupra ultimului schimb de replici care avusese loc între ei, fiecare gândindu-se la ultimii doi suspecţi ce le mai rămăseseră. Dacă asasinul nu era unul dintre aceştia, situaţia promitea să se împută rău de tot.

Nu numai că, în atare situaţie, s-ar fi făcut de râs, însă eşecul anchetei ar fi fost simţit din plin şi de căpitanul West, de directorul Tillman, dar mai ales de Divizia „Cazuri Speciale”.

— Dacă tot n-avem altceva mai bun de făcut până la începerea repetiţiilor, eu zic să ne mutăm la masa lui Mayer, fu de părere Jane.

— De acord! Poate nu vom reuşi nici acum să-l tragem de limbă – pare un tip extrem de încăpăţânat, dar cine ştie ce se poate întâmpla?!

— Păcat că nu e şi Virginia aici! Ea ar fi fost în stare să-l facă să vorbească.

Cu paharele în mâini, detectivii se apropiară de locul în care bătrânul îşi savura berea. Cum poliţista ajunse prima, îl întrebă:

— Vă deranjăm, domnule Mayer?

— Să mă deranjaţi? Ce vorbă-i asta? Îmi face chiar plăcere! Luaţi loc!

— Astăzi am aflat că nu Scacchi este asasinul, intră Eric direct în subiect. Aţi avut dreptate!

— Da? Mă bucur! Ar fi fost păcat ca un om vinovat doar de furt să facă puşcărie pentru mai multe omoruri pe care nu le-a comis, iar adevăratul criminal să rămână în libertate.

— Scacchi a luat, totuşi, banii pe care mama Mary îi obţinuse din vânzarea casei, remarcă Eric.

— Şi nu-l bănuiţi pe noul proprietar? întrebă Mayer.

— Nu, fiindcă e vorba de un milionar, zise Eric. Casa va rămâne nelocuită până când un puşti, nepotul lui, va ajunge bărbat în toată regula.

— Acum, dacă tot împărtăşim aceleaşi convingeri, interveni Jane, nu credeţi că ar fi cazul să ne spuneţi şi nouă ceea ce ştiţi dumneavoastră, iar noi nu ştim? Doar vreţi ca asasinul să fie prins şi vârât după gratii, nu-i aşa?

— Aşa e, însă sunt sigur că nu se va întâmpla acest lucru, chiar dacă îl arestaţi. Sau cel puţin nu va ajunge în spatele gratiilor la care mă gândesc eu, pentru tot restul vieţii lui.

— Ce vreţi să spuneţi? se arătă Jane nedumerită.

— Vreau să spun că asasinul se va alege doar cu o internare într-un sanatoriu psihiatric.

— Consideraţi că este un psihopat, adică un om bolnav la minte?

— În mod obligatoriu!

— Şi-atunci de ce vreţi să-l vedeţi într-o închisoare pentru delincvenţi periculoşi?

— Aş vrea să-l văd îngropat la doi metri sub pământ şi fără cruce, dacă s-ar putea, dar cum pedeapsa cu moartea a fost abrogată în acest stat…

— Domnule Mayer, iertaţi-mă că intervin! – se amestecă Eric în dialogul incitant dintre cei doi –, dar dacă doriţi atât de mult moartea criminalului din cazinou, înseamnă că ştiţi cu precizie cine e?

— Ştiu, într-adevăr!

În acel moment, Jane se enervă de-a binelea.

— Adică, cum, domnule „Suflet Blajin” şi cu frica lui Dumnezeu, aşa cum doriţi să lăsaţi impresia că sunteţi? Aţi ştiut de la bun început cine este asasinul şi l-aţi lăsat în continuare să încerce să ucidă şi să violeze? Scuzaţi-mă, dar aşa ceva eu nu pot înţelege! Ba, mai mult, aş cere instanţei de judecată – dacă aş putea – condamnarea dumneavoastră pentru tăinuire şi obstrucţionarea anchetei poliţieneşti.

Cum bătrânul lăsase bărbia în piept, fără a mai scoate o vorbă, Eric îşi dădu seama că era cazul să mai tempereze puţin spiritul înfierbântat şi gata de orice confruntare al partenerei lui.

— Stai, Jane, nu te avânta în concluzii şi ameninţări nefolositoare! Poate că domnul Mayer are un motiv bine întemeiat să procedeze aşa.

— Şi care ar fi acesta, deşteptul meu coleg?

Detectivul ridică din umeri a neputinţă, în vreme ce bătrânul începu să-şi frece mâinile una de cealaltă, vizibil jenat. În cele din urmă, se hotărî să vorbească:

— Ei bine, îl cunosc foarte bine pe asasin. Şi nu de azi, de ieri, ci din tinereţe. Iertaţi-mă, dar mai mult nu vă pot spune! Am şi eu un plan, pe care mi-am pus în cap să-l duc la îndeplinire. Este ambiţia mea din ultimii ani şi nu pot renunţa la ea tocmai acum, în ultimul moment, când clipa adevărului a sosit. Aş vrea foarte mult să mă înţelegeţi!…

* * *

— Tu l-ai înţeles, Eric? îşi întrebă Jane partenerul de îndată ce se văzură în stradă.

Căzuseră de acord să mai dea o raită prin cazinou şi nu mai erau decât 15 minute până la începerea repetiţiilor.

— Era ceva deosebit de înţeles în toată dizertaţia lui? Eu nu mi-am dat seama. O singură concluzie mi-e clară: Mayer a avut de-a face cu criminalul cu mulţi ani în urmă şi, pentru cine ştie ce motiv, bătrânul îi doreşte moartea.

— Aşa e! Condamnarea acestuia nu e suficientă pentru el. A spus-o răspicat.

— Deci, problema noastră e ca şi rezolvată, cu o singură condiţie: să aflăm şi cine e odiosul asasin…

Între timp, poliţiştii ajunseseră la cabina portarului. Cu zâmbetul pe buze, ca de obicei, acesta îi întâmpină degajat:

— Mă bucur să vă revăd! Ce mai fac domnii poliţişti?

— După părerea unora, foarte bine, se burzului Jane la Blaine.

— Dar în realitate?

— Rău de tot! Încă n-am reuşit să-l prindem pe criminalul aducător de moarte şi suferinţă în cazinoul „Comedy Stage”.

— Îmi pare sincer rău pentru dumneavoastră! V-aş putea ajuta cu ceva?

— Eu cred că da, interveni Jane pe acelaşi ton răstit. Aţi putea să ne spuneţi unde vă aflaţi în momentul în care Levant a suferit accidentul din culise?

— Dar de ce mă întrebaţi tocmai pe mine aşa ceva? Sunt cumva suspect?

— Vă întreb fiindcă sunteţi printre puţinii pe care nu i-am chestionat.

— Vreţi să spuneţi „interogat”…

— Cum doriţi! Deci, îmi răspundeţi la întrebare?

— De ce n-aş face-o? Doar sunt nevinovat ca un porumbel din înaltul cerului! Mă aflam în ghereta mea şi n-am ştiut nimic despre ceea ce se întâmplase decât în momentul în care, au sosit brancardierii. Ei pot confirma asta, dacă nu vă e cu supărare.

— Deci, paramedicii sunt singurii oameni care v-au văzut după producerea aşa-zisului… accident.

— Da. Da' ce, n-a fost un accident?

— Nu, ci tentativă de omor deosebit de grav, domnule Blaine, îi precizăJane.

— Iar dumneavoastră sunteţi printre puţinii angajaţi care n-au martori pentru a-şi asigura un alibi.

— Cu alte cuvinte, sunt suspect. În această situaţie, de ce nu mă arestaţi?

— Pentru că mai întâi vă acordăm prezumţia de nevinovăţie.

— În acest caz, nu-mi rămâne decât să vă salut! Dacă veţi avea acuzaţii mai puţin puerile la adresa mea, ştiţi unde să mă găsiţi!

CAPITOLUL 20

Primul om pe care poliţiştii îl întâlniră în spatele cortinei lăsate fu maşinistul Clay. De fapt, acesta venea în întâmpinarea lor.

— Vreau să vă spun ceva de care mi-am amintit. Se poate?

— Dă-i drumul! răspunse detectiv Heron, mai enervată decât fusese în timpul discuţiei cu Blaine.

— Când aţipisem sub scara aceea, am fost trezit de un bărbat, însă nu-mi amintesc cu niciun chip cine era.

— Alte amănunte poţi rememora?

— Era de înălţime medie, parcă purta ceva pe cap şi avea o mână foarte puternică. M-a strâns de umăr şi am fost surprins după aceea să constat că umărul încă mă mai durea.

— Altceva?

— Asta-i tot! Îmi pare rău că nu vă pot spune mai mult!

Detectivii se îndepărtară pentru a sta de vorbă fără a fi spionaţi.

— Ce crezi, Eric, despre declaraţia lui Clay?

— Că e una cât se poate de bine-intenţionată. Omul speră că, dacă ne va fi de ajutor, vom interveni pe lângă Tim-Allan Levant ca să nu fie concediat.

— Şi se înşală?

— Ce importanţă are asta în situaţia în care ne aflăm? se miră detectivul.

— Niciuna, ai dreptate! Deci, ce facem? Îl considerăm pe portar asasinul din cazinoul „Comedy Stage”?

— Eu aşa zic, însă nu văd ce mobil ar fi putut avea pentru a ucide în serie?!

— Păi, dacă este un psihopat sexual, nu are nevoie de niciun fel de mobil!

— Asta cam aşa e! Pe de altă parte, dacă e să ne luăm după aluziile lui Mayer, se pare că adevărata motivaţie a acestuia pentru a-l vedea mort pe criminal îşi are rădăcinile într-o întâmplare petrecută cu mulţi ani în urmă.

— O răzbunare, vrei să zici!…

— Exact! Îi dădu Eric dreptate, încântat că Jane prinsese ideea.

Spectacolul din acea seară începuse de o jumătate de oră, când Jane telefonă la spital.

— Da, domnule doctor! Dacă aş putea veni acum, ar fi minunat. Mulţumesc!

Îşi puse mobilul în sacul de umăr şi îşi privi partenerul cu satisfacţie.

— De ce eşti aşa de bucuroasă, ai câştigat la loterie?

— Am vorbit cu doctorul lui Margaret Stanton. Fata şi-a revenit.

— Şi acum putem sta de vorbă cu ea?

— Medicul tocmai şi-a dat acordul. Vii cu mine?

— Mai întrebi?

Un taxi îi duse rapid la spital. Pe drum, detectivii fură de acord că trebuia să pună la cale un plan.

— Deci, ce facem cu portarul Blaine, după ce Margaret îl va identifica? îi ceru Eric părerea colegei lui.

— Îl umflăm şi basta! Dovezile vor fi suficiente şi sunt convinsă că vom afla şi motivul real al omorurilor în timpul interogatoriilor ce vor urma. Dacă este un psihopat, nu ne poate rezista prea mult.

Cu ochii încă tumefiaţi şi cu un bandaj în jurul gâtului, balerina încercă să-i zâmbească poliţistei când o văzu. Apoi, zărindu-l şi pe „bodyguard”, rămase surprinsă.

— Bună, Margaret! o salută Eric. Acum nu mai e un secret: sunt detectiv şi fusesem angajat la cazinou sub acoperire. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Aţi pus mâna pe el? întrebă fata cu o voce slabă, venindu-i să plângă.

— Încă nu, zise Jane, aşezându-se lângă dansatoare pe pat şi luându-i o mână într-ale sale. Am aşteptat să-ţi revii şi să ne spui cine a fost.

— Bine, dar… şi pacienta nu continuă, două lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji.

— Ce e cu tine? sări Eric.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu cine a fost cel care m-a violat şi a încercat să mă strângă de gât.

În faţa acestei lovituri de teatru, poliţista rămase înmărmurită. După câteva secunde de tăcere, zise zâmbind:

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu glumesc deloc, o asigură balerina, începând să plângă şi mai tare.

— Linişteşte-te, Margaret! înţelese Jane care era situaţia. Tot vom pune mâna pe el până la urmă. Avem deja câteva bănuieli.

— Dar de ce nu ştii cine a fost? vru Eric să afle. Nu-l cunoşti?

— Era mascat. Purta o cagulă pe cap şi n-am reuşit să i-o smulg, deşi am încercat.

— Nu-i nimic, draga mea, o încurajă poliţista. Găsim noi o soluţie. Poate e mai bine că nu l-ai văzut. Altfel ai fi fost în continuare în pericol. Un asasin de talia celui din cazinou ar fi făcut tot posibilul pentru a scăpa definitiv de un martor atât de incomod. Aşa, n-are niciun motiv să rişte.

— Totuşi îmi este foarte frică! Nu mă lăsaţi singură!

— Voi rămâne cu tine până dimineaţă şi nu ţi se va întâmpla nimic, o asigură Jane. Eric, telefonează la poliţie şi cere-le un om care să mă schimbe la ora 05:30. Pe urmă, ne vedem la barul Lorane. Nu acţionezi fără mine, de acord?

— Cum spui tu, colega! Aşa voi face! Dar ai pistolul la tine?

— Desigur. Poate-l suni şi pe căpitan. Cere-i părerea dacă e bine să-l umflăm pe criminal mâine dimineaţă.

— Deci ştiţi cine e? întrebă Margaret.

— Îţi voi povesti totul, draga mea! Tu du-te! N-are niciun rost să stăm amândoi de pază.

— OK! Însănătoşire grabnică! Îi ură el pacientei, părăsind apoi salonul de spital.

* * *

La ora stabilită, detectivul deschise uşa localului familiei Hartmann. Spre surprinderea lui, înăuntru se aflau foarte puţini artişti. Probabil că, din cauza stresului ultimelor zile, aceştia preferaseră să se odihnească decât să mai facă diverse supoziţii în privinţa celor petrecute. Asasinul fusese prins, din câte ştiau ei. Nu era altul decât Paul Scacchi, care se afla deja în arestul poliţiei.

— Doriţi o cafea? – îl întrebă patronul, surâzându-i prietenos.

Eric răspunse afirmativ, înregistrând faptul că nici Virginia, nici bătrânul Mayer nu erau prezenţi ca de obicei la acea oră matinală.

Peste câteva minute îşi făcu apariţia şi Jane.

— Idiotul de poliţist a întârziat circa un sfert de oră. Văd că ţi-ai băut cafeaua. Mergem?

— Pe tine te aşteptam, aşa cum mi-ai cerut.

— Atunci, hai! Dar unde sunt ceilalţi?

— Habar n-am!

Ajunşi la intrarea artiştilor, detectivii constatară că în ghereta lui Blaine nu se afla nimeni, iar uşa era dată de perete. Îşi verificară pistoalele şi pătrunseră în labirintul de coridoare, pe care avuseseră destul timp să-l înveţe. În scurt timp, se aflau în culise, dar Kelly Blaine era de negăsit. Îl căutară şi prin sală, apoi în foaier, unde dădură nas în nas cu Mondy.

— L-ai văzut cumva pe portar? îl chestiona Eric pe un ton care ascundea multă nelinişte.

— Nu e la uşa din spate?

— De acolo venim, răspunse Jane. Îţi mai aduci aminte adresa lui? îl întrebă poliţista pe partenerul ei.

— Stai să-mi consult carneţelul în care mi-am notat. Iată: Jackson Street nr. 8, apartamentul 8. E departe? îl consultă el pe Mondy.

— Cam la 20 de minute de mers pe jos. Dacă vreţi, vă conduc eu cu maşina.

— Şi aici cine rămâne să închidă?

— Georges Lecamp a sosit deja, nicio problemă. Kelly este asasinul, nu-i aşa? încercă şeful securităţii să afle pe drum, însă nu primi niciun răspuns.

Cei doi detectivi erau prea concentraţi şi deosebit de nervoşi că Blaine dispăruse.

* * *

Aşa cum fiecare dintre detectivi bănuise, însă nu îndrăznise să o afirme cu voce tare, Blaine nu se afla acasă. Ce mult ar fi dorit ei să efectueze o percheziţie fără mandat! Dar Mondy era un martor prea incomod pentru o asemenea acţiune.

— Ce e de făcut? întrebă Eric?

— Habar n-am! răspunse Jane.

— Atunci să ne întoarcem la Lorane. Mondy, vrei să ne duci înapoi?

— Cu plăcere!

Drumul dură de astă dată mai mult, fiindcă, între timp, circulaţia se mai aglomerase. Mulţi dintre cei 400000 locuitori ai citadelei, majoritatea angrenaţi în comerţ şi servicii, se duceau spre locurile lor de muncă.

Cu o singură excepţie – şi anume Virginia Hartmann –, în localul Lorane nu erau figuri noi.

Văzându-i atât de abătuţi pe toţi trei, patroana le oferi câte o ceaşcă de cafea din partea casei.

— Parcă vi s-au înecat toate corăbiile în această dimineaţă! Ce e cu voi? vru ea să afle.

— Ce să fie, Virginia, am dat-o în bară!

— Adică?

— După ce am aflat că nu Scacchi este asasinul nostru, am încercat să punem mâna pe Blaine, dar acesta a dispărut fără urmă.

— Credeţi că ar putea fi Kelly Blaine? – duse femeia mâna la gură, nevenindu-i să creadă. Omul acela atât de blajin, care nu punea picătură de băutură în gură şi nu supăra pe nimeni? Dar mi se pare absurd!

— Poate. Însă noi tot nu ştim unde să-l găsim!

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, eu m-aş retrage, zise Mondy, după ce îşi termină cafeaua.

— Bine, prietene! Îţi pot spune aşa, nu? îl bătu Eric prieteneşte pe umăr. Îţi mulţumim că ne-ai ajutat!

— Păcat că nu cu folos…

Burt Mondy salută şi îşi văzu de drum. Fără a mai întreba, patroana aduse încă două cafele, punându-le în faţa detectivilor cătrăniţi.

— Virginia, spune-mi, te rog! L-ai văzut pe Mayer în această dimineaţă? o întrebă Eric într-o doară.

— Nu. Azi m-am sculat ceva mai târziu.

— A băut o bere împreună cu Roger Greene exact când s-a terminat spectacolul, după care a plecat, se amestecă John

Hartmann în vorbă.

— V-a spus ceva demn de reţinut?

— Mie nu, însă îmi amintesc că a întrebat pe un acrobat dacă Blaine se afla la intrarea artiştilor.

— Şi?…

— Şi acesta i-a răspuns: „Bineînţeles, unde altundeva?!”

— Virginia! – îşi continuă detectivul ideea, tu ştii unde locuieşte Norman Mayer?

— Da. I-am făcut curat de câteva ori. Nu stă prea departe, dar trebuie să luaţi un taxi. Vă scriu adresa pe o bucăţică de hârtie.

În acel moment, în local îşi făcu apariţia Thomas Clay. Maşinistul era transpirat şi avea un aer destul de abătut. Probabil că luase deja câteva păhărele la bord. Altfel nici nu s-ar fi explicat de ce venea acolo atât de târziu.

— Îmi pare bine că vă revăd, inspectore!

— Detectiv.

— Aşa… detectiv. Aş vrea să vă spun ceva!

— Te ascult!

— Mi-am adus aminte cine m-a trezit atunci… ştiţi dumneavoastră când!…

— Spune-mi, nu mă mai ţine pe jar!

— Kelly Blaine a fost.

— Eşti sigur? – îl întrebă Eric interesat, dar convins că nicio curte de juraţi din lume nu ar crede un beţiv care tocmai se trezise din somn. Totuşi, poliţistul îl credea.

— Mai mult ca sigur, mi-am amintit. Chiar mi-a spus: „Scoală-te, că e vânzoleală mare!”

— Aşa se explică de ce portarul n-a zis nimănui că, după producerea accidentului, l-a găsit pe Thomas dormind, remarcă Jane. Voia ca bănuielile noastre să planeze asupra acestuia. Mergem, Eric?

CAPITOLUL 21

— Acum avem prilejul să stăm şi noi puţin de vorbă în linişte. Aştept de mult ocazia asta! Nici nu ştii de cât timp, Kelly. A venit clipa răfuielilor şi avem tot timpul din lume pentru asta.

Treptat, Kelly Blaine începu să-şi revină în simţiri şi să se zbată. Apucat parcă de o criză, făcu spume la gură şi începu să înjure ca un birjar.

Se afla gol-puşcă şi legat fedeleş pe un scaun de epocă masiv, care abia se clintea sub eforturile lui. Capul îl durea îngrozitor, la fel şi părţile corpului unde funia cu care fusese legat îi intra în carne, dar era convins că suferinţele lui nu se vor sfârşi aici.

Începu să-şi aducă aminte ce se întâmplase.

Arătându-se deosebit de prietenos, aşa cum era de obicei, Mayer îl invitase, chipurile, la el acasă, pentru a sta de vorbă despre trecut. Îl asigurase că nu mai avea de mult ceva de împărţit cu el şi simţea nevoia de a se destăinui unui prieten pe care-l cunoştea de-atâta vreme. *Ce idiot fusese că se încrezuse în acest bătrân parşiv*, se blestemă Kelly în gând. De nervi, îşi muşcă limba până la sânge şi scuipă în direcţia gardianului său.

Norman n-avea cum să fi dat uitării faptul că el îi violase logodnica exact cu o noapte înainte de căsătorie. Mary fusese chiar la un pas să renunţe la cununie, însă, la insistenţele viitorului ei soţ, cedase, cu toate că numai de nuntă n-avea chef. De atunci Mayer se aflase mereu în preajma lui, pândind probabil un moment prielnic pentru a-şi pune planul de răzbunare în aplicare.

De fapt, ce se întâmplase? încercă portarul să rememoreze ceea ce se întâmplase înainte să îl ia somnul. Bătrânul acesta abject îi oferise o cafea, ştiind că el nu consuma alcool. După ce o băuse, îşi aminti doar că îl apucase toropeala.

La fel de zâmbitor ca de obicei, bătrânul scosese dintr-o servietă două reportofoane şi le pusese pe masă dinaintea lui Kelly.

— Prietene, acum vom sta puţin de vorbă, dacă nu te superi.

Avem tot timpul din lume, fiindcă aici nu ne va căuta nimeni. Este casa celei pe care ai violat-o în tinereţe, dar nu te-ai mulţumit cu atât şi, în cele din urmă ai trimis-o pe lumea cealaltă.

— Eşti nebun, Norman? Doar nu crezi că îţi voi spune ceva ca apoi să mă dai pe mâna poliţiei!

— Aici greşeşti! N-am nici cea mai mică intenţie să te văd după gratii. În alt loc vreau eu să te ştiu…

— Să nu-mi spui că eşti un criminal cu sânge rece, fiindcă n-ai să mă sperii! Nu te cred!

— Vei vedea. Pentru început, îţi voi povesti cum am să procedez. Mai întâi te bat bine, până obosesc. Pe urmă te ard cu ţigara în câteva locuri sensibile, te înţep cu o andrea subţire înroşită în foc şi, în final, te gâdil până ai să te sufoci de-atâta râs. Este că n-ai auzit nimic de această din urmă tortură? E diabolică, te asigur!

— Nu-mi poţi face aşa ceva! se sperie Kelly. Doar sunt şi eu om. N-ai niciun pic de milă?

— Tu ai avut milă faţă de mama Mary când ai chinuit-o? Sau faţă de celelalte victime ale tale?

— Ce pot face ca să scap din mâinile tale? – întrebă portarul, din ce în ce mai speriat de ameninţările bătrânului? Sunt dispus să mărturisesc tot şi să merg la puşcărie.

Ochii îi ieşiseră din cap, iar faţa se înroşise în mod excesiv.

— Din păcate, planul meu este cu totul altul. La închisoare ai fi ajuns oricum, fiindcă s-ar fi descoperit că ADN-ul tău este acelaşi cu cel găsit în pata de spermă pe care ai lăsat-o la locul ultimului tău viol.

Din fericire pentru Margaret Stanton, detectivii din Los Angeles şi doctorii au salvat-o.

— Şi dacă nu vrei să mă vezi la puşcărie, ce ai de gând cu mine?

— Aş vrea eu să te ştiu închis pentru tot restul zilelor, alături de cei mai odioşi criminali – acolo unde, de fapt, îţi este locul –, însă ştiu că ai mari şanse de a fi declarat iresponsabil, alegându-te doar cu o internare într-un azil pentru psihopaţi. Crede-mă, asta ar fi o soartă mult prea blândă pentru unul ca tine. Eu îţi

propun cu totul altceva, dacă nu te superi. Îmi spui tot ce ai făcut în viaţa ta, mă refer la faptele antisociale şi criminale pe care le-ai comis, iar eu, drept mulţumire, te voi omorî fără să te mai chinui.

— Cum aş putea fi de acord cu aşa ceva? – începu Blaine să râdă convulsiv şi deloc uman. În plus, tu nu eşti un criminal ca mine.

— Nu, dar voi deveni peste câteva zile.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu terminasem de relatat tabloul supliciilor pe care ţi le-am pregătit, fiindcă m-ai întrerupt. După ce termin cu preliminariile pe care ţi le-am descris şi dacă nu-mi mai trec şi altele prin minte între timp, spre ora prânzului îţi tai o mână din cot. Nu te speria, că n-ai să mori din atâta lucru. Ca să nu pierzi sânge, îţi voi trata rana cu smoală. Este o veche tehnică chinezească ce n-a dat niciodată greş, conform datelor istorice pe care le deţine omenirea. Poţi să zbieri, dacă vei putea, prin căluşul pe care ţi-l voi introduce în gură în timpul distracţiei. Când vrei să vorbeşti, îmi faci un semn din ochi şi mă opresc. Dau drumul la reportofoane şi te ascult, asta în cazul că înţeleg semnul pe care mi-l faci. Altfel vei fi nevoit să te străduieşti de mai multe ori până când observ.

— Norman, dar n…

— Stai că n-am terminat! Nu mă întrerupe din nou! După ce îţi tai o mână de la cot, îţi fac o injecţie ca să nu te infectezi, te hrănesc, îţi dau apă, iar în final te întreb dacă vrei să mărturiseşti, după care să mori, sau să nu mărturiseşti şi să mai suferi alte câteva zile, ca să ajungi în cele din urmă tot în iad, dar de astă dată cu întregul trup mutilat.

— Eşti mai sadic decât mi-am imaginat că ar putea fi cineva!

— Mulţumesc pentru compliment, însă n-are rost să-ţi fie teamă că te întrec! Mi-a luat câţiva ani să mă gândesc la pedeapsa ce ţi se cuvine. Dar hai să-ţi spun mai departe! A doua zi îţi scot întregul braţ din umăr, pe urmă pe celălalt, în două zile diferite, după care trec la membrele inferioare. Mai întâi mă ocup de labele picioarelor, apoi mă concentrez asupra genunchilor, iar spre final îţi scot coapsele din şolduri. Dacă nici până în acel

moment nu te voi convinge să mărturiseşti, oferindu-ţi în schimb moartea cea binefăcătoare, îţi secţionez penisul şi testiculele, care vor ţine loc de căluş până a doua zi, când va trebui să mă declar înfrânt. Atunci nu-mi va mai rămâne altceva de făcut decât să te iau la o plimbare cu maşina până în munţii Henry, din Utah, unde te voi abandona ca să fii mâncat – ce a mai rămas din tine – de fiarele sălbatice. Ce spui, ţi se pare interesant planul meu? – întrebă Norman Mayer, începând să scoată din servietă tot felul de instrumente bizare, printre care şi un ferăstrău, un ciocan şi o daltă. Nu te îngrijora, căci le-am sterilizat înainte.

— Nu poţi face aşa ceva, îndrăzni Blaine să zică. Doar nu eşti nebun la cap! Dumnezeu te va pedepsi mai rău decât pe mine!

— Ba am devenit între timp, prietene. Ai avut tu grijă.

Şi zicând acestea, bătrânul îşi lovi victima de două ori în nas cu coada ciocanului, făcându-l pe necrofil să lăcrimeze de durere. Cum acesta gemu, Norman îi îndesă în gură o bucată mare de tifon şi continuă să-l lovească în zona capului, după care trecu la restul corpului, fiind atent să nu-i scape vreun centimetru…

* * *

Detectivii coborâră din maşina care-i adusese la adresa dată de Virginia şi intrară în modestul imobil. Urcară la primul etaj, găsiră apartamentul căutat şi, după ce ascultară mai întâi la uşă, sunară insistent. Dinăuntru nu se auzi nici cel mai mic zgomot.

— Ce facem, Eric, intrăm prin efracţie sau ne vedem de drum?

— Eu ştiu?! Ia stai aşa! Tu eşti convinsă ca şi mine că Mayer l-a răpit pe Blaine cu gândul să se răzbune?

— Da, fără îndoială. Doar dacă nu cumva sunt complici şi au spălat putina împreună.

— Complici pe dracu'! Dacă ai fi în locul bătrânului, unde ţi-ai duce victima?

— Probabil că într-o pădure undeva.

— Eu l-aş duce în casa nelocuită care a aparţinut mamei Mary, zise Eric.

Jane nu mai catadicsi să răspundă, luând-o la fugă pe scări, urmată îndeaproape de partenerul ei. Ajuns în stradă, acesta aruncă ţigara fumată doar pe jumătate şi opri primul taxi care veni, postându-se chiar în faţa maşinii.

— Spune-i unde să meargă, căci tu ştii adresa. Repede!

CAPITOLUL 22

Cu mânecile suflecate şi transpirat leoarcă, Mayer îşi vedea conştiincios de treabă, gâdilându-şi victima cu o pană în tălpile picioarelor.

Prizonierul lui era roşu ca un rac fiert şi se sufoca îngrozitor. Ars pe piept şi pe abdomen cu ţigara, cu capul plin de sânge şi zguduit de înfundate zgomote de râs, Kelly arăta mai grotesc decât o pictură horror africană. Iar zgomotele sinistre pe care le scotea aveau ceva inuman în ele. În încăpere plutea un iz morbid de sânge, carne arsă, transpiraţie şi urină, fiindcă portarul se scăpase pe el în câteva rânduri.

— Am să-ţi scot căluşul pentru o clipă ca să-ţi mai tragi puţin sufletul. Ar fi păcat să mori asfixiat, nu-i aşa? Pe urmă, mergem mai departe. Vezi bine că se apropie ora prânzului şi mie îmi place să mă ţin de promisiunile pe care le fac.

Siderat de atâta cruzime şi abia putând respira, Kelly îşi urmărea călăul – cu o privire de fiară încolţită – cum se pregătea pentru prima intervenţie „chirurgicală”.

Nu va avea curajul s-o facă, doar nu sunt animal! se îmbărbătă el, începând să se gândească la faptul că, până la urmă, moartea nu este un lucru atât de groaznic în comparaţie cu supliciile promise…

— Gata, pauza s-a terminat! zâmbi bătrânul, pregătind căluşul pentru Kelly. Gura mare!

Dar cum acesta se încăpăţână să rămână cu dinţii încleştaţi, Mayer îi introduse dalta între dinţi şi o folosi ca pe o pârghie, auzind măselele asasinului cum se spărgeau. În cele din urmă, reuşi să-i vâre căluşul în gură şi zise:

— Acum vom secţiona pielea, tendoanele şi carnea din jurul cotului. Dacă îmi faci semn din ochi, te pansez şi te las să vorbeşti. Dacă nu, continui operaţia, după care îţi opresc sângerarea cu smoală, aşa cum ţi-am promis, prietene. Îmi pare rău dacă acest cuţit de bucătărie nu este suficient de ascuţit, dar

altul n-am găsit…

Când arma din mâna bătrânului pătrunse lateral în carnea portarului, acesta nu mai rezistă şi clipi de mai multe ori, îngrijorat ca nu cumva călăul să nu-i observe gestul. Norman mai tăie un pic, după care se şterse pe mâini de sânge şi-i scoase lui Kelly căluşul din gură.

— Opreşte-te, că spun tot! ţipă acesta, în culmea disperării.

— Deci ai ales moartea? rosti Marele Inchizitor. Aşteaptă până dau drumul la imprimare, după care poţi vorbi nestingherit, dar cu lux de amănunte. Te rog!

Kelly Blaine vorbi fără întrerupere timp de o jumătate de oră, fiind conştient de faptul că va trăi cu atât mai mult cu cât va termina mai târziu. În acest timp, bătrânul îi pansase rana de la cot.

— Ai uitat să precizezi de ce ai vrut să-l omori pe Tim-Allan Levant?

— Fiindcă voia să o concedieze pe Margaret, la care ţineam atât de mult…

— Ţineai atât de mult la ea, încât ai violat-o şi nu a lipsit mult ca s-o omori!

Casetele ajunseseră la capătul benzii, când în uşa din faţă se auzi cineva bătând. Departe de a fi surprins, Mayer introduse din nou căluşul în gura portarului, se şterse pe mâini şi se duse să vadă cine era.

— Bună ziua, domnilor! Îi întâmpină el zâmbitor pe Jane Heron şi pe Eric Black. Îmi închipuiam, că veţi veni până la urmă, însă nu anticipasem când se va întâmpla acest lucru.

— Kelly Blaine se află aici? se interesă poliţista.

— Da, e în camera cealaltă.

— În viaţă?

— Încă.

— Să mergem dincolo! Am aflat că el este asasinul şi necrofilul din cazinoul „Comedy Stage”.

— Şi dumneavoastră? Mă bucur! Sincer! Dar aţi spus necrofil? Eu credeam că e doar violator. Ce bestie!… Probabil că pe vremea când a fost asistent la institutul medico-legal şi-a început activitatea de pomină. Pe cadavre… Am o mare rugăminte la

dumneavoastră înainte de a trece la acţiune: să stăm puţin de vorbă. Nu vă faceţi griji, viaţa criminalului nu e ameninţată şi nici nu poate fugi.

Mayer începu să le povestească tot ce pătimise în tinereţea lui de la Kelly, precum şi ce-i povestise acesta în ultima jumătate de oră. Detectivii se îngroziră aflând că faptele „blajinului" portar erau mult mai numeroase decât cele pe care le cunoşteau.

— Acum, haideţi să gândim logic! Lipsind dovezile zdrobitoare împotrivă lui, Blaine ar putea scăpa cu o condamnare relativ uşoară sau cu o internare într-un azil de nebuni, în situaţia în care se stabileşte că n-are discernământ. Cum sunt convins că şi dumneavoastră vreţi să-l ştiţi după gratii pentru tot restul zilelor, vă ofer o alternativă fericită. Criminalul mi-a mărturisit tot şi am înregistrat declaraţia lui pe două casete audio. La începutul benzilor am lăsat puţin spaţiu liber, unde mai putem imprima ceva, pentru a da mai multă autenticitate casetelor. Eu voi compărea ca martor şi, cu ajutorul acestei declaraţii, orice instanţă din lume îl va condamna la pedeapsa cea mai grea. În privinţa aspectului său exterior, vom susţine că Blaine a fost lovit de un automobil, iar noi l-am salvat. Impresionat de această mână de ajutor care i-a fost întinsă şi temându-se de instanţa divină, asasinul s-a hotărât să mărturisească. Doar e un tip cu mintea dusă cu sorcova, nu? Cam asta ar fi tot. Ce ziceţi?

— Zic că dumneata ori eşti mai nebun ca Blaine, ori eşti deosebit de inteligent, fu de părere Jane.

— Cu toată modestia de care sunt în stare, aş prefera a doua clasificare. Oricum, eu nu-mi fac prea multe probleme. Sufăr de cancer la prostată şi boala mea este într-un stadiu destul de avansat. Doctorii mi-au mai dat vreo trei luni de trăit, aşa că n-am ce pierde. I-aş putea străpunge asasinului inima aceea inumană cu un pumnal, însă şi eu cred în judecata divină de apoi.

— Ce părere ai, Eric?

— Mi se pare un plan destul de bun. S-ar putea să meargă.

— Atunci ce mai aşteptăm? Să mergem dincolo! Alte şanse de a ne atinge scopul oricum nu prea avem…

Când îi văzu pe poliţişti, în ochii portarului sclipi o speranţă

imensă. Avea să scape cu viaţă şi, mai târziu, îi va face de petrecanie acestui sadic bătrân.

Kelly îi scoase lui Blaine căluşul din gură şi îi spuse:

— Domnii detectivi au venit să stea de vorbă cu tine. În cazul în care nu faci exact ceea ce ţi se spune, situaţie în care scapi cu viaţă, ei vor pleca şi te vor căuta vreo săptămână prin toate găriile, porturile şi aeroporturile. În cele din urmă, vor renunţa şi vor clasa dosarul, fiindcă nu te vor găsi nici măcar în munţii Henry, din statul Utah. Animalele de pradă îşi vor face treaba până atunci. Am fost destul de clar?

— Da, abia reuşi Kelly să vorbească, mort de spaimă, fiindcă durerea provocată de tortură n-o mai simţea.

Eric derulă cele două casete, apăsă pe imprimare şi începu să vorbească:

— Pentru identificare, sunt detectiv Eric Black de la Departamentul Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

— Sunt Jane Heron, detectiv la Departamentul Poliţiei Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

— Sunt Norman Mayer, pensionar, în calitate de martor.

— Sunt Kelly Blaine, portar la cazinoul „Comedy Stage” şi voi face mărturisiri complete în legătură cu faptele mele.

— Înţelegi că ai dreptul la un avocat şi că tot ceea ce vei spune va putea fi folosit împotriva ta la tribunal? îl întrebă poliţistul.

— Da, şi renunţ la dreptul de a avea un avocat. Sunt gata să mărturisesc!

* * *

— Felicitările mele, plimbăreţilor! Îi întâmpină căpitanul West a doua zi pe cei doi detectivi, pentru care avea o adevărată simpatie, dar una manifestată doar o dată pe an şi-atunci foarte voalat. Nu mi-aţi spus cum aţi reuşit să obţineţi acea mărturie din partea necrofilului sau ce-o fi el?

— Foarte simplu, minţi Eric. L-am convins că era mai bine pentru sufletul lui să-şi recunoască faptele.

— N-aţi exercitat voi niciun fel de presiuni asupra lui?

— Noi? Cum vă puteţi imagina aşa ceva? încercă Jane să-şi convingă şeful.

— Am stat de vorbă cu procurorul statului Nevada şi m-a

asigurat că nici nu se pune problema, după mărturia înregistrată de voi cu acordul criminalului, ca acesta să fie declarat un individ fără discernământ.

— În concluzie, va primi maximum de pedeapsă, nu-i aşa?

— Exact: închisoare pe viaţă. Şi-acum, gata. Sunteţi liberi.

— Liberi de la program?

— Nu, liberi până poimâine. Aveţi două zile de odihnă, timp în care vă pregătesc un caz foarte interesant…

– Sfârşit –

{1} Arlechin — fiecare dintre extremităţile laterale, din faţă, ale unei scene (n. tr.)
{2} Taxi (n. tr.)